

ပရိယတ္တိ

ပဋိပတ္တိ

ပဋိဝေဓ

ပ-သုံးလုံး ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ချုပ်

ဝိပဿနာ ပညာတက္ကသိုလ်

ဝိပဿနာဘာဝနာကို အားထုတ်လိုသူများနှင့်
ဓမ္မကထိကအဖြစ် ဟောပြောသင်ကြားပေးလိုသူ
လူရှင် ရဟန်းတော်များအတွက်

၁၉၇၁ - ခုနှစ်၌ ဝိပဿနာ ပညာသင်တန်းတွင် သင်ကြားပို့ချခဲ့သော

အာဒိကမ္ပိတဆရာကြီး ဦးပဏ္ဍိ

၏

“ဝိပဿနာပညာမိန့်ချီး”

(သင်တန်းသားများအတွက်သာ)

ပ-သုံးလုံး ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ချုပ်၊

ရွှေတိဂုံအရှေ့ဘက်မုခ်ဦး၊ ကြားတောရလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။ ဖုန်း - ၃၇၇၇၃၁။

နိုင်ငံတော်တဝှမ်းလုံး ဝိပဿနာပညာပြန့်ပွားရေး

မဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ်ပေါ်ရန်

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာတော်မြတ်ကြီးတွင် မဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်ရန်မှာ အခက်ဆုံးဖြစ်၏။ ထိုမဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာရန်၊ ကျင့်နည်းမှာ ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့်ကိုက်ညီသော ဝိပဿနာပညာရပ်မှတစ်ပါး အခြားနည်းမရှိချေ။

အဆုတ်ယုတ်ဆုံး

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ နဝကနိပါတ်၊ သီဟနာဒဝဂ်၊ ဝေလာမသုတ် ပါဠိတော်၌ ဒါနထက် သီလ မြတ်ခြင်း၊ သီလထက် သမထဘာဝနာမြတ်ခြင်း၊ သမထဘာဝနာထက် ဝိပဿနာ ဘာဝနာ မြတ်ခြင်းကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုမှတစ်ပါး ဤမိန့်ခွန်းအစ စာမျက်နှာ - ၂ ၌ ဝိပဿနာဂုဏ်ထူးကိုပြရာ၌ သီလသမာဓိပညာကို သင်ယူခြင်းသည် အမြတ်ဆုံးဟုဟောတော်မူခဲ့၏။ ယင်းမိန့်ခွန်းတွင် ဆက်လက်ဖော်ပြထားသည်မှာ လောက၌ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းတကာတို့တွင် ဝိပဿနာပညာဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် အဆုတ်ယုတ်ဆုံးဟု ဟောတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မပဒပါဠိတော် တဏှာဝဂ်၌ (သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ) တရားအလှူသည် အလှူအားလုံးကိုအောင်နိုင်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုမှတစ်ပါး သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ဒေဝတာသံယုတ် အာဒိတ္တဝဂ်၌ နေရာ၊ ကျောင်း စသည်ကိုပေးလှူခြင်းသည် အလုံးစုံကိုပေးလှူသည်မည်၏။ ။ ယင်းပါဠိတော်၌ ဆက်လက်လာရှိပြန်သည်မှာ (အမတံ ဒေဝေါ စ သော ဟောတိ၊ ယော ဓမ္မ မနုဿာသတိတိ) တရားတော်ကို အနုသာသနီ နည်းဖြင့်ဟောပြောသင်ပြပေးသူသည် အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို ပေးလှူသည်မည်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ကံသည်သာလျှင် မိမိ၏ဥစ္စာဖြစ်၏

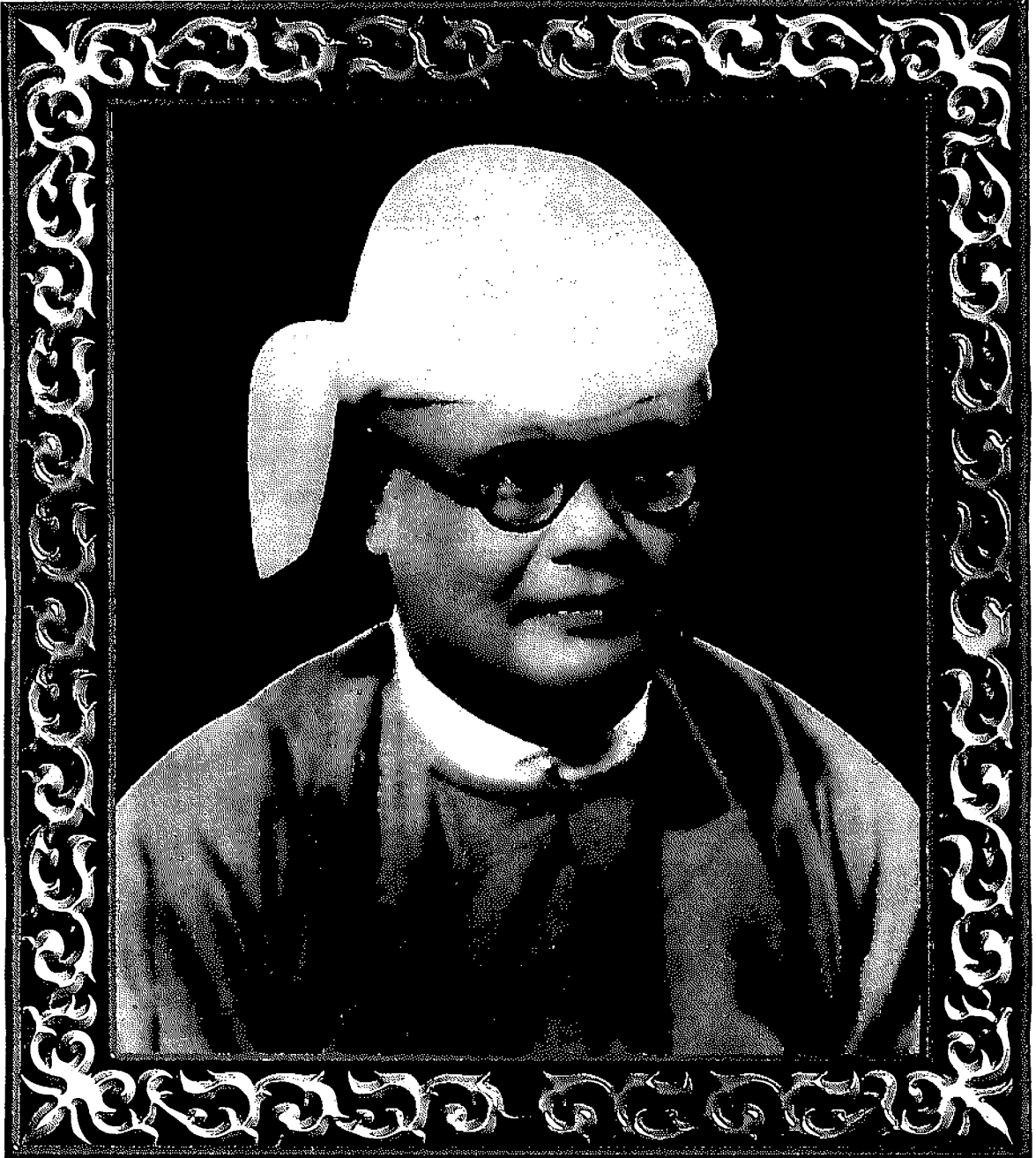
သင်္ဂါထာ ဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ကောသလသံယုတ်၊ ဒုတိယ အပုတ္တကသုတ်အဆုံး၌ အလုံးစုံသောကျေးကျွန်တို့ကိုယူ၍မသွားနိုင်။ အလုံးစုံကိုစွန့်၍သွားရ၏။ ကိုယ်ဖြင့်၎င်း၊ နှုတ်ဖြင့်၎င်း၊ စိတ် ဖြင့်၎င်း၊ အကြင်ကံကိုပြု၏။ ထိုကံသည်သာလျှင် ထိုသူ၏ဥစ္စာဖြစ်၏။ ထိုကံကိုသာလျှင် ယူ၍သွားရ၏။

နိဂုံးချုပ်ဓာနအချက်မှာကားရန်ကုန်မြို့ကြီးအနီးရှိ၊ ငါးမိုင်၊ ဆယ်မိုင်ကွာသောမြို့များနှင့် တကွ၊ မိမိတို့နှင့် ညီရင်းအစ်ကိုဖြစ်ကြကုန်သော တောင်တန်းဒေသများပါ ဝိပဿနာပညာရပ်ကို ပေးဝေလှူဒါန်းရန် သင်ကြားပို့ချတော်မူနိုင်သည့် ဝိပဿနာပညာနည်းပြ ဆရာတော်များ အသင့်ရှိနေပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ဝိပဿနာ ပညာရပ်ကို ဓမ္မကထိကများ နှင့် နည်းပြဆရာတော်များအတွက် ပစ္စည်းလေးပါး ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးများ လှူဒါန်းတော်မူကြပါရန် နိဗ္ဗာန်အကျိုးမျှော်၍ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်ပါသည်။ သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ခင်ဗျား -----

ဒေါက်တာ ဦးတင်မောင်မောင်
ပ - သုံးလုံး (အကျိုးဆောင်ချုပ်)

ဓ - ငွိုးငွိုး ဝိပဿနာ ဖြန့်ဖြူးရေးအဖွဲ့ချုပ်
ဝိပဿနာပညာတက္ကသိုလ်
ဦးမာရ် နာမ

ဆရာကြီး ဦးမရီငွိုး (စိုးထွန်းရေး ဦးစိန်)
(ကောသလက္ကရာဇ် ၁၂၅၉-၁၃၄၀)

“အဘိဓမ္မဟာရဋ္ဌဂုရု”

ကျေးဇူးရှင်၊ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက

ဦးဗရိဒိ ၏ အကြောင်း

ဒဿမ - သာသနာသို့၊ မြောင်းမြဆရာတော်အား

အဖိန့်နှိုင်း

ဘဝလွန်တော်မမူမီ၊ လေးငါးနှစ်လောက်တွင်၊ ကျေးဇူးရှင်
စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက၊ ဦးဗရိဒိ-ခေါ်-ဦးစိန် ၏
ဝိပဿနာ တရားစာအုပ်များကို၊ ဦးစင်း ကိုရင်များက၊ နေ့စဉ်
လာရောက်ဖတ်ပြ၍ နာယူရကြောင်း တရားတွေ၊ စာတွေ၊
သိပ်ကောင်းကြောင်း၊ တိုက်ရှိုသံဃာများကို သြဝါဒပေးတဲ့အခါ
ရုပ်နာမ်အကြောင်း၊ ဝိပဿနာအကြောင်းများ၊ ဟောပြောပေးလျှင်
သိပ်ကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း မြောင်းမြဆရာတော်ကို
တိုက်တွန်းမိန့်တော်မူပါသည်။

ထို့ကြောင့် အဖိတ်နေ့၊ သြဝါဒများတွင်၊ ရုပ်နာမ်အကြောင်း
ဝိပဿနာအကြောင်းများကို ထည့်သွင်းသြဝါဒ ပေးတော်မူပါသည်။
ကိုယ်တော်တိုင် ခန္ဓာကိုယ်၏ အပြစ်ကို မြင်တော်မူသည့်
အားလျော်စွာ ခန္ဓာနှင့် ပတ်သက်၍ သံဝေဂယူစရာများကို
ဟောကြားမိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

မြောင်းမြဆရာတော်၏ အဖိတ်နေ့သြဝါဒများ
ရာပြည့်ပူဇော်ပွဲ။ ၁၂၅၀
ဦးသုတသိရီဘိဝံသ ၏ အတုလဂုဏ်ရည်

ပ-သုံးလုံး ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ချုပ်

ဝိပဿနာပညာတက္ကသိုလ်

ပဓါန နာယက ဆရာတော်

၏

နိဒါန်း

သာသနာတော် သစ်ပင်။

အနှစ် နှင့် အဏာများ။

မ - ၁ - ၂၅၀။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အဆုံးအမ။ သာသနာတော် သစ်ပင်ကြီးတွင် သာရ=မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် အနှစ်လည်း ရှိ၏။ ဖရုံ = ဉာဏ်အမြင် အကာလည်းရှိ၏။ တစ=တည်ကြည်မှုသမာဓိ၊ အခွံအခေါက်လည်းရှိ၏။ ပပဋိက=သီလ အပွေးလည်းရှိ၏။ သာခါပလာသ=ဆွမ်းသင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးပစ္စည်းလေးပါး၊ လာဘ်လာဘ အခြံအရံ အကျော်အစောဟူသော၊ အကိုင်းအခက်၊ အရွက်၊ အလက်လည်းရှိ၏။ ဤသို့လျှင် သာသနာတော်စည်ပင် ပြန့်ပွားတည်ရှိပေသည်။

အနှစ်ကို အလိုရှိသူသည်။ အနှစ်ကို၊ အနှစ်မှန်းမသိ၍၊ အကိုင်းအခက် အရွက်အလက်ကိုပင်။ အနှစ်ထင်မှတ်ပြီး။ ယူကြသူလည်းရှိ၏။ အကာကိုပင်၊ အနှစ်ထင်မှတ်ပြီး ယူကြသူလည်းရှိကြ၏။ အခွံ အခေါက်ကိုပင်၊ အနှစ်ထင်မှတ်၍ ယူကြသူလည်းရှိ၏။ အပွေးကိုပင် အနှစ်ထင်မှတ်၍ ယူကြသူများ လည်းရှိ၏။ အနှစ်ကို အနှစ်မှန်းသိ၍ ယူကြသူကား အနည်းငယ်မျှသာဟု မိန့်တော်မူခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာဖြင့်၊ အနှစ်ကို အနှစ်မှန်းသိအောင် စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ အနှစ်အမြိုက် နိဗ္ဗာန်ကို ရယူကြပါစို့။ -

ပဓါန နာယကဆရာတော်

ဘန္တုလောဟိက

(မဟာကမ္မဋ္ဌာနစရိယ)

သာသနာဓဇမဃာစရိယ (ကျမ်းပြု)

ဝိပဿနာပညာ တက္ကသိုလ်ဇာတိကမ္မက

ပ-သုံးလုံး ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေး အဖွဲ့ချုပ်

ဝိပဿနာဘာဝနာ အားထုတ်လိုသူများအတွက်

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ဖေ ၏ အမှာလွှာ

ပ - သုံးလုံး ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့၏ အာဒိကမ္ပိကဆရာကြီး ဦးပဂျိငို၏ ဝိပဿနာပညာ ပြန့်ပွားရေးကျမ်းစာများကို စဉ်ဆက်မပြတ် ထုတ်ဝေသွားရန် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဤကျမ်းစာမှာ ဝိပဿနာတရားတော်ကို ကိုယ်တိုင်ပွားများအားထုတ်လိုသူ ယောဂီသူတော် စင်များနှင့် ဓမ္မကထိကအဖြစ် ဟောကြားလိုသူ လူရှင်ရဟန်းတော်များအတွက် ဘုရားရှင်ဟောကြား ထားသည့် မဟာပဒေသတရားနှင့်အညီ ဆရာကြီး၏ဝိပဿနာပညာမိန့်ခွန်းဖြစ်ရာ ယောဂီများနှင့် ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ်များ မည်ကဲ့သို့ခံယူကျင့်သုံးရမည်ကို -

ယထာဝါဒီ တထာကာရီ

ယထာကာရီ တထာဝါဒီ

ဟူသော ပါဠိတော်အရ မိမိဟောပြောသင်ပြပေးသည့်အတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင်လေ့ကျင့်အား ထုတ်လျက် မိမိလေ့ကျင့်သည့်အတိုင်း ဟောပြောသင်ပြပေးရန် ဆရာကြီးမှ မိန့်ကြားခဲ့ပါသည်။

ယောဂီသူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့အား အထူးတိုက်တွန်းလိုသည်မှာ ယခုမိန့်ခွန်းကို ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားဖတ်ရှုပြီး အားထုတ်မည်ဆိုပါလျှင် အပါယ်လေးပါးမှလွတ်မြောက်လျက် ကလျာဏ ပုထုဇဉ်အဖြစ်သာမက မိမိဖြစ်လိုရာ ဓမ္မကထိကအဖြစ်ပါ ဟောပြောသင်ကြားပေးနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ညွှန်းအပ်ပါသည်။

(အောင်ဖေ)

ဥက္ကဋ္ဌ

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁၀) ရက်

အသျှင် ကုသလ ဓမ္မဒါန ပြုနေပုံ

အဖွဲ့မှ အသျှင်ကုသလသည် ၁၃၃၃-ခုနှစ် ဝါတွင်းဥပုသ်နေ့တိုင်း ရန်ကုန်မြို့၊ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း၊ ရွှေကျင်မြို့နယ် ဓမ္မာရုံကြီး၌ ရဟန်းတော်များအား ဝိပဿနာပညာကို ဓမ္မဒါနပြုနေပုံ။

ဝိပဿနာ ဆရာကြီး ဦးပရီငို

၁၃၃၃ - ခုနှစ် ဝါတွင်း ဥပုသ်နေ့တိုင်း အသျှင်ကုဿလ ဓမ္မဓါနုပြုအပြီးတွင် ဝိပဿနာ ဆရာကြီး ဦးပရီငိုက ဆက်ကာ ရဟန်းတော်အပါး တရာကျော်တို့အား ဝိပဿနာပညာကို ဓမ္မဓါနုပြုနေပုံ။

(၁၅ - ၇ - ၇၁)။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ
အရဟတ္တ မဂ္ဂဿ ပဋိပဒါ ဝိသုဒ္ဓိ အာဒိ
(ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော်၊ စာ/၁၆၈)

ဥက္ကဋ္ဌမိန့်ခွန်း ဝိပဿနာပညာ

ဦးပဂျိဝံ ဇာ မိန့်ခွန်း
(၂၀-၂-၇၂)

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့၊ ယခုနှစ်
မိန့်ခွန်းမှာ ဝိပဿနာသင်တန်းတက်နေကြကုန်
သော ပုဂ္ဂိုလ်များအနက် ဓမ္မကထိကလုပ်လိုသူ
ပုဂ္ဂိုလ်အချို့နှင့် ရဟန်းတော်အချို့တို့က ဝိပဿ
နာဘာဝနာပွားများနည်းကို မိမိတို့နားလည်
သော်လည်း သူတစ်ပါးအား ဟောပြောသင်ပြပေး
ရာ၌ မလွယ်ကူခြင်းကြောင့် -

ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများရာ၌ ယောဂီဓမ္မ
ကထိကဖြစ်လိုသူတို့ သိအပ်သည်တို့ကို အစီ
အစဉ်နှင့်တကွ သက်ဆိုင်ရာ ကျမ်းအကိုးအကား
များကို ရေးသားပေးရန် တောင်းဆိုကြခြင်း
ကြောင့် ယောဂီနှင့် ယောဂီ ဆရာလုပ်လိုသူများ
အတွက် ရေးသားသော မိန့်ခွန်းဖြစ်သည်ကို
ရေးဦးစွာ သိထားတော်မူကြစေလိုပါသည်
သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။

အရဟတ္တ မဂ္ဂဿ
ပဋိပဒါ ဝိသုဒ္ဓိ အာဒိ

ဤပါဠိတော်မှာ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော်၊
မဟာဝဂ်၊ အာနာပါနဿတိကထာ၊ စာမျက်နှာ
၁၆၈၊ အောက်ဆုံး စာ ၂ ကြောင်း မြန်မာပြန်
စာမျက်နှာ (၂၁၅) ၌ -

သောတာပတ္တိမဂ်၊ သကဒါဂါမိမဂ်၊ အနာဂါ
မိမဂ်၊ အရဟတ္တမဂ်၏ အစကားအဘယ်နည်း -

အရဟတ္တမဂ်၏အစကား အကျင့်စင်ကြယ်
ခြင်း “ပဋိပဒါဝိသုဒ္ဓိ” တည်းဟု ဟောတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိရေး
ကို အလိုရှိသောသူသည် (ဝါ) ယောဂီတို့၏ဆရာ
ဖြစ်လိုသောသူသည် ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့်
ကိုက်ညီစွာ နည်းမှန်၊ လမ်းမှန် အကျင့်မှန်ကို
ရရှိရေးသည် ရှေးဦးစွာ အရေးကြီးသော ပဓာန
အချက်ကြီးဖြစ်သည်ကို အထူးသတိပြုတော်မူ
ကြရပေမည်။

ဒုက္ခမရှိခဲ့လျှင်

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့၊ ဤကမ္ဘာ
လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ဘာသာအမျိုး
မျိုးရှိကြရာ ဗုဒ္ဓဘာသာမှလွဲ၍ မည်သည့်ဘာသာ
တွင်မျှ ဒုက္ခခပ်သိမ်းချုပ် ငြိမ်းစေနိုင်သော
နည်းလမ်းများမရှိပါ။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ဒသကနိပါတ် အာကဏ်
ဝဂ်၊ တယောဓမ္မသုတ်၌ ဟောတော်မူသော အတို
ချုပ်မှာ-

ရဟန်းတို့လောက၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဒုက္ခ၊ အိုရခြင်းဒုက္ခ၊ သေရခြင်းဒုက္ခ မရှိခဲ့လျှင် ငါဘုရား ပွင့်တော်မူရန်မလိုဟု မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤတွင် ထင်ရှားစွာသိစေလိုသောအချက် ကား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ (၄၅) ဝါတိုင်တိုင် ဟောတော်မူ သည်၏။ လိုရင်းအချုပ်အချာဖြစ်သော ပဓာန အချက်ကြီးမှာ သတ္တဝါတို့၏ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ချုပ် ငြိမ်းစေရန် ပွင့်တော်မူလာရခြင်းဖြစ်သည်ကို စွဲမြဲ စွာသိရှိထားတော်မူကြပါလေ။

တရားတော်၏တန်ဖိုး

ထိုမှတစ်ပါး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သဗ္ဗေညုတဉာဏ် တော်ဖြင့် တွေ့ရှိထားသော တရားတော်၏ တန် ဘိုးသည် အဘယ်မျှကြီးမားသည်ကို သိရှိတော်မူ ကြဦးလော့။

အလောင်းတော်သည် သားမယားထီးနန်း ဖည်းစိမ် စသောစွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးကို စွန့်ပြီးသည့် နောက်၌ တောတွင်းဝယ် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင်ကျင့် တော်မူရသော အရင်းအနှီးတန်ဖိုးရှိ၏။

ထိုမျှမကသေး လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ် သိန်းတိုင်တိုင် “ပါရမီ” ဖြည့်ခဲ့ရသော အရင်းအနှီး တန်ဖိုးရှိ၏။

ဤမျှတန်ဖိုးရှိသော တဆူဆူသော ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာတို့ ပွင့်တော်မူမှီသိရှိရသော အပါယ် လေးပါးတံခါးတို့ကို ပိတ်စေနိုင်သောကျင့်စဉ် နည်းလမ်းကို မိမိတို့ လေ့ကျင့်ပွားများရန် ရရှိ ထားခြင်းမှာ မိမိတို့အတွက် အလွန်အကြူး ကံ ထူးသည်ကို သိတော်မူရစ်ကြကုန်လော့။

ဝိပဿနာဂုဏ်ထူး

ဝိပဿနာဂုဏ်ထူးကို ဆိုဦးအံ့။ အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော် ဆက္ကနိပါတ် ပဌမပဏ္ဏာသက အနုတ္တ ရိယဝဂ် အနုတ္တရိယသုတ်၌ ရှည်လျားစွာ ဟော တော်မူသည်၏ အတိုချုပ်မှာ -

နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေတတ်သော လွန်ကဲ သောသီလ၊ လွန်ကဲသော သမာဓိ၊ လွန်ကဲသော ပညာကို သင်ယူခြင်းသည် အမြတ်ဆုံးသင်ယူ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဝိပဿနာပညာ

ဝိပဿနာပညာတန်ဖိုးကြီးခြင်းကို ဆိုဦး အံ့။ ။ ဣတိဝုတ် ပါဠိတော်၊ ဒုကနိပါတ်၊ ဒုတိ ယဝဂ်၊ ပညာပရိဟိနသုတ်၊ မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၂၀၂)၌ ဟောတော်မူသော အတိုချုပ်သဘော မှာ-

ရဟန်းတို့ ဝိပဿနာပညာ မဂ်ပညာမှ ဆုတ်ယုတ်သောသတ္တဝါတို့သည် (သမ္မတ္တိအား လုံးတို့မှ) အလွန်အလွန်ဆုတ်ယုတ်သောသတ္တဝါ တို့မည်ကုန်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

အဆုတ်ယုတ်ဆုံး

အလွန်အလွန် ဆုတ်ယုတ်သည်မျှသာမက သေး အဆုတ်ယုတ်ဆုံးတရားဟု အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော် ဧကနိပါတ်ကလျာဏမိတ္တာဒိဝဂ်၊ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ(၁၈) အပိုဒ် (၇၆-၇၈-၈၀) တို့၌ လာရှိသည့်အတိုချုပ်မှာ-

ဆွေမျိုးဆုတ်ယုတ်ခြင်း

(၇၆) ရဟန်းတို့၊ ဆွေမျိုးဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် အနည်းငယ်မျှသာဖြစ်၏။ ပညာ၏ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းတကာတို့ထက် အယုတ်ဆုံးဖြစ်၏။

စည်းစိမ်ဥစ္စာဆုတ်ယုတ်ခြင်း

(၇၈) ရဟန်းတို့၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် အနည်းငယ်မျှသာဖြစ်၏။ ပညာ၏ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းတကာတို့ထက် အယုတ်ဆုံးဖြစ်၏။

အခြံအရံဆုတ်ယုတ်ခြင်း

(၈၀) ရဟန်းတို့၊ အခြံအရံဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် အနည်းငယ်မျှသာဖြစ်၏။ ပညာ၏ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းတကာတို့ထက် အယုတ်ဆုံးဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ကြီးပွားခြင်းတကာတို့ထက်

ယင်းပါဠိတော်၌ အပြန်အားဖြင့်လာရှိသည်မှာ ကြီးပွားခြင်းဟူသရွေ့တို့သည် အနည်းငယ်မျှသာဖြစ်၏။ ပညာ၏ကြီးပွားခြင်းသည် ကြီးပွားခြင်းတကာတို့ ထက်အမြတ်ဆုံးဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤတွင် ပညာဆိုသည်မှာ တဆူဆူသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာတို့ ပွင့်တော်မူမှရရှိအပ်သော ဝိပဿနာပညာကို အလိုရှိအပ်၏။

မဟာပဒေသတရား (၄) ပါး

ထိုမျှ အဘိုးအနွှယ်ထိုက်တန်လှသော ဝိပဿနာဘာဝနာပညာရပ်ကြီး မဆုတ်ယုတ်စေပဲ အခွန်ရှည်စွာ တည်စိမ့်သောငှာ ဖော်ပြပေးခဲ့ပေဦးအံ့။

ယခုအခါ အများသိတော်မူကြသည့်အတိုင်း မဂ်တု၊ ဖိုလ်တု၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတုများ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ပေါများလာရုံမျှမက ရဟန္တာတုများပင် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့် တကွ အချို့မြို့များတွင် ဆရာတော်ကြီးများ စုပေါင်းလျက် ထိုရန်ကို ကာကွယ်တော်မူလျက်ရှိနေကြ၏။

နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်ကဿပသံယုတ်၌ အသျှင်မဟာကဿပ မေးလျှောက်သဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဖြေဆိုတော်မူသည်မှာ-

ကဿပ အတုအယောင်များပေါ်လာသော်သာသနာတော်မြတ်ကြီး ကွယ်လွှတ်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် အတုနှင့်အစစ် ကွဲပြားခြားနားနိုင်ရန် ဆရာကောင်းလိုလာလေပြီ။ ဆရာကောင်းသည် အဘယ်နည်း။

ဝိပဿနာ ပညာ တက္ကသိုလ်

ဝိပဿနာ ပညာ တက္ကသိုလ်ဖွင့်ရန် ဆရာတော်အချို့ အဆင်သင့်ရှိနေပါကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည် သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ . . . ၊ သတင်းရေးသားသူ- ပရီဒို။

သုတ်မဟာဝါပါဠိတော်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာန သုတ်၌လာရှိသည်မှာ ငါဘုရားသည် နောင် (၃) လကြာသော် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ငါကား ရဟန်း ကိစ္စမပြီးသေး။ ငါ၌ဆရာမရှိတော့ပြီဟု ငိုကြွေး၏။

ယင်းသို့ငိုကြွေးသောအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ယော ဝေါ အာနန္ဒ မယာ ဓမ္မော စ
ဝိနယော စ ဒေသိတော ပညတ္တော၊
သော ဝေါ မမ စွယေန သတ္တာ။

အာနန္ဒာ ငါဘုရားဟောကြားပညတ်ထားသော တရားတော်နှင့် ဝိနည်းတော်သည် ငါကွယ်လွန်သောအခါ၌ သင်တို့၏ဆရာဘုရား ပင်ဖြစ်ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မြန်မာပြန် (၁၄၇)။

ယင်းပါဠိတော်၌ပင် မဟာပဒေသတရား (၄) ပါးကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟောတော်မူခဲ့၏။ ဤတွင် လိုရင်းကို အတိုချုပ်ကား ဖော်ပြရသော် -

ရဟန်းတို့ ဤငါဘုရား၏သာသနာတော်၌ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်က ဟောပြောသည်ဖြစ်စေ ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်၊ မကိုက် စစ်ဆေးရမည်။ ကိုက်ညီသော် လက်ခံ၍ မကိုက်ညီသော် ပယ်ဖျက်ရမည်ဟု မိန့်တော်မူခဲ့၏။ ။ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ(၁၁၉)

ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာဘာဝနာပညာရပ် ဆုတ်ယုတ်ကွယ်ပျောက်ခြင်းသည် အဆုတ်ယုတ် အနစ်နာဆုံးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုမဂ်တု၊ ဖိုလ်တု၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတုဘေးကို အစွမ်းကုန်ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့ကလည်း ဝိပဿနာ

ဘာဝနာပညာရပ်အစစ်အမှန်ကို ပေးဝေလှူဒါန်းကာ နေရစ်ခဲ့ကြကုန်လော့။

အလှူဒါန

ဓမ္မဒါနသည် ပို၍မြတ်၏
သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇီနာတိ

အလှူဒါန

လူ့ဘော်ဌာန ဤလောက၌
စိတ်ကကြည်စွာ စေတနာနှင့်
သဒ္ဓါဝမ်းတွင်း ပေးကမ်းခြင်းကား
ရခြင်းထက်သာ ဝမ်းမြောက်စွာသည် -

ဟု

မန်လည်ဆရာတော်ဘုရား ရေးသားအပ်သော မဟာသုတကာရီ၊ မဃဒေဝလင်္ကာသစ်၊ တတိယပိုင်း အပိုဒ် (၂၅၄) ၌ ဤဆုံးမစကားကို ရေးသားတော်မူလေသည်။

အလှူခံတာကျိပ်လေး

ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ဝိဘင်္ဂဝဂ်၊ ဒက္ခိဏာ ဝိဘင်္ဂသုတ်၊ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၃၀၂) အပိုဒ် (၃၇၉) ၌ အလှူ (၁၄) မျိုးကို ဟောတော်မူရာမှ အတိုချုပ်သဘောကို ဖော်ပြဦးအံ့။

ထို (၁၄) မျိုးတွင် တိရစ္ဆာန်ကိုပေးဝေ လှူဒါန်းရခြင်းသည် ပါဝင်၏။

တိရစ္ဆာန်ကိုပေးဝေလှူဒါန်းရခြင်းထက် သီလမရှိသောသူကို လှူဒါန်းရခြင်းကပို၍ အကျိုးကြီး၏။

ထိုထက် သီလရှိသူကို လှူဒါန်းခြင်းက ပို၍ အကျိုးကြီး၏။

ထိုထက် သာသနာပုဂ္ဂိုလ် ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်အား ဖြင့် ရာဂကိုပယ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူဒါန်းခြင်းက ပို၍ အကျိုးကြီး၏။

ထိုထက် သောတာပန်ဖြစ်ရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းခြင်းက ပို၍ အကျိုးကြီး၏ဟု စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူ၏။ (ကျမ်းရင်းကိုဖတ်ပါလေ)။

ဤတွင် သိစေလိုသောအချက်ကား သီလ၊ သမာဓိရှိတော်မူကြ၍ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ ပဋိဝေဓ သာသနာတော်သုံးရပ်အတွက် ဆောင်ရွက်တော်မူနေကြသော ရဟန်းတော်အသျှင်မြတ်တို့အား လှူဒါန်းခြင်းသည် အလွန်အကျွံ အထူးကျေးဇူးကြီးမားလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် အသျှင်သူမြတ်တို့အား လှူဒါန်းတော်မူကြရန် အထူးတိုက်တွန်းပါ၏။

ဤမှတဖန် တဆင့်တက်ကာ သိအပ်ပြန်သည်မှာ “ပညာအလှူပေးဝေမှုက လူတွင်လူမြတ်ခေါ် ပညတ်၏” ဟု မိမိငယ်စဉ်က သိရှိမှတ်သားခဲ့ရဘူး၏။

လာဘ်ရရှိခြင်း

ထို့ကြောင့် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ ဧကကနိပါတ် (၁၇) ပဿာဒကရဓမ္မဝဂ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၄၉) ၌ ဟောတော်မူသည်မှာ ဤတွင် အလိုရှိအပ်သည်ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြရသော် -

တရားဟောသော ရဟန်း၏အဖြစ်သည်

လာဘ်ရခြင်းတို့၏မူချအကြောင်းဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဓမ္မဒါန

အလှူဒါနဟူသ၍တို့တွင် တရားတည်းဟူသော အလှူမြတ်ခြင်းကို ဓမ္မပဒပါဠိတော် တဏှာဝဂ်၌-

“သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ” တရားအလှူသည် အလှူအားလုံးကိုအောင်နိုင်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်အရ အလှူတကာတို့တွင် တရားတည်းဟူသော “ဓမ္မဒါန”အလှူသည် ပို၍မြတ်၏ဟု သိအပ်ကြလေပြီ။

အာမိသဒါန

ဣတိဝုတ်ပါဠိတော်၊ တိကနိပါတ်ပဉ္စမဝဂ်၊ ဒါနသုတ်၌ ဟောတော်မူသည်မှာ ဤတွင် အလိုရှိအပ်သည်ကိုသာ ဖော်ပြရသော် -

ရဟန်းတို့ ဝတ္ထုပစ္စည်းအရပ်ရပ်တို့နှင့်တကွ ပစ္စည်းလေးပါး “အာမိသဒါန” အလှူကို ပေးလှူခြင်းထက် တရားတည်းဟူသော “ဓမ္မဒါန”ကို ပေးလှူခြင်းက ပို၍ မြတ်၏ဟူ၍ ၎င်း -

ဓမ္မာနုဂ္ဂဟ

ရဟန်းတို့ ဝတ္ထုပစ္စည်းအရပ်ရပ်တို့နှင့်တကွ ပစ္စည်းလေးပါး “အာမိသဒါန”အားဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်းထက် တရားတည်းဟူသော ‘ဓမ္မာနုဂ္ဂဟ’အားဖြင့် ချီးမြှောက်ခြင်းက ပို၍မြတ်၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟောတော်မူ၏။

လာဘ်လာဘကို မမြော်ရ

တရားဟော တရားသင်ပြရာ၌ တရားနာယူသည့် တရားကျင့်သူတို့၏အကျိုးငှာသာ စေတနာထား၍ ဟောပြောသင်ပြပေးရ၏။ ။ ယင်းသို့ မဟုတ်မူ၍ မိမိအား ပို၍ကြည်ညိုလာစေချင်သောစိတ်ဖြစ်လာလတ္တံ့။ ထိုအခါ ငါ့အား ကြည်ညိုသောအခြင်းအရာကို ပြုကြကုန်လတ္တံ့ဟူသော စိတ်ထားဖြင့် ဟောပြောသင်ပြ၏။ ထိုသို့သော စိတ်ထားဖြင့် ဟောပြောသင်ပြပေးခြင်းသည် စင်ကြယ်သည်မဟုတ်ဟု နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ စန္ဒူပမသုတ်၌ ဟောတော်မူ၏။ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၃၉၀)။

ထို့ကြောင့် လာဘ်လာဘကိုအလိုရှိ၍ ဟောပြောသင်ပြပေးခြင်းမဖြစ်စေဘဲ စင်ကြယ်သော စိတ်ထားဖြင့် ဟောပြောသင်ပြပေးရ၏။ ထိုအခါ လာဘ်ရခြင်း အကျော်အစောဖြစ်ခြင်းတို့မှာ သူ့အလိုအလျောက်ရောက်ရှိလာ၏။

လာဘ်လာဘကိုမရှာမှီးရ

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် တိကနိပါတ်၊ ဒေဝဒူတဝဂ်၊ အာဓိပတေယျသုတ် မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၁၆၄) ၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူသည်၏ သဘောအတိုချုပ်မှာ-

ငါသည် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်းကျောင်းတို့အတွက် သော် ၎င်း၊ သမ္ပတ္တိဘဝအတွက်သော်၎င်း၊ ရဟန်းပြုသည်မဟုတ်၊ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ သေရခြင်း၊ ပူဆွေးငိုကြွေးရခြင်း စသည့်ဒုက္ခအပေါင်းတို့မှလွတ်ကင်းရန် ရဟန်းပြုခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကာမဂုဏ်တရားတို့ကို ရှာမှီး

ခြင်းငှာမသင့်၊ သမ္ပတ္တိဘဝကိုရှာမှီးခြင်းငှာမသင့်၊ ပျင်းရိမေ့လျော့နေခြင်းငှာ မသင့်၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ထာဝစဉ်ကင်းငြိမ်းရန် ကျင့်အပ်၏ဟူသော သဘောကိုဟောတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် တရားဟောပြောသင်ပြရာ၌ ငါသည် လာဘ်လာဘကိုသော်၎င်း၊ အကျော်အစောကိုသော်၎င်း၊ သမ္ပတ္တိဘဝကိုသော်၎င်း အလိုရှိ၍ ပြောဟောသင်ပြပေးနေခြင်းမဟုတ်၊ အလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့ထုံးကို နည်းယူလျက် ငါသိသလိုသိစေအံ့၊ ငါတတ်သလိုတတ်စေအံ့ဟု မွန်မြတ်သော စေတနာသဒ္ဓါတရားတို့ဖြင့်သာ ဟောပြောသင်ပြပေးရလေသည်။

လာဘ်လာဘ၏အပြစ်

နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် လာဘသက္ကာရသံယုတ်၊ တတိယဝဂ်၊ အပိဒ် (၁၇၁) ၌ ဟောတော်မူသော အတိုချုပ်မှာ -

ရဟန်းတို့ လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော်အစောသည် ခက်ထန်၏။ ထက်မြတ်၏။ ကြမ်းတမ်း၏။ အရဟတ္တဖိုလ်ရခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ကောင်းခြင်းအင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသော “ဇနပဒကလျာဏီ”မည်သော မိန်းမသည် ရဟန်းတစ်ပါး၏စိတ်ကို သိမ်းကျုံးယူငင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော်လည်း လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော်အစောသည် ထိုရဟန်း၏စိတ်ကို သိမ်းကျုံးဆွဲငင်၍ တည်နိုင်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ယင်းသံယုတ်ပါဠိတော်၊ မိဋ္ဌကသုတ်၌ လာရုံသော အတိုချုပ်သဘောမှာ -

အချို့သောရဟန်းသည် လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော်အစောကြောင့် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းတို့ကို မထေမဲ့မြင်ပြု၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းသည် အစီးအပွားမရှိခြင်းငှာ၊ ဆင်းရဲခြင်းငှာ ဖြစ်ရတော့၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

အသျှင်ဒေဝဒတ်

စူဠဝါပါဠိတော်၊ သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက၊ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၃၄၆) အပိုဒ် (၃၃၃) ၌ အသျှင်ဒေဝဒတ်အကြောင်းကို ဟောတော်မူရာ အတိုချုပ်သဘောမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

အသျှင်ဒေဝဒတ်အကြံဖြစ်သည်မှာ ငါအား များသော လာဘ်သပ်ပကာကို ဖြစ်စေနိုင်မည့် အဘယ်သို့သောသူကို ငါသည် ကြည်ညိုစေရအံ့နည်းဟု ကြံစည်၏။

အသျှင်ဒေဝဒတ်သည် သူငယ်အသွင်ကို ဖန်ဆင်းလျက် ခါး၌မြွေကိုပတ်၍ အဇာတသတ်မင်း၏ရင်ခွင်၌ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်စေ၏။

မင်းသား သင်သည် ငါ့ကိုကြောက်ပါသလောဟုမေး၏။

မှန်၏။ ကြောက်၏။ သင် အဘယ်သူနည်းဟုမေး၏

ငါသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်၏။

အသျှင်ဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်ပါမူ မိမိအသွင်ဖြင့်သာ ထင်ရှားဖြစ်ပါလော့။

အသျှင် ဒေဝဒတ်သည် သူငယ်အသွင်ကို ဖျောက်ပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကိုဆောင်လျက် မင်းသားရှေ့၌ရပ်၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသားသည် အသျှင်

ဒေဝဒတ်အား အလွန်ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ နေ့စဉ်ဆွမ်းပို့၏။ ည နံနက်တိုင်း အသျှင်ဒေဝဒတ် ထံဆည်းကပ်၏။

လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောရရှိလာသောအခါ အသျှင်ဒေဝဒတ်အား ငါသည် ရဟန်းသံဃာကိုဆောင်အံ့ဟူသော အလိုဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် အသျှင်ဒေဝဒတ်သည် တန်ခိုးမှလျော့ကျလေတော့၏။

ဤကား လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောတို့၏ အပြစ်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မကထိကဟူသည် အကျော်အစောကိုအလိုမရှိမူ၍ တရားနာသူ၊ တရားကျင့်သူတို့အကျိုးငှာသာလျှင် စေတနာသဒ္ဓါတရားသန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာဖြင့် ဟောပြောသင်ပြပေးရလေသည်။

လာဘ် နှင့် နိဗ္ဗာန်

“အညာ ဟိ လာဘူပနိဿ၊

အညာ နိဗ္ဗာနဂါမိနီ”

စသည်ဖြင့် ဓမ္မပဒပါဠိတော်၊ ဗာလဝဂ်၊ အပိုဒ် (၇၅) ၌ လာရှိ၏။

မြန်မာပြန်ကား လာဘ်ရကြောင်းအကျင့်သည် တမျိုးတခြားတည်း၊ နိဗ္ဗာန်ရကြောင်းအကျင့်သည် တမျိုးတခြားတည်း။ ဤသို့ အကျင့်နှစ်မျိုး နှစ်စားကို ခွဲခြားသိ၍ မြတ်စွာဘုရား၏တပည့်သားရဟန်းသည် လာဘ်ပူဇော်သကာကို မနှစ်သက်ရာ၊ ဝိဝေကသုံးပါးကိုသာ တိုးပွားစေရာ၏။

အရေပါး အရေထူကို ဖြတ်၏

နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်၊ လာဘသက္ကာရ သံယုတ်၊ တတိယဝဂ်၊ ဆဝိသုတ်၌၎င်း- ရုဇ္ဈသုတ် ၌၎င်း ဟောတော်မူသည်မှာ -

ရဟန်းတို့၊ လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော် အစောသည် ခက်ထန်၏။ လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော်အစောသည် အရေပါးကိုဖြတ်၏။ အရေ ထူကိုဖြတ်၏။ အသားကိုဖြတ်၏။ အကြောကို ဖြတ်၏။ အရိုးကိုဖြတ်ပြီး၍ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီကို ထိလျက်တည်၏။ ရဟန်းတို့၊ ဤသို့လျှင် လာဘ် ပူဇော်သကာ အကျော်အစောသည် ခက်ထန်၏။ ထက်မြက်၏။ ကြမ်းတမ်း၏။ အတုမရှိမှု၍ယောဂ ကုန်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရခြင်း၏အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်၏။

ရဟန်းတို့၊ ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ ဤသို့ကျင့်ရမည်။ “ဖြစ်ပေါ်လာသော လာဘ် ပူဇော်သကာ အကျော်အစောကိုစွန့်ကုန်အံ့။ ဖြစ် ပေါ်လာသော အကျော်အစောသည်လည်း ငါတို့ ၏ကုသိုလ်စိတ်ကို သိမ်းကျုံးယူငင်၍ မတည် နိုင်လတ္တံ့ဟု ဤသို့လျှင် သင်တို့ကျင့်ရမည်”ဟု ဟောတော်မူ၏။

အလောင်းတော်သုမေဓာရှင်ရသေ့၏နည်း

ယင်းကဲ့သို့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော စေတနာ သဒ္ဓါတရားနှင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ အ လောင်းတော် သုမေဓာရှင် ရသေ့နည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့ ၏နည်းသည် အဘယ်နည်းဆိုသော် -

ကိ မေ ဧကေန တိဏ္ဏေန၊

ပုရိသေန ထာမဒဿိနာ။

သဗ္ဗညုတံ ပါပုဏိတွာ၊

သန္တာရေဿ သဒေဝကံ။

ငါသည်အစွမ်းအားကိုသိမြင်သော ယောက်ျား ဖြစ်ပါလျက် တစ်ယောက်တည်း ကူးမြောက်ခြင်း ဖြင့် ငါ့အား အဘယ်အကျိုးရှိတော့အံ့နည်း၊ ငါ သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ရောက်၍ နတ်နှင့်တကွ သော လောကကိုကယ်တင်ပေးအံ့။ ခုဒ္ဒကနိကာယ် ထေရာပဒါနိ၊ ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော်၊ သုမေဓပတ္ထနာ ကထာ၊ မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၀၅) အပိုဒ် (၅၆) ၌လာရှိ၏။

ဤသုမေဓာရှင်ရသေ့ကျင့်နည်းမှာ အလောင်း တော်အတွက်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်၊ အနာဝ ရဏဉာဏ်တို့ကိုရရှိ၍ ကမ္ဘာသူ၊ ကမ္ဘာသားတို့ အတွက်မှာလည်း အလွန်အကြူး အထူးကြီးမား သော အကျိုးကျေးဇူးကို ရရှိကြလေသည်။

မျိုးစေ့အတိုင်း အသီးသီး၏

ယာဒိသံ ဝပတေ ဗီဇံ၊

တာဒိသံ ဟရတေ ဖလံ။

ကလျာဏကာရီ ကလျာဏံ၊

ပါပကာရီ စ ပါပကံ။

သဂါထာဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်၊ သက္ကသံ ယုတ်၊ သမုဒ္ဒကသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၂၂၉) မြန်မာ ပြန်စာမျက်နှာ (၂၁၃)။

အကြင်သို့သဘောရှိသောမျိုးစေ့ကို စိုက် ပျိုး၏။ ထိုမျိုးစေ့နှင့်တူသောအသီးကိုဆောင်၏။

ကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသောသူသည် ကောင်းကျိုးကို ခံစားရ၏။ မကောင်းမှုကိုပြုလေ့ရှိသောသူသည် မကောင်းကျိုးကိုခံစားရ၏။

ထိုနည်းတူစွာ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်ဆက္ကနိပါတ်မဟာဝဂ်၊ နိဗ္ဗေဓိကသုတ် စာမျက်နှာ (၃၆၃) စာကြောင်းရေ (၄) ဌ် -

“စေတနာဟံ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ဝဒါမိ” ရဟန်းတို့စေ့ဆော်တိုက်တွန်း၍ ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ ကံကိုပြုရကား စေတနာကိုကံဟူ၍ ငါဆို၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤတွင် သိစေလိုသောအချက်မှာ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့ကိုပြုရာ၌ မိမိထားရှိအပ်သော စေတနာအတိုင်း မိမိအား ထိုက်သည့်အားလျော်စွာအကျိုးပေးခြင်းကို သိစေလိုခြင်းဖြစ်၏။

မိမိနှင့်တကွ တိုင်းပြည်အကျိုး

ဤတွင် အရေးကြီးသောအချက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စေတနာနှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိသော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သဘောပေါက်ရန် ဖော်ပြပေးခဲ့ဦးအံ့။

တစ်လလျှင် (၈၂) ကျပ်မျှသာရရှိသော တံမြက်လှဲသမားသည် မိမိရရှိသည့် လခကို အာရုံမပြုဘဲ လမ်းသွား၊ လမ်းလာတို့ ခလုတ်ဆူးမညီအောင် ပုလင်းကွဲမရှုအောင် ရပ်ရွာသန့်ရှင်းအောင် မွန်မြတ်သော စေတနာ သဒ္ဓါတရားထည့်၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပါက ထိုစေတနာသဒ္ဓါတရားသည် မိမိရရှိသောလခထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုအကျိုးပေး၏။ “မာယ” ကဲ့သို့ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိနိုင်၏။

ထိုစေတနာသဒ္ဓါတရားကို လူတိုင်း လူတိုင်း မိမိတို့လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသော အလုပ်တွင် ထည့်သွင်းလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားပါက မိမိတို့အကျိုးသာမက ကျဆင်းနေသော တိုင်းပြည် စီးပွားရေးသည် လျင်မြန်စွာတိုးတက်လာနိုင်၏။ နိုင်ငံရေးနှင့်တကွ လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေး စသည်တို့မှာလည်း လျင်မြန်စွာတိုးတက်လာနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် စာပို့သူလူလင်ပျိုများနှင့်တကွ ဘတ်စ်ကားမောင်းသူများမှစ၍ ဆိုင်သမား၊ စက်သမား၊ လက်သမား၊ လယ်သမားများကစ၍ စာရေးဆရာ၊ စာနယ်ဇင်းဆရာ၊ စာရေးစာချီအရာရှိကြီးငယ်အပေါင်းတို့သည် မိမိဝင်ငွေအတွက်မျှကိုသာမရည်ရွယ်ဘဲ အများအတွက်၊ တိုင်းပြည်အတွက် ဘာသာရေးအတွက် သာသနာရေး အတွက် မိမိတို့လုပ်ငန်းတွင် စေတနာသဒ္ဓါတရား ထည့်သွင်းလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားတော်မူကြပါလေ။

ယင်းသို့ မည်သူမဆို မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေရသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့လုပ်ငန်းတွင် အများအတွက်ပါ မွန်မြတ်သော စေတနာသဒ္ဓါတရားထည့်သွင်းလုပ်ကိုင်သွားပါက နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးနှင့်တကွ တိုင်းရေး၊ ပြည်ရေး၊ လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေး စသည်တို့မှာ လျင်မြန်စွာတိုးတက်ကြီးပွားထွန်းကားလာနိုင်လေသည်။

ယင်းသို့ မိမိတို့လုပ်ငန်းတွင် စေတနာသဒ္ဓါတရားထည့်သွင်းလုပ်ကိုင်သွားခြင်းကြောင့် လူသာဓုခေါ်၏။ နတ်သာဓုခေါ်၏။ လူလို၏။ နတ်

လို၏။ ဂြိုဟ်မ၏။ နာမည်ကောင်း၏။ ရာထူး တိုး၏။ ဝင်ငွေတိုး၏။ သူတပါး၌ကပ်ဆိုက်သော် လည်း မိမိ၌လာဘ်တိုက်၏ စသည်တို့မှာ မိမိတို့ ၏မွန်မြတ်သောစေတနာ သဒ္ဓါတရားထည့်သွင်း သည့် ဒီဂရီအချိုးအစားအတိုင်း ညီမျှသော အ ကျိုးကျေးဇူး၏ ပြန်လည်ရရှိခြင်းမှာ သေချာလျက် ရှိ၏။

ဤကား မလွဲမရှောင်နိုင်သော ဓမ္မနိယာမ ဓမ္မ သဘာဝကြီးဖြစ်၏။

ကုသိုလ်ပြုရန် အကြံပြစ်ရုံမျှနှင့်

စိတ္တုပ္ပါဒ်မို့ ခေါ် အဟံ စုန္တု
ကုသလေသု ဓမ္မေသု ဗဟုပကာရံ
ဝဒါမိ၊ ကော ပန ဝါဒေါ ကာယေန
ဝါစာယ အနုဝိဓိယနာသု။

မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော် သလ္လေခသုတ်အ ပိုဒ်-၈၄ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၅၇)။ ။ စုန္တု ငါဘုရားသည် ကုသိုလ်တရားတို့၌ စိတ်ဖြစ်ပေါ် ခြင်းမျှကိုလည်း ကျေးဇူးများ၏ဟု ဟောတော်မူ၏။ ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ပြုလုပ်စီမံစေ ခိုင်းခြင်းစသည်တို့၌ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း ဟု ဟောတော်မူသည်။

ဤပါဠိတော်အရ အလွန်လျှင်တန်ဖိုးကြီးမား လှသော တဆူတဆူသောဘုရားရှင်တို့ ပွင့်တော် မူမှသိရသောပညာရပ်တကာတို့တွင် အခက်အခဲ အနက်နဲ ဆုံးဖြစ်သော ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားများနည်းကို ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက် ညီစွာ ငါသင်ပြပေးအံ့ဟူသောစိတ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မျှပင်လျှင် အလွန်အကြူး အထူးကျေးဇူးကြီးမား

လှသော ကုသိုလ်စိတ်ကြီးဖြစ်ရကား (ကာယကံ၊ ဝစီကံ) ကိုယ်ထိလက်ရောက် “အနုသာသနီ” နည်းဖြင့် ဟောပြသင်ပြပေးပါက အဘယ်ဆိုဖွယ် ရာရှိတော့အံ့နည်း။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့စိတ်အကြံ အောင်မြင်ရန် အထူးကြိုးစားတော်မူကြကုန် လော့။

ဒါနမဟပ္ပလသုတ်

အဖွဲ့ဝင်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ ဝိပ သာနာဘာဝနာပွားများနည်းကို သင်ပြရာ၌ ရှေး ဦးစွာ မိမိတို့ထားရှိအပ်သော စေတနာ သဒ္ဓါ တရားအကျိုးပေးပုံနှင့် မထားအပ်သော လာဘ် လာဘအကျော်အစောတို့၏အဖြစ်ကို ဖော်ပြရာ၌ ဤမျှဖြင့် အဆုံးသတ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း ဤ အလှူဒါနခဏ်းတွင် သူ မပါလျှင်မပြီးသော အချက်ကြီးကိုဖော်ပြကာ နိဂုံးချုပ်ပေအံ့။

ရှေးအစဉ်အလာဆရာတော်ကြီးများ ဟော ပြောဆုံးမဩဝါဒပေးတော်မူခဲ့ကြသည်မှာ အလှူ၊ ဒါနပြုလုပ်ရာတွင် ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများ အားထုတ်ကြရမည်ဟု မိန့်တော်မူခဲ့ကြ၏။

သို့သော် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အလှူဒါန ပြုရာ၌ ဝိပဿနာမလုပ်ရ၊ လုပ်ရန်မလိုဟု ဟော ပြောနေခြင်းကို ကြားသိရ၏။

အလှူဒါနပြုလုပ်ရာ၌ ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားများအပ်ကြောင်းကို အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် သတ္တကနိပါတ် မဟာယညဝဂ် ဒါနမဟပ္ပလသုတ် စာမျက်နှာ (၄၄၁) မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၅၅၇)၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူသည်မှ အတိုချုပ် သဘောကို ဖော်ပြပေးခဲ့ပေအံ့။

အခါတပါး၌ အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာအား အသျှင်ဘုရားအလှူဒါနပြုရာ၌ ပိုမိုအကျိုးကြီးမားစေရန် ပြုဘွယ်နည်းများရှိပါ သေး၏လောဟုလျှောက်ထားရာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက -

သာရိပုတ္တရာ ရိုးရိုးလှူဒါန်းခြင်းသည် နတ် ပြည်သို့ရောက်ရှိ၍ အလှူဒါနပြုရာ၌ ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွား၍ လှူဒါန်းပါက အနာဂါမ်ဖြစ်နိုင် ခြင်းကို -

စိတ္တာလင်္ကာရ စိတ္တ
ပရိက္ခာရံ ဒါနံ ဒေတိ။

စသည်တို့ဖြင့် ရှည်လျားစွာဟောတော်မူ ၏။ ။ ဤတွင် မြန်မာပြန်သဘောကား -

အလှူကို ပေးလှူခြင်းသည် (သမထဝိပ သနာ) စိတ်၏တန်ဆာ စိတ်၏အခြံအရံဖြစ် သည့် အလှူကို ပေးလှူ၏ဟု ညွှန်ကြားတော်မူ၏။ ပိုမိုလေးနက်စေရန် ကျမ်းရင်းကို ဆက်လက်ဖတ် ရှုတော်မူကြပါလေ။

ထိုမှတပါး အလှူဒါနပြုရာ၌ ဝိပဿနာပွား များအပ်ခြင်းကို အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် အဋ္ဌကနိ ပါတ်၊ ဒါနဝဂ် စာမျက်နှာ (၆၈) မြန်မာပြန် စာ မျက်နှာ (၇၀) အပိုဒ် (၃၁-၃၂-၃၃) တို့၌ လာရှိ ပြန်သည်မှာ -

ရဟန်းတို့ အလှူတို့သည် ဤရှစ်မျိုးတို့ပေ တည်း။ (၁) မိမိအထံသို့ရောက်လာသောကြောင့် အလှူကိုပေးလှူ၏။ (၂) ကြောက်သောကြောင့် အလှူကို ပေးလှူ၏။ (၃) ငါ့အား ပေးဘူး၏ဟု အလှူကိုပေးလှူ၏။ (၄) ငါ့အားပေးပေလိမ့်မည် ဟု အလှူကိုပေးလှူ၏။ (၅) ပေးလှူမှုသည်

ကောင်း၏ဟု အလှူကိုပေးလှူ၏။ (၆) ငါသည် ချက်ပြုတ်၏။ ဤသူကားမချက်ပြုတ်၊ ချက်ပြုတ် သောငါသည် မချက်ပြုတ်သော သူတို့အား အလှူမပေးဘဲနေရန်မသင့်ဟု အလှူကိုပေးလှူ ၏။ (၇) အလှူကိုပေးလှူခြင်းဖြင့် ကျော်စောသံ သည် ပြန့် နှံ့တက်လိမ့်မည်ဟု အလှူကိုပေးလှူ ၏။ (၈) သမထဝိပဿနာစိတ်၏ အဆင်တန်ဆာ အခြံအရံအလိုငှာ အလှူကိုပေးလှူ၏။ ။ ရဟန်း တို့အလှူတို့သည် ဤရှစ်မျိုးတို့ပေတည်းဟု ဟော တော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်၌လည်း (အမှတ်ရှစ်အရ) အလှူ ဒါနပြုရာ၌ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအား ထုတ်ရမည်ဟု ထပ်ဆင့်ဟောတော်မူခြင်းပင် ဖြစ် ၏။

ထိုမှတပါး ယောဂီသိရှိအပ်ပြန်သည်မှာ သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော်မဟာဝဂ် ဒွယတာနပဿ နာသုတ် စာမျက်နှာ (၃၉၂) အပိုဒ် (၇၃၆) ၌

ယံကိဉ္စိ ဒုက္ခံ သမ္ဘောတိ၊

သဗ္ဗံ သင်္ခါရ ပစ္စယာ။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၇၀) အပိုဒ် (၇၃၇)။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒုက္ခဆင်းရဲဟူသမျှအားလုံး သည် သင်္ခါရဟူသောအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာရ၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤ၌ အလှူဒါနမပြုရဟု ဟောတော်မူသည် မဟုတ်။ ယောဂီသည် အလှူဒါနပြုရာ၌ နတ် ပြည်သို့ ရောက်ရှိရေးကိုမရည်ရွယ်ပဲ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း အထောက်အပံ့ဖြစ်စေရန် အလှူ

ဒါနပြုခြင်းကို အလိုရှိအပ်လေသည်။

ပိတ်စေ၏။

ဤတွင် “အလှူဒါန”ခဏ်းအတွက် နိဂုံးချုပ် မှာ တရားဓမ္မကိုဟောပြောသင်ပြပေးရာ၌ လာဘ်လာဘ အကျော်အစောကိုအလိုရှိ၍ ဟော ပြောသင်ပြပေးခြင်းကို အထူးရှောင်ကြဉ်ရပေ မည်။ မရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ပါဠိတော်အရပ်ရပ် တို့နှင့်မကိုက် မြင့်မြတ်သော ဓမ္မကထိကတို့၏ သဘောထားမဟုတ် ဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းမဟုတ်။

ထိုမှတစ်ပါး ဓမ္မကထိကသည်၎င်း၊ ယောဂီ သည်၎င်း၊ အရပ်သူ အရပ်သားတို့သည်၎င်း အလှူဒါနပြုရာ၌ အလှူဒါနအတွက် ပိုမိုကြီးမား သော အကျိုးကျေးဇူးရရှိစေရန် “ဒါနမဟပူလ သုတ်”၌ ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများအပ်ကြောင်း ဟောပြောသင်ပြ ပေးတော်မူရစ်ခဲ့ကြလေ သူတော်ကောင်းအပေါင်း တို့ . . . ။

အာနာပါန (၁) နည်းမှန်လမ်းမှန် ရရှိရန်

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ် ရာ၌ နည်းမှန်လမ်းမှန်ရရှိရန် ရှေးဦးစွာ သုတမ ယဉာဏ်အားဖြင့် သိရှိသိထိုက်သော အချက်အ လက်ပေါင်း များစွာရှိသည့်အနက် အနည်းငယ် ဖော်ပြပေအံ့။

ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာဆိုရာ၌ သမထဘာဝနာ ဝိပဿနာဘာဝနာဟူ၍ (၂) မျိုး (၂) စားရှိ၏။ ထို နှစ်မျိုးစားလုံးပင် ဒါနသီလတို့ထက် ပိုမိုအကျိုး ကြီးမား၏။ ပိုမိုမြင့်မြတ်၏။ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်ရှိနိုင်၏။ ကမ္ဘာကိုဆက်၍ အသက်ရှည် နိုင်၏။

အကြမ်းအားဖြင့်ဆိုသော် ဒါနသီလသည် နတ်ပြည်သို့ပို့ဆောင်၏။ သမထဘာဝနာသည် ဗြဟ္မာပြည်သို့ပို့ဆောင်၏။ ဝိပဿနာဘာဝနာ သည် နိဗ္ဗာန်သို့ပို့ဆောင်၏။ အပါယ်တံခါးကို

ဉာဏ်ပညာကောင်းခြင်း

မဟာဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် ဗောဇ္ဈင်္ဂသံ ယုတ်သာကစ္ဆဝဂ် သင်္ခါရဝသုတ် မြန်မာပြန် စာ မျက်နှာ (၁၁၀)၌ ဟောတော်မူသော သဘော အတိုချုပ်မှာ -

ပုဏ္ဏားကာမရာဂဗျာပါဒစသည်တို့ အားကြီး နေသောအခါ ဉာဏ်ပညာတို့သည် ထိုင်းမှိုင်း တွေဝေကုန်၏။ ။ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွား များအားထုတ်သောပုဂ္ဂိုလ်အား ဉာဏ်ပညာတို့ သည် ပွင့်လင်းထက်မြက်၏ဟု သင်္ခါရဝပုဏ္ဏား အား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟောတော်မူ၏။

ယင်းသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ညွှန်ပြတော်မူချက်အရ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မဆို မည်သည့်အလုပ်အကိုင်ကို လုပ်ကိုင်နေသည်ဖြစ်စေ ဉာဏ်ပညာတိုးတက် ပွင့်လင်းလျက် အထွဋ်အထိပ်သို့ရောက်လိုသူ တိုင်း ဘာဝနာမြတ်တရားကို ကြိုးစားပွားများ အား ထုတ်ရပေမည်။

သမထယာနိက

ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများအားထုတ်ရာ၌ နည်း (၄) နည်းရှိခြင်းကို အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် စတုတ္ထ နိပါတ် ပါဠိပဒါဝဂ်ယုဂနန္ဒသုတ်၌၎င်း၊ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ယုဂနန္ဒဝဂ် ယုဂနန္ဒကထာ၌၎င်း လာရှိ၏။ ။ ၎င်း (၄) နည်းတို့အနက် အဟောအပြောများ သော ပဌမ (၃) နည်းမှာ -

- (၁) သမထယာနိကနည်း
- (၂) ဝိပဿနာယာနိကနည်း
- (၃) ယုဂနန္ဒနည်း

တို့ဖြစ်လေသည်။ ။ သမထယာနိကနည်းဆိုသည်မှာ သမထဘာဝနာ (၄၀) တို့မှ ကြိုက်ရာကို ပွားများအားထုတ်ပြီးလျှင် ဝိပဿနာဘာဝနာသို့ တက်သောနည်းဖြစ်၏။

ဝိပဿနာယာနိကဆိုသည်မှာ သမထဘာဝနာကို ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်း မပြုလုပ်တော့ဘဲ ဝိပဿနာဘာဝနာကို စ၍ပွားများအားထုတ်သော နည်းဖြစ်၏။

ယုဂနန္ဒနည်းဆိုသည်မှာ သမထဘာဝနာနှင့် ဝိပဿနာဘာဝနာကို တလှည့်စီပွားများအားထုတ်သောနည်းဖြစ်၏။

ဤနည်းများတွင် ကြိုက်ရာနည်းကို အားထုတ်နိုင်သည်ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာညွှန်ပြတော်မူခဲ့၏။

ဓရိက် (၄) မျိုး

မိမိတို့စရိက်နှင့် ကိုက်ညီစွာအားထုတ်နိုင်ရန် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် နဝကနိပါတ်သမ္မောဓိဝဂ် သမ္မော ဓိသုတ်၌၎င်း -

ဥဒါန်းပါဠိတော် မေယိယသုတ်၌၎င်း ဟောတော်မူသည့် သဘောအတိုချုပ်မှာ -

ရာဂကိုပယ်ရန် အသုဘကိုပွားများရမည်။ ဗျာပါဒကိုပယ်ရန် မေတ္တာကိုပွားများရမည်။ ဝိတက်ကိုဖြတ်ရန် အာနာပါနဿတိကို ပွားများရမည်။ ငါဖြစ်၏ဟူသော အသိမာနကိုပယ်ရန် အနိစ္စသညာကိုပွားများရမည်ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤ၌ သိစေလိုသောအချက်ကား ပြန့်လွင့်နေသောစိတ်ကို နိုင်နင်းရန် “အာနာပါန”ကို ပွားများရမည်ကို သိစေလိုခြင်းဖြစ်၏။

အာနာပါနသတ္တိ

အာနာပါနသမထ ဘာဝနာကိုပါဠိတော် အရပ်ရပ်တို့နှင့်ကိုက်ညီစွာကျင့်သော် နီဝရဏ (၆) ပါးရှိသည့်အနက် ကာမစွန္ဒနီဝရဏ-ဗျာပါဒ နီဝရဏစသော ပဌမနီဝရဏ (၅) ပါးကိုပယ်နိုင်၏။

ဝိပဿနာဘာဝနာကိုပွားများသော် နီဝရဏ (၆)ပါးစလုံးကို ပယ်နိုင်၏။

မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် အာနာပါနသံယုတ် ဧကဓမ္မဝဂ် ဝေသာလိသုတ်၌၎င်း ပါရာဇိကဏ်ပါဠိတော် ပါရာဇိကအခဏ်း တတိယပါရာဇိက၌ ၎င်းဟောတော်မူသောသဘောအတိုချုပ်မှာ -

ရဟန်းတို့ ဥပမာသော်ကား နွေလ၌လေတိုက်သဖြင့် အထက်သို့လွင့်တက်ကုန်သော မြူမှုန်တို့ကို အခါမဲ့ မိုးကြိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသည်ရှိသော် တခဏခြင်း ကွယ်ပျောက်ငြိမ်းအေးစေနိုင်ဘိသကဲ့သို့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများလိုက်သည်ရှိသော် ဖြစ်ပေါ်နေသောအကုသိုလ်

တရားတို့ကို တခဏခြင်း လွင့်စင်ကွယ်ပျောက်
စေနိုင်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။ (ပါရာဇိကဏ်
ပါဠိတော်၌ ပို၍ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူ၏။
ကျမ်းရင်းကိုဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ။)

ထို့ကြောင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော
အကုသိုလ်စိတ်များပေါ်လာပါက အာနာပါန
ဘာဝနာကို ပွားများတော်မူကြပါလေ။ ။ ထိုအခါ
အာနာပါန၏ သတ္တိကြီးမားခြင်းကို ကိုယ်တိုင်
တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။

သတိရှိရ၏

သုတ်မဟာဝါပါဠိတော် မဟာသတိပဋ္ဌာန
သုတ် အာနာပါနပိုင်း၌ ဟောတော်မူသည်မှာ -

ရဟန်းသည် တောသို့သွားရောက်၍ဖြစ်စေ၊
သစ်ပင်ရင်းသို့သွားရောက်၍ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်
ရာသို့ သွားရောက်၍ဖြစ်စေ၊ တင်ပလွင်ခွေပြီး
လျှင် ကိုယ်ကိုဖြောင့်မတ်စွာထား၍ သတိကို
ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေ့ရှုဖြစ်စေလျက်ထိုင်၏။ ထိုရဟန်း
သည် သတိရှိလျက်သာလျှင် ထွက်သက်လေကို
ရှိကြ၏။ သတိရှိလျက်သာလျှင် ဝင်သက်လေကို
ရှု၏။ ဤပါဠိတော်အရ သတိရှိရ၏။ သတိမလွတ်
စေရ။

ထိုမှတစ်ပါး ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော် အနုပဒ
ဝဂ်အာနာပါနသတိသုတ် မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ
(၁၂၈) အပိုဒ် (၁၄၈) ၌လည်း -

ကိုယ်ကိုဖြောင့်မတ်စွာထားပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း
သို့ ရှေ့ရှုသတိကိုဖြစ်စေ၍ထိုင်၏။ ထိုရဟန်း
သည် သတိနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍သာလျှင်
ထွက်သက်ကိုဖြစ်စေ၏။ သတိနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်

၍သာလျှင် ဝင်သက်ကိုဖြစ်စေ၏ ဟု ဟောတော်
မူ၏။

ထို့နည်းတူစွာ မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်
အာနာပါနသံယုတ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၂၇၃)
ကို ဖတ်ရှုပါကလည်း အထက်ပါဠိတော်များ
အတိုင်းပင် -

ကိုယ်ကိုဖြောင့်မတ်စွာထား၍ သတိကို ကမ္မ
ဋ္ဌာန်းသို့ ရှေ့ရှုဖြစ်စေလျက်ထိုင်၏။ ထိုရဟန်း
သည် သတိရှိလျက်သာလျှင် ထွက်သက်လေကို
ထုတ်၏။ သတိရှိလျက်သာလျှင် ဝင်သက်လေကို
ရှု၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

အာနာပါနဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရာ
၌ သတိရှိရခြင်းကို များစွာသောပါဠိတော်တို့၌
ဟောတော်မူသော်လည်း ဤတွင် နောက်ဆုံးအနေ
ဖြင့် မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော် ဘိက္ခုဝဂ်မဟာရာ
ဟုလော ဝါဒသုတ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၉၅)
အပိုဒ် (၁၂၁) ၌ဟောတော်မူသော အတိုချုပ်မှာ-

ရာဟုလော ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည်
ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ တင်ပလွင်ခွေ၍ ကိုယ်ကို
ဖြောင့်မတ်စွာထားပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေ့ရှု
သတိကို ဖြစ်စေ၍ထိုင်နေ၏။ ထိုရဟန်းသည်
သတိနှင့်မကင်းမူ၍သာလျှင် ထွက်သက်ကိုဖြစ်
စေ၏။ သတိနှင့်မကင်းမူ၍သာလျှင် ဝင်သက်ကို
ဖြစ်စေ၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သားတော်ရာဟုလော
ကို ဟောတော်မူ၏။

ယင်းသို့ ဟောတော်မူချက်များအရ အာနာ
ပါနဘာဝနာကိုပွားများရာ၌ သတိရှိနေရ၏။ သတိ
မရှိမေ့လျော့မေ့မျောနေခြင်းသည် ပါဠိတော်တို့
နှင့်မကိုက်၊ အာနာပါနသမထဘာဝနာလည်း

မဟုတ်၊ ဝိပဿနာဘာဝနာလည်းမဟုတ်၊ မဂ်တု
ဖိုလ်တု ကမ္မဋ္ဌာန်းတု မျှသာဖြစ်ခြင်းကို သိတော်မူ
ကြစေလိုခြင်းဖြစ်၏။

ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်း

အဖွဲ့ဝင်အပေါင်းတို့ အစဉ်အဆက်သိရှိနိုင်
ကြစေရန် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် စတုတ္ထနိပါတ်
ကမ္မပထဝဂ် တဝဂ်လုံး၌ ရှည်လျားစွာဟောတော်
မူသည်တို့ကို သိသင့်သိထိုက်ခြင်းကြောင့် သဘော
အတိုချုပ်ကို ဖော်ပြပေးခဲ့ပေဦးအံ့။

ဒုစရိုက် (၁၀)ပါး

(၁) ပါဏာတိပါတ၊ (၂) အဒိန္နာဒါန၊ (၃)
ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ၊ (၄) မုသာဝါဒ၊ (၅) ပိသုဏ
ဝါစာ၊ (၆) ဖရုသဝါစာ၊ (၇) သမ္မပ္ပလာပဝါစာ၊ (၈)
အဘိဇ္ဈာ၊ (၉) ဗျာပါဒ၊ (၁၀) မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ ဤဒုစရိုက်
(၁၀) ပါးကိုလွန်ကြူးပါက ငရဲ သို့ကျရောက်ရ၏
ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤဒုစရိုက် (၁၀)ပါးကို မိမိကိုယ်တိုင်ပြုခြင်း၊
သူတပါးအား တိုက်တွန်းခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်း၊ စိတ်
တူခြင်း၊ ဤ (၄)မျိုးနှင့်မြှောက်ပါက ဒုစရိုက် (၄၀)
ဖြစ်၏။

ထိုမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအဆုံးရှိသော ဒုစရိုက် (၄၀) ၌
ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်းချီးမွမ်း စိတ်တူပြုမိပါက ငရဲ
သို့ ကျရောက်ရ၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟောတော်မူ
ခဲ့၏။

ထို့အတူ အပြန်အားဖြင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်
တို့၌ “ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်း ချီးမွမ်းစိတ်တူ”ပြု
ပါက နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြရ၏ဟု ယင်းပါဠိတော်
၌ ဟောတော်မူခဲ့၏။

ဤတွင် “မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ” ဆိုသည်မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့
နှင့်မကိုက်ညီသော အလေ့အကျင့်အယူဝါဒများ
ကို ဟောပြောသင်ပြပေးနေခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

ထို့ကြောင့် “မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ” အဆုံးရှိသောဒုစရိုက်
(၁၀)ပါးတို့ကို “ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်း ချီးမွမ်း
စိတ်တူခြင်းမဖြစ်ကြစေဘဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌
သာ ကိုယ်တိုင် တိုက်တွန်းချီးမွမ်းစိတ်တူခြင်း” ပြု
ကာ နေရစ်တော်မူခဲ့ကြကုန်လော့။

အယုတ်တရားနှစ်ပါး

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရှေးဦးစွာ သစ္စာ (၄) ပါး
တရားတော်ကို ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဟောတော်မူရာ၏
အစ၌ -

ဒွေ မေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ
ပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပဗ္ဗဇိတေန၊ ရဟန်း
ဖြစ်သောသူသည်။ ဒွေ၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ ဣမေ
အန္တာ၊ ဤအယုတ်တရားအစုတို့ကို။ န သေဝိ
တဗ္ဗာ၊ မမှီဝဲအပ်ကုန်။

အယုတ်တရားနှစ်ပါးဆိုသည်မှာ (ကာမ
သုခလ္လိကာနုယောဂ) ကာမဂုဏ်ကိုခံစားခြင်း
(အတ္တကိလမထာ နုယောဂ) မိမိကိုယ်၏ ဆင်းရဲ
ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်သော အကျင့်ကိုမမှီဝဲရဟု ညွှန်ပြ
တော်မူခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရှိ ရရှိ
ရန် ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အယုတ်တရား
(၂) ပါးကို ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်ရပေမည်။

အသျှင်မဟာကပ္ပိန

အာနာပါနဘာဝနာကို ပွားများရာ၌ သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ သိရှိရန်ဆက်ဦးအံ့။ မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော် အာနာပါနသံယုတ် ဧကဓမ္မဝဂ် မဟာကပ္ပိနသုတ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၂၇၇) ၌လာရှိသော အတိုချုပ်မှာ -

အသျှင်မဟာကပ္ပိနသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ တင်ပလွှင်ခွေပြီးလျှင် ကိုယ်ကိုဖြောင့်မတ်စွာထား၍ သတိကိုကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေ့ရှုဖြစ်စေလျက်ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား-

ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း၏ ကိုယ်တုန်ခြင်းကို ၎င်း၊ လှုပ်ခြင်းကို၎င်း၊ သင်တို့မြင်ကုန်သလောဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား သံဃအလယ်၌၎င်း၊ တပါးတည်းဆိတ်ငြိမ်ရာ၌၎င်း၊ ထိုအသျှင်ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ၌ ထိုအသျှင်၏ ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်းကို တပည့်တော်တို့မမြင်ရပါဘုရားဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ။ ထိုအခါ သျှင်တော်ဘုရားက . . .

ရဟန်းတို့ အာနာပါနဿတိနှင့် ယှဉ်သော သမာဓိကို ကြိမ်ဖန်များစွာပွားများခြင်းကြောင့် ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်းသည်မဖြစ် စိတ်တုန်လှုပ်ခြင်းသည်မဖြစ်ဟု ဟောတော်မူ၏။

ထိုမှတပါး သုတ်မဟာဝါပါဠိတော် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် အပိုဒ် (၃၇၄)မှ အစပြု၍ ထိုထိုသောပါဠိတော်များ၌ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများရာ၌လာရှိသည်မှာ -

ပဿန္တယံ ကာယသင်္ခါရံ
အဿသိဿာမိတိ သိက္ခတိ၊
ပဿန္တယံ ကာယသင်္ခါရံ
ပဿသိဿာမိတိ သိက္ခတိ။

ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓ ပြန်ဆိုတော်မူသော မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် နိဿယဟံသာဝတီ (၁၉၅၅ ခုနှစ်) ရိုက် စာမျက်နှာ (၅၅) မှ . . .

ကာယသင်္ခါရံ - အရှုပြင်း၍ ရုန်ရင်းသော ထွက်သက်ကို ပဿန္တယံ ပဿန္တယန္တော သာယာဖြည်းညှင်းခြင်းဖြင့် ငြိမ်းစေလျက်၊ အဿသိဿာမိတိ ထွက်သက်ရှုအံ့ဟူ၍ - သိက္ခတိ - အားထုတ်သဖြင့်ကျင့်၏။

ကာယသင်္ခါရံ- အရှိုက်ပြင်း၍ ရုန်ရင်းသော ဝင်သက်ကို၊ ပဿန္တယံ ပဿန္တယန္တော- သာယာဖြည်းညှင်းရှိုက်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်းစေလျက်၊ ပဿသိဿာမိတိ-ဝင်သက်ရှိုက်အံ့ဟူ၍၊ သိက္ခတိ-အားထုတ်သဖြင့်ကျင့်၏။

ဤသို့လျှင် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပွားများအားထုတ်ရာ၌ ရိုးရိုးအားဖြင့် အရှုအရှိုက်ပြင်းသော ထွက်သက်လေ၊ ဝင်သက်လေကို သာယာဖြည်းညှင်းရှုရှိုက်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်းစေရန်ကျင့်ရမည်ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ညွှန်ပြတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် ဤပါဠိတော်များအရ အာနာပါနကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ (အတ္တကိလမထာနုယောဂ) မိမိကိုယ်ကို ဆင်းရဲပင်ပန်းစေခြင်းဖြစ်သောအကျင့်ကို မလေ့ကျင့်အပ်သည်သာမက ထိုအကျင့်ကို ကောင်းသည်၊ မှန်သည်ဟူ၍ပင် မပြောအပ်ချေ။

ပြောဆိုမိသော် စာမျက်နှာ (၁၂) ၌ ဖော်ပြ
ခဲ့သည့်အတိုင်း “ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်း ချီးမွမ်း
စိတ်တူ” ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိမိပါဝင်ရဲသို့ကျရောက်
ရပေတော့၏။

ထို့နည်းတူစွာ နည်းမှန်လမ်းမှန်ကို “ကိုယ်
တိုင်တိုက်တွန်းချီးမွမ်းစိတ်တူခြင်း” အားဖြင့်ပြု
ပါက နတ်ပြည်သို့ရောက်ရှိရပေတော့၏။

ဤသည်တို့ကား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုယ်တော်တိုင်
ဟောကြားညွှန်ပြတော်မူခဲ့သော “သာမုတ္တံသိက”
ဒေသနာတော်မြတ်များပေတည်း။

နာသီးဖျား နှုတ်ခမ်းဖျား

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပါဠိတော်နှင့် ကိုက်
ညီစွာ အားထုတ်မည်ဆိုပါက ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိ
တော်မဟာဝဂ်အာနာပါနဿတိကထာ စာမျက်နှာ
(၁၇၀) ၌ . . .

နာသိကဓမ္မေ ဝါ မုခနိမိတ္တေ ဝါ
သတိ ဥပဋ္ဌပေတွာ နိသိန္ဓော ဟောတိ။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၂၁၇)။ ။ နာသီး
ဖျား၌ ၎င်း၊ နှုတ်ခမ်းဖျား၌၎င်း သတိကိုရှေးရှုထား
၍ထိုင်နေ၏။

ဤပါဠိတော်အရ အာနာပါနလုပ်ငန်းတွင်
သတိကို နာသီးဖျား၌သော်၎င်း၊ နှုတ်ခမ်းဖျား၌
သော်၎င်း ထားရမည်ဟု ညွှန်ပြတော်မူခြင်းကြောင့်
အာနာပါနကိုပွားများ အားထုတ်ရာ၌ သတိကို
ဦးခေါင်းတွင်၎င်း၊ ပခုံးတွင်၎င်း၊ ဝမ်းပိုက်တွင်၎င်း
မထားရ။

ဤသဘောကို ဝိဘင်းပါဠိတော် ဈာနဝိဘင်္ဂ၊

သုတ္တန္တဘာဇနိယ စာမျက်နှာ (၂၆၁) အပိုဒ် (၅၃၇)
၌လည်း ဟောတော်မူသေး၏။

လွယ်ကူစွာ ဖတ်ရှုလိုသော် ယခုသင်ပြပေး
နေသော “ဝိပဿနာဘာဝနာ ၂ စောင်တွဲ” စာ
မျက်နှာ (၅၂) ပဌမကော်လံ ထိပ်ဆုံးစာကြောင်း
မှစ၍ ဖတ်ရှုပါလေ။

ဣန္ဒြိယစိတ်တုံ့ ဥပမာ

ယင်း ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်
စာမျက်နှာ (၂၁၆) အပိုဒ် (၁၅၉)၌ လာရှိသော
သဘောအတိုချုပ်မှာ-

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်
ရာ၌ နိမိတ်သည်၎င်း၊ ဝင်သက်သည်၎င်း၊ ထွက်
သက်သည်၎င်း၊ တစ်ခုသောစိတ်၏အာရုံမဟုတ်
ကုန်။ သုံးပါးသောတရားတို့ကိုမသိသော ပုဂ္ဂိုလ်
အား သမာဓိဘာဝနာကိုမရအပ်။

နိမိတ်သည် ၎င်း၊ ဝင်သက်သည်၎င်း၊ ထွက်
သက်သည်၎င်း၊ တစ်ခုသောစိတ်၏ အာရုံမဟုတ်
ကုန်။ ဤသုံးပါးသောတရားတို့ကို သိသည့်ပုဂ္ဂိုလ်
အား သမာဓိဘာဝနာကိုရအပ်၏ဟု လာရှိ၏။

ဤ၌ ဆိုလိုရင်းကား နိမိတ်၊ ဝင်သက်၊ ထွက်
သက်၊ ဤသုံးပါးကိုသိရှိနေရမည်ဟု ဟောတော်
မူခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းပါဠိတော်၌ဆက်ကာ ဥပမာပြတော်မူ
သည်မှာ-

မြေပြင်တွင် သစ်တုံးကိုထား၍ လွှဖြင့်ဖြတ်
ရာသစ်တုံး၌လည်း ယောက်ျား၏သတိသည်ထင်
၏။ ရှေ့သို့တိုး နောက်ဆုတ်ဖြစ်သော လွှသွား

တို့ကိုလည်း နှလုံးမသွင်းသော်လည်း လာသော လွှသွား၊ သွားသောလွှသွားတို့ မထင်သည်မဟုတ် ကုန်။ ထင်သည်သာတည်း။

ဤတွင် သိရှိရန်ပဓာနအချက်ကား သတိကို နှာသီးဖျားနှင့် နှုတ်ခမ်းဖျား၌သာ ထားရှိခြင်း၊ ဝင်သက်လေ၊ ထွက်သက်လေတို့၌လည်း သတိ မလွတ်စေဘဲ သိရှိနေရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကကြီး မှ အ အထိ

ဆက်၍ဖော်ပြဦးအံ့။ ။ မည်သူမဆို မည် သည့်အလုပ်အကိုင်ကို လုပ်ကိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ ထို အလုပ်နှင့်သက်ဆိုင်သည်တို့ကို “က ကြီးမှ အ အထိ” (အေ တူ ဇက်အထိ) ကျွမ်းကျင်နားလည် အောင် ကြိုးစားရ၏။ သို့မှသာလျှင် ထမြောက် အောင်မြင်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ဆုံးရှုံးနစ် နာတတ်၏။ (ဝါ) လူလိမ်ခံရတတ်၏။

ထို့ကြောင့် အာနာပါနကို ပွားများအားထုတ် လိုပါက သို့မဟုတ် သူတပါးအား သင်ပြပေးလိုပါ က အာနာပါနနှင့်သက်ဆိုင်သော ပါဠိတော် အဋ္ဌ ကထာ စသည်တို့ကိုဖတ်ရှုပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် စွမ်းအားရှိသလောက် ရှေး ဦးစွာ ကြိုးစားပွားများ အားထုတ်ရ၏။

အာနာပါနနှင့်သက်ဆိုင်သော ပါဠိတော်များ စွာလာရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူ မပါလျှင်မပြီးသော ပါဠိတော်အချို့ကို ဖော်ပြရသော် -

သုတ်မဟာဝါပါဠိတော်၊ မဟာသတိပဋ္ဌာန သုတ်၊ ကာယာနုပဿနာ အာနာပါနပဌ စာ တစ်မျက်နှာခန့်ရှိ၏။

ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော် အနုပဒဝဂ် အာနာပါ နဿတိသုတ်၌ စာမျက်နှာ(၈)မျက်နှာခန့်လာရှိ၏။

မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် အာနာပါနသံ ယုတ်၌ စာမျက်နှာ (၂၆) မျက်နှာခန့်လာရှိ၏။

ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော် မဟာဝဂ်အာနာပါန သတိကထာ၌ စာမျက်နှာ (၃၆)မျက်နှာခန့် လာရှိ၏။

စာအား မရှိသူတို့မှာ နိဿယနှင့်၎င်း၊ မြန် မာပြန်နှင့်၎င်း တွဲကာဖတ်ရှုအပ်၏။

အတ္တ နှင့် အနတ္တ

(ဝါ)

သမထ နှင့် ဝိပဿနာ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟောတော်မူသော တရားတော် တို့ကို စုံစမ်းရှာဖွေလေ့လာသောအခါ လောကီ ရေးရာသမားများအတွက် လူချမ်းသာ၊ နတ် ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာရရှိရေးနည်းလမ်းများကို တွေ့ရှိရ၏။

၎င်းနည်းလမ်းများမှာ အတ္တနှင့်သွားရသော သမထဘာဝနာ နည်းလမ်းများဖြစ်၏။

ထိုအတ္တနှင့်သွားရသော သမထဘာဝနာ နည်းလမ်းများမှာ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာရရှိစေကာမူ “သောတာပန်” မဖြစ်၊ အပါယ်လေးပါးတံခါးကိုမပိတ်စေနိုင်။ သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာဘုံသို့ မရောက်ရှိနိုင်။ နိရောဓသမာပတ် ကို မဝင်စားနိုင်။ ဒုက္ခအဝဝ ထာဝစဉ် ကင်းငြိမ်းသော နိဗ္ဗာန်သို့မရောက်ရှိနိုင်။

ထိုမှတဆင့်တက်ခါ အထက်တန်းစားများ အတွက် သမထဘာဝနာအတ္တနည်းလမ်းနှင့် အနတ္တ ဝိပဿနာဘာဝနာဖြင့် သွားရသောနည်း လမ်းကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။

ဤနည်းမှာ သမထယာနိကနည်းဖြစ်၍
ဈာန်ကိုရရှိ၏။ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးလျှင် အပါယ်
လေးပါးတံခါးကိုပိတ်စေ၏။ သုဒ္ဓါဝါသဘုံသို့
ရောက်ရှိ၏။ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားနိုင်၏။
ဒုက္ခအဝဝ အခါခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်းစေလျက် အ
စွမ်းကုန်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်၏။

ပ-သုံးလုံး

စာမျက်နှာ (၁၀) တွင် အာနာပါန ဘာဝနာ
ပွားများရာ၌ ရှေးဦးစွာ သုတမယဉာဏ်အားဖြင့်
သိသင့်သိထိုက်သော အချက်အလက်အနည်း
ငယ်ကို ဖော်ပြပေးအံ့ဟု မူတည်ခဲ့သည့်အတိုင်း
ယခုအခါ အနည်းငယ်ကိုဖော်ပြပြီးခဲ့လေသည်။

ဤတွင် သိရှိအပ်သောဗဟုသုတတစ်ရပ်မှာ
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာတော်၌ “ပ ၃-လုံး” သည်
တည်ရှိ၏။ ၎င်းတို့သည်ကား -

- ပရိယတ္တိ
- ပဋိပတ္တိ
- ပဋိဝေဓ

ဤသုံးပါးတို့ဖြစ်လေသည်။ ။ ဤ“ပ - ၃
လုံး” တွင် ပဌမ ပ-မရှိသော် ဒုတိယ ပ-မရှိနိုင်။
ဒုတိယ ပ-မရှိသော် တတိယ ပ-မရှိနိုင်။

တဖန်သော် ပဌမ ပ-ကို အရင်းအနှီးပြုကာ
လက်ကိုင်ထားပြီးလျှင် ထိုအရင်းအနှီးကို ဆက်
လက်အသုံးပြုပါက အကျိုးကျေးဇူးခံစားရသင့်
သလောက် မခံစားရချေ။ ။ အများအားဖြင့်
ဒုတိယ ပ-သို့ ဆက်လက်မဆောင်ရွက်ဘဲနေ
ကြသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို “ပရိယတ္တိ

ဗဟုလောနောဓမ္မ ဝိဟာရိပုဂ္ဂိုလ်”ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
ခေါ်ဆိုတော်မူ၏။ ။ ယခုသင်ပြနေသော “ဝိပ
ဿနာဘာဝနာ (၂) စောင်တွဲ” စာမျက်နှာ (၉၀)
တွင် ဖတ်ရှုပါ။

တနည်းသော် ပဌမ (ပ) အရင်းအနှီးမရှိဘဲ
ဒုတိယ(ပ)ကို အသုံးပြုသော် အကျိုးကျေးဇူးမခံ
စားရရုံမျှမက ချောက်တွင်းသို့ကျဆင်းရတတ်၏။

နည်းမှန်၊ လမ်းမှန်ကား ပရိယတ္တိနှင့် ပဋိပတ္တိ
၂-ပါးကို ပူးတွဲပွားများအားထုတ်မှသာလျှင် ပဋိ
ဝေဓသို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်လေသည်။ (ဝါ) သော
တာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်
နိုင်လေသည်။ ။ သောတာပန်ဖြစ်ပါမှလည်း
အပါယ်လေးပါးတံခါးပိတ်နိုင်လေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး အာနာပါနဘာဝနာကို ပွားများ
အားထုတ်ရာ၌ နည်းမှန်လမ်းမှန် ပါဠိတော်အရပ်
ရပ်တို့နှင့်ကိုက်ညီစွာ ပွားများအားထုတ်နိုင်ရန်
ဖော်ပြခဲ့သော အာနာပါနခဏ်းကို ထပ်ခါထပ်ခါ
ဖတ်ရှုထားပါလေ။

ဟောပြောသင်ပြပေးရာ၌ လေးနက်စေရန်
ပါဠိတော်များကိုအရ ကျက်ဆောင်ထားရပေမည်။

ဟောပြောသင်ပြပေးရာ၌လည်း ကြွားဝါခြင်း
သဘောအနည်းငယ်မျှမပါစေဘဲ အလောင်းတော်
သုမေဓာသျှင်ရသေ့ကဲ့သို့ “ငါသိသလို သိကြပါ
စေ၊ ငါတတ်သလိုတတ်ကြပါစေ” ဟူသောစေတနာ
သဒ္ဓါတရားအစစ်အမှန်ဖြင့် ဟောပြောသင်ကြား
ပြသပေးတော်မူရန်ခဲ့ကြပါလေ။ ။ ရရှိမည့်
အကျိုးကား အဘိုးမမြတ်နိုင်ပါ။

အာနာပါန (၂) ပွားများအားထုတ်နည်း

ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ဟူ၍ရှိရာ (၃) မျိုးစလုံးပင်ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ဒါနကုသိုလ်ထက် သီလကုသိုလ်က အကျိုးပေးသာ၏။ မြတ်၏။ တဖန်သော် သီလကုသိုလ်ထက် ဘာဝနာကုသိုလ်က အကျိုးပေးသာ၏။ မြတ်၏။

မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မဆို ဓမ္မာစရိယစသော စာမေးပွဲများကို အောင်မြင်ပြီးသည့်နောက် ဘာဝနာပွားများမှုသို့ မတက်ရောက်ပါက နတ်ပြည်သို့သာရောက်ရှိနိုင်၏။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ကား မရောက်ရှိနိုင်။

လူချမ်းသာထက် နတ်ချမ်းသာကသာချင်တိုင်းသာ၏။ နတ်ချမ်းသာထက် ဗြဟ္မာချမ်းသာကသာချင်တိုင်းသာ၏။ ကမ္ဘာကိုဆက်၍ အသက်ရှည်၏။ ဤသဘောသဘာဝကို လူတိုင်း လူတိုင်း သိရှိရန် သင်ပြပေးရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဘာဝနာပွားချင်လာအောင် ဤကွယ်ငုပ်နေသော နှိုင်းယှဉ်ချက်ကို တရားဟောပြောသင်ပြပေးရာ၌ မကြာခဏ ဖိ၍ဖိ၍ ဖော်ထုတ်ပေးပါလေ။ ။ ဤကား ဆရာကောင်းတို့၏ တာဝန်ဖြစ်လေသည်။

ယခုသော် သမထဘာဝနာပွားများနည်း (၄၀)ရှိသည်တို့အနက် အာနာပါနသမထဘာဝနာပွားများနည်းကို စပေအံ့။

သုတ်မဟာဝါပါဠိတော် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်၌ ဟောတော်မူသော အာနာပါနပဗ္ဗတို့

မူတည်လျက် ထိုထိုသောပါဠိတော်များနှင့် ကိုက်ညီစွာ အတိုဆုံးကို အလွယ်ဆုံးနည်းဖြင့် သင်ပြပေးရပေမည်။

အာနာပါနသမထဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်လိုသူသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ ဖြောင့်မတ်စွာ တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်ပြီးလျှင် အခြားတပါးသို့ စိတ်မရောက်စေဘဲ ထွက်သက်လေ၊ ဝင်သက်လေကို အစ အလယ် အဆုံး နှာသီးဖျား သို့မဟုတ် နှုတ်ခမ်းဖျားကနေ၍ အာရုံပြုနေရ၏။ သတိမလွတ်စေရ။ ။ ဤနည်းမှာ ပါဠိတော်နည်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် စ၍ လေ့လာကျင့်သူတို့ အတွက် မလွယ်ကူချေ။

ရေထွက်ခြင်း ဂဏနာနည်း

ထို့ကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ ဦးနန္ဒမာလာဆရာတော် ပြန်ဆိုတော်မူသော ပဌမတွဲစာမျက်နှာ (၅၅၂) ၌လာရှိသော အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနည်း ကိုသင်ပြပေးရပေမည်။

ရှင်းပေးရန်။ ဤတွင်ရှင်းပြပေးရမည်မှာ အဋ္ဌကထာ ၌ “အဿသတိ”ကို ထွက်သက်ဟု ဖွင့်ဆိုတော်မူ၍ တနေရာတွင် ဝင်သက်ဟုဖွင့်ဆိုတော်မူ၏။ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများရာ၌ ဝင်သက်နှင့် ထွက်သက် (၂)ပါးစလုံးတွင် သတိရှိနေရခြင်းသည်သာလျှင် အဓိကဖြစ်၏။

ဂဏနာနည်းဆိုသည်မှာ ပြန်လွှင့်နေသော စိတ်ရိုင်းကို မပြန်လွှင့်စေရန် သမာဓိရရှိစေရန်ရေတွက်ခြင်းနည်းဖြင့်လေ့ကျင့်ပေးရသောနည်းဖြစ်၏။

ရေတွက်ခြင်း ဝဏာနာနည်း

၂၁

လေ့ကျင့်ပွားများနည်းမှာ ဝင်လေထွက်လေ
ကို (၁)ကစပြီး (၅)အထိ ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ထို့နောက် တဖန်ပြန်၍ (၁) က (၆) အထိ
ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ထို့နောက် တဖန်ပြန်၍ (၁) က (၇) အထိ
ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ထို့နောက် တဖန်ပြန်၍ (၁) က (၈) အထိ
ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ထို့နောက် တဖန်ပြန်၍ (၁) က (၉) အထိ
ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ထို့နောက် တဖန်ပြန်၍ (၁) က (၁၀) အထိ
ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ယင်းသို့လေ့ကျင့်ပွားများရာ၌ ဝင်သက်လေ
က ဖြစ်စေ၊ ထွက်သက်လေကဖြစ်စေ၊ စချင်ရာက
စနိုင်၏။ လိုရင်းကား စိတ်မပြန့်လွင့်စေရန်နှင့်
သမာဓိရင့်သန် လာရန်ဖြစ်၏။

မစမီသိရှိထားရမည်မှာ ဖြောင့်မတ်စွာထိုင်
ရ၏။

ဝင်သက်၊ ထွက်သက်လေကို နှာခေါင်းဖျား
သို့မဟုတ် နှုတ်ခမ်းဖျားကနေ၍မှတ်။

အရှူအရှိုက်မပြင်းစေရ၊ ကိုယ်ကို ငြိမ်သက်
စွာထား၊ ယိမ်းမထိုးရ၊ သတိမလွတ်စေရ၊ မေ့မော
မသွားစေရ။ ။ ဤကား ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့၌
ညွှန်ပြတော်မူသောနည်းဖြစ်၏။

စပြီး။ ဝင်လာသောလေကို ဝင်သက်လေ
(၁)၊ ထို့နောက် ထွက်သွားသောလေကိုထွက်လေ
(၁)။ ထို့နောက် ဝင်လာသောလေကို ဝင်လေ (၂)၊
ထွက်သွားသောလေကို ထွက်လေ (၂)။ ထို့နောက်

ဝင်လေကို ဝင်လေ (၃)၊ ထွက်လေကို ထွက်လေ
(၃)။ ထို့နောက် ဝင်လေကို ဝင်လေ (၄)၊ ထွက်လေ
ကို ထွက်လေ (၄)။ ထို့နောက် ဝင်လာလေကို
ဝင်လေ (၅)၊ ထွက်လေကို ထွက်လေ (၅)။

တဖန် (၁) ကနေစ၊ ဝင်သက်လေ (၁)၊ ထွက်
သက်လေ (၁)။ ဝင်လေ (၂)၊ ထွက်လေ (၂)။ ဝင်
လေ (၃)၊ ထွက်လေ (၃)။ ဝင်လေ (၄)၊ ထွက်လေ
(၄)။ ဝင်လေ (၅)၊ ထွက်လေ (၅)။ ဝင်လေ (၆)၊
ထွက်လေ (၆)။

တဖန် (၁) ကနေစ၊ ဝင်လေ (၁)၊ ထွက်လေ
(၁)။ ဝင်လေ (၂)၊ ထွက်လေ (၂)။ ဝင်လေ (၃)၊
ထွက်လေ (၃)။ ဝင်လေ (၄)၊ ထွက်လေ (၄)။ ဝင်
လေ (၅)၊ ထွက်လေ (၅)။ ဝင်လေ (၆)၊ ထွက်လေ
(၆)။ ဝင်လေ (၇)၊ ထွက်လေ (၇)။

တဖန် (၁) ကနေစ၊ ဝင်လေ (၁)၊ ထွက်လေ
(၁)။ ဝင်လေ (၂)၊ ထွက်လေ (၂)။ ဝင်လေ (၃)၊
ထွက်လေ (၃)။ ဝင်လေ (၄)၊ ထွက်လေ (၄)။ ဝင်
လေ (၅)၊ ထွက်လေ (၅)။ ဝင်လေ (၆)၊ ထွက်လေ
(၆)။ ဝင်လေ (၇)၊ ထွက်လေ (၇)။ ဝင်လေ (၈)၊
ထွက်လေ (၈)။

တဖန် (၁) ကနေစ၊ ဝင်လေ (၁)၊ ထွက်လေ
(၁)။ ဝင်လေ (၂)၊ ထွက်လေ (၂)။ ဝင်လေ (၃)၊
ထွက်လေ (၃)။ ဝင်လေ (၄)၊ ထွက်လေ (၄)။ ဝင်
လေ (၅)၊ ထွက်လေ (၅)။ ဝင်လေ (၆)၊ ထွက်လေ
(၆)။ ဝင်လေ (၇)၊ ထွက်လေ (၇)။ ဝင်လေ (၈)၊
ထွက်လေ (၈)။ ဝင်လေ (၉)၊ ထွက်လေ (၉)။

တဖန် (၁) ကနေစ၊ ဝင်လေ (၁)၊ ထွက်လေ
(၁)။ ဝင်လေ (၂)၊ ထွက်လေ (၂)။ ဝင်လေ (၃)၊

ထွက်လေ (၃)။ ဝင်လေ (၄)။ ထွက်လေ (၄)။
ဝင်လေ (၅)။ ထွက်လေ (၅)။ ဝင်လေ (၆)။
ထွက်လေ (၆)။ ဝင်လေ (၇)။ ထွက်လေ (၇)။ ဝင်
လေ (၈)။ ထွက်လေ (၈)။ ဝင်လေ (၉)။ ထွက်လေ
(၉)။ ဝင်လေ (၁၀)။ ထွက်လေ (၁၀)။

ဤသို့လျှင် ဝင်သက်လေ၊ ထွက်သက်လေ
တို့ကို ရေတွက်ခြင်းနည်းဖြင့် လေ့ကျင့်ရ၏။ ယင်း
သို့လေ့ကျင့်ရာ၌ ၇-၈-၉ သို့ရောက်ရှိလာသော
အခါ (၇)ပြီးပြီလော မပြီးသေးသလော။ (၈) ပြီးပြီ
လော မပြီးသေးသလော။ (၉) ပြီးပြီလော မပြီး
သေးသလောဖြစ်တတ်၏။ စိတ်မပျက်ရ။

မည်သည့်အလုပ်မဆို အစဉ်ခက်သည်ချည်း
ပင် ဖြစ်၏။ ထပ်ကာထပ်ကာကြိုးစားပါ။ ပဌမ
အကြိမ်ထက် ဒုတိယအကြိမ်သည် အောင်မြင်
ခြင်းသို့ နီးကပ်လာ၏။ ပဌမနေ့ထက် ဒုတိယ
နေ့သည် အောင်မြင်ခြင်းသို့ နီးကပ်လာ၏။ မည်
သည့်အလုပ်မဆို ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။

ဤကား ဓမ္မနိယာမ အစဉ်အလာကြီးဖြစ်
၏။ ကြိုးစားတော်မူကြပါလေ။

ယင်းသို့ အာနာပါန “ဂဏနာ” ရေတွက်
နည်းကို ထမြောက်အောင်မြင်လာသောအခါ
ဆုတ်မဟာဝါပါဠိတော်၊ မဟာသတိပဋ္ဌာနခဏ်း
၌ လာရှိသည်သို့တက်ကြပေမည်။

သော သတောဝ အဿသတိ

သတောဝ ပဿသတိ။ (ပါဠိတော်)

သောဘိက္ခု- ထိုရဟန်းသည်။ သတောဝ-
သတိ ရှိ၍သာလျှင်၊ အဿသတိ- ထွက်သက်ကို
ဖြစ်စေ၏။ သတောဝ-သတိရှိ၍သာလျှင်၊ ပဿ

သတိ- ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေ၏။ (သတိရှိနေရ၏)။

ဒီဃံ ဝါ အဿသန္တော

ဒီဃံ အဿသာမိတိ

ပဇာနာတိ။

ဒီဃံဝါ ရှည်စွာမူလည်း၊ အဿသန္တော- ထွက်
သက်ကိုဖြစ်စေသည်ရှိသော်။ ဒီဃံ- ရှည်စွာ၊ အဿ
သာမိတိ- ထွက်သက်ကိုဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာ
နာတိ - သိ၏။

ဒီဃံ ဝါ ပဿသန္တော

ဒီဃံ ပဿသာမိတိ

ပဇာနာတိ။

ဒီဃံဝါ ရှည်စွာမူလည်း၊ ပဿသန္တော- ဝင်
သက်ကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော်။ ဒီဃံ- ရှည်စွာ၊
ပဿသာမိတိ- ဝင်သက်ကိုဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာ
နာတိ - သိ၏။

ရဿံဝါ အဿသန္တော

ရဿံ အဿသာမိတိ

ပဇာနာတိ။

ရဿံဝါ တိုစွာမူလည်း၊ အဿသန္တော- ထွက်
သက်ကိုဖြစ်စေသည်ရှိသော်။ ရဿံ- တိုစွာ၊ အဿ
သာမိတိ- ထွက်သက်ကိုဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာ
နာတိ- သိ၏။

ရဿံ ဝါ ပဿသန္တော

ရဿံ ပဿသာမိတိ

ပဇာနာတိ။

ရဿံဝါ တိုစွာမူလည်း၊ ပဿသန္တော- ဝင်
သက်ကိုဖြစ်စေသည်ရှိသော်။ ရဿံ- တိုစွာ၊

ပဿသာမီတိ- ဝင်သက်ကိုဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာ
နာတိ- သိ၏။

သဗ္ဗကာယ ပဋိသံဝေဒီ
အဿသိဿာမီတိ သိက္ခတိ။

သဗ္ဗကာယ ပဋိသံဝေဒီ၊ အလုံးစုံသောထွက်
သက်၏အစ အလယ် အဆုံး သုံးပါးအပေါင်းကို
ထင်စေလျက်၊ အဿသိဿာမီတိ ထွက်သက်ကို
ဖြစ်စေအံ့ဟူ၍။ သိက္ခတိအားထုတ်သဖြင့်ကျင့်၏။

သဗ္ဗကာယ ပဋိသံဝေဒီ
ပဿသိဿာမီတိ သိက္ခတိ။

သဗ္ဗကာယ ပဋိသံဝေဒီ၊ အလုံးစုံသော ဝင်
သက်၏ အစ အလယ် အဆုံး သုံးပါးအပေါင်းကို
ထင်စေလျက်။ ပဿသိဿာမီတိ ဝင်သက်ကိုဖြစ်
စေအံ့ဟူ၍ သိက္ခတိ၊ အားထုတ်သဖြင့်ကျင့်၏။

ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ
အဿသိဿာမီတိ သိက္ခတိ။

ကာယသင်္ခါရံ ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်းသော
ထွက်သက်ကို၊ ပဿမ္ဘယံ ပဿမ္ဘယန္တော၊ သာယာ
ဖြည်းညှင်းစွာဖြင့် ငြိမ်းစေလျက်။ အဿသိဿာ
မီတိ ထွက်သက်ကိုဖြစ်စေအံ့ဟူ၍။ သိက္ခတိ အား
ထုတ်သဖြင့်ကျင့်၏။

ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ
ပဿသိဿာမီတိ သိက္ခတိ။

ကာယသင်္ခါရံ ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်းသော ဝင်
သက်ကို၊ ပဿမ္ဘယံ ပဿမ္ဘယန္တော၊ သာယာဖြည်း
ညှင်းစွာဖြင့် ငြိမ်းစေလျက်၊ ပဿသိဿာမီတိ ဝင်
သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ဟူ၍။ သိက္ခတိ အားထုတ်သဖြင့်
ကျင့်၏။

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ ယင်းသို့
လျှင် သူတပါးအားသင်ပြပေးလိုသူသည် မိမိ
ကိုယ်တိုင်က ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့်ကိုက်ညီစွာ
လေ့ကျင့်ပွားများ အားထုတ်ပြီးမှသာလျှင် သူတပါး
အား သင်ပြပေးအပ်လေသည်။ ။ ဤစကား
မှန်ခြင်းကို ကျမ်းအကိုးအကားပြနိုင်ရန် ဖော်ပြ
ပေးခဲ့ပေဦးအံ့။

သုတ်မဟာဝါ ပါဠိတော် မဟာဂေါဝိန္ဒသုတ်
စာမျက်နှာ (၁၈၀) မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၂၀၅)
၌ ၎င်း၊

အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော်စတုက္ကနိပါတ် စာမျက်နှာ
(၃၃၂) မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၃၄၇) ၌ ၎င်း၊

ဣတိဝုတ်ပါဠိတော် စတုက္ကနိပါတ် လောက
သုတ် စာမျက်နှာ (၂၇၆) မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ
(၂၆၂) ၌၎င်း ဟောတော်မူသော အတိုချုပ်မှာ-

ယထာဝါဒီ တထာကာရီ

ယထာကာရီ တထာဝါဒီ။

(သျှင်တော်ဘုရားသည်) အကြင်တရားကို
ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားကို ကျင့်တော်မူ၏။
အကြင်တရားကိုကျင့်တော်မူ၏။ ထိုတရားဟော
တော်မူ၏။

ဤတွင် ဆရာလုပ်သူသည် ပါဠိတော်အရပ်
ရပ်တို့နှင့်ကိုက်ညီစွာ ဟောပြော၍ ဟောပြော
သည့်အတိုင်း မိမိကျင့်ရမည်ကိုထင်ရှားစေလို
ခြင်းဖြစ်၏။

မိမိကိုယ်တိုင် ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့်ကိုက်
ညီစွာ လေ့ကျင့်ပွားများအားထုတ်ပြီးမှ ဟောပြော
သောအခါ ဟောပြောသောအသံ၌ လေးနက်

သော သတ္တိထူးပါရှိသွား၏။ ထိုသတ္တိထူးသည် နာခံသူ၏ စိတ်သို့အနှစ်သာရပြည့်စုံစွာ ကူးစက် ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုအချက်ကို သတိပြုကြပါလေ။

ဓမ္မပဒပါဠိတော် ဓမ္မဋ္ဌဝဂ်၊ အပိုဒ် (၂၅၉) နှင့် အဋ္ဌကထာယှဉ်တွဲဖက်သည်ရှိသော် အောက်ပါ အတိုင်းသိရှိရ၏။

န တာဝတာ ဓမ္မဓရော၊

ယာဝတာ ဗဟု ဘာသတိ။

တရားစကားကို များစွာပြောကာမျှဖြင့် တရား ကိုဆောင်သူ မမည် စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား အခါတပါး၌ ပိဋကတ် ဆောင် ရဟန်း (၂) ပါးတို့သည် တရားဟော သောအခါ နတ်တို့သည် သာဓုမခေါ်ကြချေ။ သို့ ရာတွင် ဧကုဒါန မထေရ်ကြီးသည် တဂါထာကို ဟောတော်မူရုံမျှဖြင့် နတ်တို့သည် သာဓုခေါ်ကြ ကုန်၏။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းများမှာ မထေရ်ကြီးသည် မိမိကျင့်သည်ကို ဟောပြောခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

အကျင့်သီလအကျိုးပေးခြင်းမှာ အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော် အဋ္ဌကနိပါတ်ဒါနဝဂ် ဒါနပပတ္တိသုတ် စာမျက်နှာ (၇၁)၌ -

ဣဇ္ဈတိ ဘိက္ခဝေ သီလဝတော

စေတော ပဏိမိ ဝိသုဒ္ဓတ္တာ။

ရဟန်းတို့ သီလရှိသောသူအား စင်ကြယ်

သောကြောင့် စိတ်၏တောင့်တမှုသည် ပြည့်စုံ၏ ဟု ဟောတော်မူ၏။

ကျမ်းရင်းကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုတော်မူကြ ပါလေ။ ဒါနပြုရာ၌ (ဝါ) ဓမ္မဒါနပြုရာ၌ အကျင့် သီလပါရှိခြင်း၏ အကျိုးပေးဖြစ်ပါသည်။ အကယ် ၍ ဝိပဿနာဘာဝနာသို့ တက်လွန်းကာ လေ့ကျင့် ပွားများအားထုတ်ပြီးကာ ဟောပြောသင်ပြပေး ပါက ရရှိမည့်အကျိုးကား အဘယ်လျှင် အဘိုး ဖြတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မပဒပါဠိတော် အတ္တဝဂ် အပိုဒ် (၁၅၈) ၌

အတ္တာန မေဝ ပဌမံ

ပတိရူပေ နိဝေသယေ။

အထည မနုဿာသေယျ၊

န ကိလိသေယျ ပဏ္ဍိတော။

ရှေးဦးစွာသာလျှင် မိမိကိုယ်ကို သင့်လျော် သော အကျင့်၌တည်စေရ၏။ ထို့နောက်မှ သူ တပါးကို ဆုံးမရာ၏။ ပညာရှိသည် သူတပါးကဲ့ရဲ့ ခြင်းဖြင့် မညစ်နွမ်းစေရာ။

ဤပါဠိတော်များအရ ဓမ္မဒါနကို ပြုတော်မူ ကြပါ။ ဟောကြားသည့်အတိုင်းလည်း ကျင့်တော် မူကြပါ။ ထိုအခါ လိုက်နာကြသူတို့နှင့်တကွ မိမိ ကိုယ်တိုင် အပါယ်လေးပါးတံခါးပိတ်စေလျက် သောတာပန်ဖြစ်နိုင်ပါသည် သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့။

ဝိပဿနာသို့ မတက်မီ အတ္တနှင့် အနတ္တ ကွဲရ၏

ဝိပဿနာဘာဝနာပညာသည် ပညာရပ်တကာတို့တွင် အခက်ခဲ အနက်နဲဆုံးသောပညာရပ်ဖြစ်၏။ ထိုပညာရပ်ကို တိကျမှန်ကန်စွာ သင်ပြပေးနိုင်သောဆရာသည် ကမ္ဘာတွင်အရှားဆုံးဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား အပါယ် (၄) ပါးတံခါးကိုပိတ်စေနိုင်သော ပညာရပ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ပဉ္စကနိပါတ် တိကဏ္ဍကီဝဂ်၊ သာရန္တဒသုတ်စာမျက်နှာ (၁၄၉) ၌

တထာဂတပွဝေဒိတဿ
ဓမ္မ ဝိနယဿ ဒေသေတာ
ပုဂ္ဂလော ဒုလ္လဘော လောကသ္မိံ။

လောက၌ မြတ်စွာဘုရားဟောပြောတော်မူသော ဓမ္မဝိနယကို ဟောပြောတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုရဲခဲ၏ဟု ဒုလ္လဘတရား (၅) ပါးကို ဟောတော်မူရာ၌လာရှိ၏။

ဤဒုလ္လဘတရားတော်အရ ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများနည်းကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအလိုတော်ကျ တိကျမှန်ကန်စွာ ဟောပြောသင်ပြပေးနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလွန်ရဲခဲခြင်းကို အထူးသတိပြုတော်မူကြပါလေ။

ယခုသော် အထက်၌မူတည်ခဲ့သော အာနာပါနသမထဘာဝနာမှ ဝိပဿနာဘာဝနာသို့ တက်ရန် ရှေးဦးစွာ သိအပ်သည်တို့ကို ဖော်ပြပေအံ့။

အတ္တနှင့် အနတ္တကွဲရ၏

ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားမည်ဆိုသော် ရှေးဦးစွာ အတ္တနှင့် အနတ္တကွဲရ၏။ အနတ္တဓမ္မသဘာဝနှင့် အလုပ်လုပ်မှုအလိုရှိအပ်သော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓိဒါမဂ် ပါဠိတော်ပညာဝဂ်ဝိပဿနာကထာ စာမျက်နှာ (၄၁၀) ၌

သော ဝတ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု။ ကိဉ္စိ ဓမ္မံ
အတ္တတော သမနုပဿန္တော
အနုလောမိကာယ ခန္တိယာ
သမန္နာဂတော ဘဝိဿတိတိ
နေတံ ဌာနံ ဝိဇ္ဇတိ။

ရဟန်းတို့ စင်စစ်ထိုရဟန်းသည် အနည်းငယ်သောတရားကို အတ္တဟုရှုသည်ရှိသော် မဂ်နှင့်လျော်သောအလို “အနုလောမဉာဏ်”နှင့် ပြည့်စုံခြင်းဖြစ်မည့် အကြောင်းသည်မရှိ။

ယင်းပါဠိတော်၌ ဆက်ကာလာရှိသည်မှာ အနတ္တအားဖြင့် ရှုမှသာလျှင် အလိုရှိအပ်သော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

အဋ္ဌသာလိနိနိက္ခေပကဏ္ဍာ စာမျက်နှာ(၃၈၈)

၌ -

တာ သဗ္ဗာပိ မဂ္ဂါ ဝရဏာ
န သဂ္ဂါဝရဏ။

အတ္တဒိဋ္ဌိနှင့်ပွားများသော် မဂ်ဖိုလ်ရရှိရေးကို တား၏။ နတ်ရွာသို့ရောက်ရှိရေးကိုမတားဟု ဖွင့်ဆိုတော်မူ၏။

ဤပါဠိတော် အဋ္ဌကထာများအရ မိမိတို့ ပြုလုပ်ခဲ့သော အကုသိုလ်ဒုစရိုက်များအတွက် အပါယ် (၄) ပါး သို့မကျရောက်စေရန် အပါယ် (၄) ပါး တံခါးပိတ်စေရန် ရှေးဦးစွာ အတ္တနှင့် အနတ္တကွဲစေရန် အထူးကြိုးစားရပေမည်။

သမ္မုတိ သစ္စာနှင့်

ပရမတ္ထသစ္စာကွဲရန်

အတ္တနှင့် အနတ္တကွဲရန် သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာကွဲရ၏။

သမ္မုတိသစ္စာဆိုသည်မှာ အများခေါ်ဝေါ် သမုတ်နေကြသော လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ တောတောင် ရေ မြေ စသည်တို့ဖြစ်၏။

ပရမတ္ထသစ္စာဆိုသည်မှာ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ စသည်တို့ လုံးဝမရှိ၊ လောကဓာတ်ကြီး တရပ်လုံးတွင် သင်္ခတနယ်၌ စိတ်(၁)၊ စေတသိက် (၅၂)၊ ရုပ်(၂၈)။ ဤ ၈၁ ပါးသော “အနတ္တ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ” များသာရှိ၍ “အသင်္ခတဓာတ်မြတ်သောနိဗ္ဗာန်” ထည့်သော်ဓာတ် (၈၂) ပါးသာရှိ၏။

ထိုစိတ် စေတသိက် ရုပ် နိဗ္ဗာန်၊ ဓမ္မသဘာဝ များမှာ သမ္မုတိသစ္စာမှာကဲ့သို့ အထည်ဖြစ် ပုံပန်း သဏ္ဌာန် အတို အရှည် အကြီးအငယ် အမှုအမွှား အလေးအပေါ့ စသည်တို့လုံးဝမရှိ၊ ဝိပဿနာ ပညာမျက်စိဖြင့်သာ သိမြင်နိုင်သော ဓမ္မသဘာဝ သဘောတရားများဖြစ်၏။

အသျှင်ယမက

ခန္ဓဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်ခန္ဓသံယုတ် ထေရဝဂ်၊ ယမကသုတ်၌ ရှည်လျားစွာလာရှိသည်မှ ဤတွင် အလိုရှိအပ်သောသဘောကို အတိုချုပ်ဖော်ပြပေအံ့။

အသျှင်ယမက အယူဝါဒမှာ (ဒီဏာသဝေါဘိက္ခု) အာသဝေါကုန်ပြီးသော “ရဟန်း” သည် သေသည်မှ နောက်၌မဖြစ်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသောတရားကို ငါသိ၏ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

အသျှင်ယမက၏ ဤအယူဝါဒသည် မှန်ပေ၏ဟု ဝိပဿနာဘာဝနာနှင့်ဆိုင်ရာ ပါဠိတော်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာမထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အတွက်ကား မှန်သည်ဟု ယူဆဘွယ်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အသျှင်ယမကသည် သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာ မကွဲခြင်းကြောင့် အာသဝေါကုန်ပြီးသော “ရဟန်း” သည် သေသည်မှ နောက်၌မဖြစ်တော့ဟုဆိုခြင်းမှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အလိုတော်ကျမဟုတ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် “ပရမတ္ထသစ္စာ”ကို ဟောတော်မူရာ၌ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါမရှိ “ရဟန်း” မရှိ။

ယခုသော် အသျှင်ယမကသည် “ရဟန်း”ရှိ၏ဟူသော သမ္မုတိသစ္စာနယ်အတွင်း ရှိနေပြီးလျှင် အတ္တအယူကိုမစွန့်ခြင်းကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်တော်မမူနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အသျှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် အသျှင်ယမကအား “သမ္မုတိသစ္စာ အတ္တ

ဝါဒ”ကို ဖြုတ်စေ၍ “အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ” သို့ ဆိုက်အောင် ဟောပြောသင်ပြပေးတော်မူသောအခါ တရားတော်၏အဆုံး၌ အသျှင်ယမကသည် အသျှင်သာရိပုတ္တရာအား အကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို မစွဲလမ်းမှု၍ (အာသဝေဟိစိတ္တံ ဝိမုတ္တန္တိ) အာသဝေါတို့မှ လွတ်ပါပြီဟု လျှောက်ထားတော်မူလေသည်။

ဤတွင် သိစေလိုသောအချက်ကား အသျှင်ယမကသည် ရဟန္တာလွယ်ကူစွာဖြစ်သင့်ပါလျက် ရပ်တန့်နေရခြင်းမှာ သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာမကွဲခြင်း အတ္တနှင့် အနတ္တမကွဲခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာကွဲရန်၊ အတ္တနှင့် အနတ္တကွဲရန် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားတော်မူကြပြီးလျှင် သူတပါးအားလည်း သင်ပြပေးတော်မူရန်ခွဲကြပါလေ။

ပညတ်နှင့် ပရမတ်ကွဲရ၏

ယင်းသို့ သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာကွဲပြီးသည့်နောက် ပညတ်နှင့် ပရမတ်ကွဲရန် ရှင်းလင်းသင်ပြပေးရပြန်၏။

အကြောင်းသော်ကား ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများအားထုတ်ရာ၌ ပညတ်ကို အာရုံမပြုရ၊ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ သဘောတရားတို့ကိုသာ ပရမတ္ထသဘာဝ သဘောတရားတို့က အာရုံပြုရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ပညတ်နှင့် ပရမတ်ကွဲရန်မှာ အထက်၌ဖော်ပြခဲ့သော သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာ (၂) မျိုးစလုံးသည် ပညတ်ချည်းသာဖြစ်ခြင်းကို သိရမည်။

သမ္မုတိသစ္စာ၌ လာရှိသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါစသည်တို့မှာ တကယ်မရှိသည်တို့ကို ခေါ်ဝေါ် ပညတ်ထားခြင်းကြောင့် “အဝိဇ္ဇမာန ပညတ်” ဖြစ်၏။

ပရမတ္ထသစ္စာ၌လာသော စိတ် စေတသိက် ရုပ် တို့မှာ ရှိသည်ကိုခေါ်ဝေါ် ပညတ်ထားခြင်းကြောင့် “ဝိဇ္ဇမာနပညတ်” ဖြစ်၏ဟု သင်္ဂြိုဟ်ပစ္စည်းပိုင်း၌ ဖော်ပြထား၏။

သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာကွဲ၍ပြောသောအခါ၌ စိတ် စေတသိက် ရုပ်တို့ကို ပရမတ္ထသစ္စာဟု ခေါ်ဆိုရသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ပရမတ္ထဓမ္မ သဘာဝသဘောတရား အစစ်အမှန်သို့ မဆိုက်ရောက်သေး၊ ရှိသောဓမ္မသဘာဝကို ခေါ်ဆိုထားသောနာမည်မျှသာဖြစ်ခြင်းကြောင့် “ဝိဇ္ဇမာန” ပညတ်ဟု သိအပ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပရိဝါပါဠိတော် (သမုဋ္ဌာနသီလ) စာမျက်နှာ (၁၅၇) ၌-

ဗုဒ္ဓစန္ဒေ အနုပ္ပန္နေ၊

ဗုဒ္ဓါဒိစ္စေ အနုဂ္ဂတေ။

တေသံ သဘာဝဓမ္မာနံ၊

နာမမတ္တံ န နာယတီ။

ဘုရားတည်းဟူသောလမင်းသည် မပေါ်ထွန်းမပွင့်သည်ရှိသော်၊ ဘုရားတည်းဟူသောနေမင်းသည် မပေါ်မထွက်၊ မတက်သည်ရှိသော် ထိုဓမ္မသဘာဝတို့ကိုမဆိုထားဘိ အမည်မျှသည်လည်း မထင်ရှား၊ မသိနိုင်။ (ဓမ္မသဘာဝတို့မှာ စောစောကနာမည်မပါမရှိ၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာပွင့်တော်မူမှ နာမည်ရရှိခြင်းဖြစ်၏။)

ဤ၌ အလိုရှိအပ်သော အနက်အဓိပ္ပါယ်မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာပွင့်တော်မမူပါက ဓမ္မသဘာဝများကို သိရှိရန်မဆိုထားဘိ နာမည်ကလေးကိုမျှ ကြားဘူးရမည် မဟုတ်ချေ။

ဤပါဠိတော်အရ နာမည်နှင့် ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝမှာ တခြားစီဖြစ်ခြင်းကို သိရန်ထင်ရှားလေပြီ။

လေးနက်စေဦးအံ့။ ။ သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော် ဒေဝတာသံယုတ် ဆေတွာဝဂ် နဇီရတိ သုတ်၌ -

ကိ ဇီရတိ ကိ န ဇီရတိ၊
ရူပံ ဇီရတိ မစ္စာနံ၊
နာမဂေါတ္တံ န ဇီရတိ။

အဘယ်အရာသည် ဆွေးမြေ့ပါသနည်း။ အဘယ်အရာသည် မဆွေးမြေ့ပါသနည်း။ သတ္တဝါတို့၏ ရုပ်သည် ဆွေးမြေ့၏။ အမည်အနွယ်သည် မဆွေးမြေ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်အရလည်း နာမည်ပညတ်နှင့် ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝမှာ မတူ၊ တခြားစီဖြစ်ခြင်းကို ထင်ရှားစေပြန်၏။

ဆက်၍သိစေလိုပြန်သည်မှာ စာရွက်တွင် ရေးသားထားသော ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ စသည်တို့မှာ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ အစစ်မဟုတ် “အက္ခရ” ပညတ် (ဝါ) “ဝိဇ္ဇမာန” ပညတ်ဖြစ်၏။

ထို့အတူ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော ဟုပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ကြားရသည်တို့မှာ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝအစစ်အမှန်မဟုတ် “သဒ္ဓ” ပညတ် (ဝါ) “ဝိဇ္ဇမာန” ပညတ်မျှသာဖြစ်၏။

တဖန် တမျိုးသိအပ်ပြန်သည်မှာ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝဖြစ်သော ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ စသည်ဓာတ် (၈၁)ပါး အသင်္ခတဓာတ် မြတ်သောနိဗ္ဗာန်ဓာတ် နှင့်ပေါင်းသော် ဓာတ် (၈၂) ပါးတို့သည် အသေလော၊ အရှင်လောဟု စိစစ်သော် အသေလည်း မဟုတ် အရှင်လည်းမဟုတ် (The Laws of Nature) လူမဟုတ် ဓမ္မသဘာဝ သဘောတရားမျှသာဟု သိအပ်လေသည်။

ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများအားထုတ်သော ယောဂီသည် ပညတ်ကိုအာရုံမပြုဘဲ ဓမ္မသဘာဝတို့ကို အာရုံပြု၍ လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ရှုပွားများရာ၌ အနက် အဓိပ္ပါယ်ကို ပိုမိုထင်ရှားစွာ သဘောပေါက်နိုင်ရန် အောက်ပါအနတ္တသဘာဝကိုလည်း စွဲမြဲစွာသိရှိထားရ၏။ ထိုဓမ္မသဘာဝများသည် -

- (၁)အသာရကဋ္ဌေန အနတ္တာ။
- (၂)အသာမိကဋ္ဌေန အနတ္တာ။
- (၃)အဝသဝတ္တနဋ္ဌေန အနတ္တာ။
- (၄)နိဗ္ဗာပါရဋ္ဌေန အနတ္တာ။

- (၁)အနှစ်သာရမရှိခြင်းကြောင့် အနတ္တ။
- (၂)ပိုင်ဆိုင်သူမရှိခြင်းကြောင့် အနတ္တ။
- (၃)အလိုသို့မလိုက်တတ်ခြင်းကြောင့် အနတ္တ။
- (၄)ဖြစ်ပါစေဟု ကြောင့်ကြမစိုက်ခြင်းကြောင့် အနတ္တ။

ဤအတ္တဓမ္မသဘာဝတို့ကို အဘယ်သူသည် အဘယ်သို့ အဘယ်ကြောင့်သိမြင်နိုင်ပါသနည်း ဆိုလျှင်-

(X-Ray အိကွစ်ရေး) ဓာတ်မှန်ရိုက်သော အခါ အရေပြားအသားအကြောတို့ကို ထိုးဖောက်

နိမိတ်ကို ပယ်ရမည်

၂၉

ပြီးလျှင် ကျိုးနေသောအရိုးကို မြင်ရမည်။

ထို့အတူ ဝိပဿနာဘာဝနာပညာကို ရှာဖွေ လေ့ကျင့်သုံးသပ်သောအခါ လူမရှိခြင်းကြောင့် လူကသိမြင်သည်မဟုတ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွင် ပါဝင်သောစိတ်နှင့် စေတသိက်တို့က လူနတ် ဗြဟ္မာစသော သမ္မုတိသစ္စာကို ကျော်လွန်ထိုး ဖောက်ပြီးကာ (၈၂) ပါးသော ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ တို့ကို ကောင်းစွာသိမြင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ ဖော်ပြအပ်သော ဥပမာ ဥပမေယျ တို့နှင့်တကွ ပါဠိတော်များအရ ဝိပဿနာဘာ ဝနာကို ပွားများရာ၌ နာမည်ပညတ်ကို အာရုံ မပြုဘဲ နာမည်ပညတ်ကို ထိုးဖောက်ကျော်လွန် ကာ ဓမ္မသဘာဝတို့၌သာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာရေး (၃) ပါးကို ပွားများအားထုတ် ရလေသည်။

နိမိတ်ကိုပယ်ရမည်

ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရာ ၌ သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာကွဲရမည်။ ပညတ် နှင့်ပရမတ်ကွဲရမည်ဆိုသည်ကို စာမျက်နှာ (၂၁) ၌ ရေးသားခဲ့ပြီ။ ယခုသော် နိမိတ်ကိုပယ်ရခြင်း အတွက် အနည်းငယ်ဖော်ပြပေးခဲ့ပေဦးအံ့။

စက္ခုနာ ရူပံ ဒိသ္မာ န နိမိတ္တဂ္ဂါဟိ

ဟောတိ နာနုဗျဉ္ဇနဂ္ဂါဟိ။

ဒီယနိကာယ် - သုတ်သီလက္ခန္ဓံ ပါဠိတော်။

သာမည ဖလသုတ်ဣန္ဒြိယ

သံဝရ စာမျက်နှာ (၆၆)

အပိုဒ် (၂၁၃)။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၇၃)။ ။ မျက်စိ

ဖြင့် အဆင်းရူပါရုံကိုမြင်သော် (မိန်းမ၊ ယောက်ျား စသော) သဏ္ဌာန်နိမိတ်ကို စွဲယူလေ့မရှိ (လက် ခြေစသော အင်္ဂါ ပြုံးဟန်၊ ရယ်ဟန်စသော အမူ အရာ) အမှတ်လက္ခဏာကို စွဲယူလေ့မရှိ။

ယင်းသို့ မြင်သောအခါ ကြားသောအခါ စသည်တို့၌ အရိပ်နိမိတ် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ပယ်ရ ခြင်းကို “ဒီယနိကာယ်” ၌သာ ဟောတော်မူသည် မဟုတ်သေး။

မဇ္ဈိမနိကာယ် - မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်

ဩပမ္ပဝဂ် စူဠဟတ္ထိပဒေါ

ပမသုတ် စာမျက်နှာ (၂၃၈)

အပိုဒ် (၂၉၅) မြန်မာပြန်စာ

မျက်နှာ (၂၄၅) ၌ ၎င်း၊

သံယုတ္တနိကာယ်-သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်

ပါဠိတော် လောကကမ္မ

ဂုဏဝဂ် စာမျက်နှာ (၃၂၃)

မြန်မာပြန် (၃၁၆) အပိုဒ် (၁၂၀)

၌ ၎င်း။

အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်-စတုတ္ထနိပါတ်မဟာဝဂ်

အတ္တန္တပသုတ်စာမျက်နှာ(၅၃၀)

အောက်ဆုံး ဒုတိယစာကြောင်း

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၅၄၆)

စာကြောင်းရေ (၉) ၌၎င်း

ခုဒ္ဒကနိကာယ်-ဓမ္မသင်္ကဏီပါဠိတော် နိက္ခေပ

ကဏ္ဍ သုတ္တန္တိကဒုက နိက္ခေပ

အပိုဒ် (၁၃၅၄) ၌၎င်း လာရှိ၏။

ဤ၌ ထူးခြားစွာသိစေလိုခြင်းကား ဗုဒ္ဓမြတ်
စွာ သာသနာတော်၌ နိကာယ်အားဖြင့် ငါးရပ်ရှိ
သည့်အနက် နိကာယ်ငါးရပ်စလုံး၌ပင် ယောက်ျား
မိန်းမမှစ၍ ပြုံးခြင်း၊ ရယ်ခြင်း စသောနိမိတ်များ
ကို အချင်းခပ်သိမ်းပယ်ရမည်ကို အထူးသိစေလို
ခြင်းဖြစ်၏။

ရဲရဲတောက်လျက်ရှိသော

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့၊ နိမိတ်အ
ကြောင်း၌ မှတ်ကောင်းစရာ ဒေသနာတော်မြတ်
တရပ်မှာ -

သဠာယတနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်

သဠာယတန သံယုတ် သမုဒ္ဒဝဂ်

အာဒိတ္ထပရိယာယသုတ်၌ ဟောတော်မူ
သောသဘောကို အတိုချုပ်ကာ ဖော်ပြရသော် -

ရဟန်းတို့၊ ရဲရဲတောက်လျက်ရှိသော သံ
ချောင်းဖြင့် မျက်စိကိုထိုးဖောက်ခြင်းသည် မြတ်
သေး၏။ စက္ခုဝိညာဏ် (မြင်သိစိတ်) ဖြင့်အဆင်း
တို့၌ သဏ္ဌာန်နိမိတ် ကို ယူခြင်း၊ သာယာခြင်း
သည်မမြတ်။

ရဟန်းတို့၊ ထို့အတူ ရဲရဲတောက်လျက်ရှိ
သော သံချောင်းဖြင့် နား၊ နှာ၊ လျှာ စသည်
တို့ကိုထိုးဖောက်ခြင်းသည် မြတ်သေး၏။ သော
တဝိညာဏ်၊ ယာန ဝိညာဏ်၊ ဇိဝှာဝိညာဏ်
စသည်တို့ဖြင့် သဏ္ဌာန် နိမိတ်ကိုယူခြင်းသည်
မမြတ်။

ရဟန်းတို့၊ ဤသို့ဖြစ်က အဘယ်သို့ပြုကျင့်

ရပါသနည်းဟူမူ မြင်သောအခါ ကြားသောအခါ
စသည်တို့ကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပ
ဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရမည်ဟု
ညွှန်ပြတော်မူခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယောဂီသည် -

သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာကွဲရမည်ကို
ရှေးဦးစွာ သိထားရဘိသကဲ့သို့၎င်း၊

ပညတ်နှင့် ပရမတ်ကွဲရမည်ကို ရှေးဦးစွာ
သိထားရဘိသကဲ့သို့၎င်း၊

အတ္တနှင့် အနတ္တကွဲရမည်ကို ရှေးဦးစွာသိ
ထားရဘိသကဲ့သို့၎င်း၊

ယောဂီသည် နိမိတ်ကို စောစောပိုင်းကစ၍
နောက်ဆုံးပိုင်းအထိ ဘယ်အခါမျှလက်မခံရ။
နိမိတ်ဟူသရွေ့ကို အစဉ်သဖြင့် လက္ခဏာရေး
သုံးပါးဖြင့် တော်လှန်တိုက်ဖျက်နေရမည်ကို ရှေး
ဦးစွာသိထားစေလိုခြင်းဖြစ်၏။

ဝိမောက္ခ

နိမိတ်ကိုမယူရ၊ နိမိတ်ကို လက်မခံရ၊ နိမိတ်
ကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးတို့ဖြင့် တိုက်ဖျက်ရခြင်း
သည် အဘယ်မျှအရေးကြီးပါသနည်းဆိုသော်
ဝိပဿနာဘာဝနာကို ကြိုးစားပွားများသဖြင့်
ဉာဏ်စဉ် (၁၆) ပါးတွင် မဂ်စိတ်ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်
ပေါ်လာခါနီး “သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်” သို့ ရောက်
ရှိလာသောအခါ -

နိစ္စနိမိတ် ဓုဝနိမိတ် သဿတနိမိတ်တို့ကို
စွန့်လျက် “အနိမိတ္တ ဝိမောက္ခ” သို့ ရောက်ရှိလာ
၏။

လိုချင်တပ်မက်မှုဟူသရွေ့တို့ ကင်းစင်ပ
ပျောက်နေခြင်းကြောင့် “အပ္ပဏိဟိတဝိမောက္ခ”
သို့ရောက်ရှိလာ၏။

အတ္တ၊ သတ္တ၊ ပုဂ္ဂလ၊ ဇီဝမှ ကင်းဆိတ်ခြင်း
ကြောင့် “သုညတဝိမောက္ခ”သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

၇ ရက်၊ ၇ လ၊ ၇ နှစ်

ယင်းအခြေအနေသို့ရောက်ရှိရန် အဘယ်မျှ
ကြာအောင် ကြိုးစားပွားများရပါအံ့နည်းဆိုသော်
(သုတ်မဟာဝါပါဠိတော် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်
အလိုအားဖြင့်) ၇-ရက်၊ ၇-လ၊ ၇-နှစ် ကြာသည်
အထိကြိုးစားပွားများ အားထုတ်ရ၏။

ဂေါတြဘူညာဏ်

ထိုအခါ မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာရန်

အနုလောမညာဏ်၊ ဂေါတြဘူညာဏ်သို့ ရောက်ရှိ
လာ၏။

ဂေါတြဘူညာဏ်သည် သင်္ခါရနိမိတ်တို့ကို
အနှောင့်အယှက် “ပလိဗောဓ”ဟု ထင်၏။ သင်္ခါရ
နိမိတ်ကို လုံးဝ အာရုံမပြု။

ထို့ကြောင့် ဂေါတြဘူညာဏ်သည် အလွန်
သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၏။ နိဗ္ဗာန်တစ်ခုတည်းသို့သာ
အာရုံပြု၏။

ထိုအခါ သောတာပတ္တိမဂ်စိတ် သောတာ
ပတ္တိဖိုလ်စိတ်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

ထို့ကြောင့် မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ် လွယ်ကူစွာ
ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ရန် သင်္ခါရနိမိတ်ဟူသရွေ့တို့ကို
လက္ခဏာရေးသုံးပါးတို့ဖြင့် တော်လှန်တိုက်ဖျက်
ရမည်ကို ယောဂီသည် ရှေးဦးစွာသိရှိထားရပေ
မည်။

ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝတို့၌ အမှူအမွှား၊ အကြီးအငယ်၊ အတိုအရှည်၊
အလုံးအပြား အလေးအပေါ့ လုံးဝမရှိ နာမည်ပင်လျှင် မပါမရှိရှာချေ။

ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝဟူသည် အဘိဓမ္မာ၌
အကျဉ်းအားဖြင့် ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂) ပါး
သာရှိ၏။ အကျယ်အားဖြင့်သော် -

စိတ်	၁
စေတသိက်	၅၂
ရုပ်	၂၈
	၈၁

ဤသင်္ခတနယ်၌ရှိသော ဓာတ် (၈၁) ပါး
တွင် အသင်္ခတဓာတ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်နှင့်ပေါင်း
သော် ဓာတ် (၈၂)ပါးရရှိ၏။

ထို့ကြောင့် လောကဓာတ်ကြီးတစ်ရပ်လုံးကို
အကျဉ်းချုံးသော် ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂) ပါး

သာရရှိ၍ အကျယ်ချဲ့သော် ဓာတ် (၈၂) ပါးသာ ရှိ၏။

ဝိပဿနာပညာကိုလိုက်စားသော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသရွေ့ တို့သည် သမ္မုတိသစ္စာ၌လာရှိသော ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ စသည်တို့ကို လုံးဝ ပယ်ဖျောက်လျက် -

ဤရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂) ပါး (ဝါ) ဓာတ် (၈၂) ပါးသာရှိခြင်းကို စွဲမြဲလာအောင် ရှေးဦးစွာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရက်ပေါင်းများစွာ ဆင်ခြင်သုံး သပ်ပါလေ။

ဤသို့ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေခြင်းသည် သာမန် မဟုတ် “ပ-၃ လုံး” ရှိသည်အနက် ပဋိဝေဓဉာဏ် သို့ရောက်ရှိရန် ပရိယတ္တိမှ ပဋိပတ္တိသို့တက်ကာ ကြိုးစားအားထုတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဝါ-တနည်းကား မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်ပေါ် ရန် သုညတဝိမောက္ခ၊ အနိမိတ္တ ဝိမောက္ခ၊ အပ္ပဏီ ဟိတဝိမောက္ခသို့ ရောက်ရှိရေး၏အစဖြစ်၏။

ဤဝိမောက္ခမုခများသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း သည် ဂေါတြဘူဉာဏ်သို့ ဆိုက်ရောက်ရန်ဖြစ်၏။

ဂေါတြဘူဉာဏ်သည် သာမန်မဟုတ်
ဥပ္ပါဒ် အဘိဘုယျိတွာ
အနုပ္ပါဒ် ပက္ခန္ဓတိတိ ဂေါတြဘူ။

သင်္ခါရတို့၏ဖြစ်ခြင်း “ဥပ္ပါဒ်”ကို နှိပ်စက် လွှမ်းမိုး၍ “အနုပ္ပါဒ်” မဖြစ်ခြင်း နိဗ္ဗာန်သို့ ပြေး ဝင်တတ်၏။ (ထို့ကြောင့် ဂေါတြဘူမည်၏)။

ပဋိသန္တိဒါမဂ်ပါဠိတော် စာမျက်နှာ (၆၃) အပိုဒ် (၅၉) အောက်ဆုံးစာ (၂) ကြောင်း။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ ဒုတိယတွဲ၊ စာမျက်နှာ (၃၁၃) ပဌမစာကြောင်း၊ မြန်မာပြန်တတိယတွဲစာမျက်နှာ (၄၉၃) ၌လည်း တွေ့ရှိနိုင်၏။

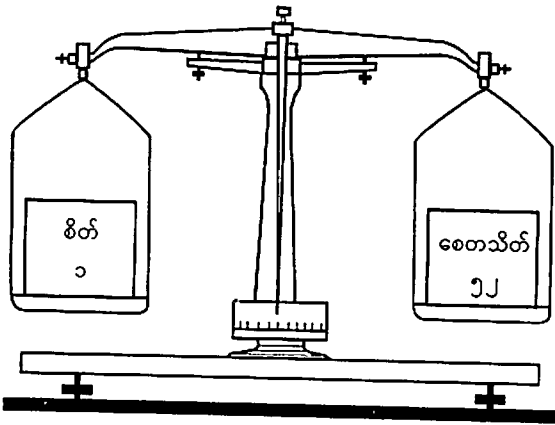
သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ ပရမတ္ထဓမ္မ သဘာဝဖြစ်သော ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂) ပါး ကို (ဝါ) ဓာတ် (၈၂) ပါးကို ပိုင်နိုင်စွာ သိခြင်း သည် သာမန်မဟုတ် မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်ပေါ် ရန်၏အစဖြစ်ခြင်းကို အထူးသိရှိတော်မူကြပါ လေ။

ချိန့်ခွင်တဘက်ထွင်

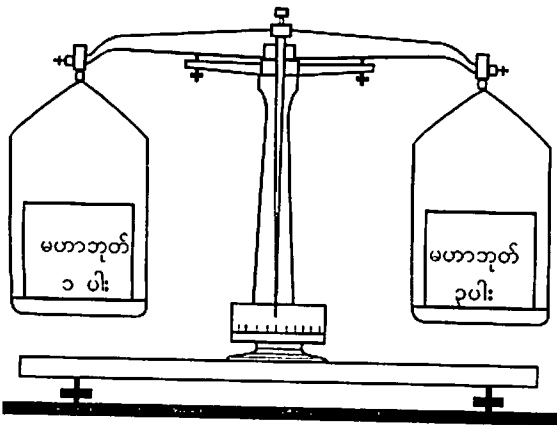
ထိုအနတ္တ ဓမ္မသဘာဝတို့မှာ အမှန် အမှား အကြီး အငယ် အတို အရှည် အလေး အပေါ့ လုံးဝ မရှိ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာပွင့်တော်မမူမီအခါက နာမည်ပင် မပါရှိသေးချေ။ (စာမျက်နှာ ၂၃ ဗုဒ္ဓ စန္ဒေ)

ချိန်ခွင်တဘက်တွင်

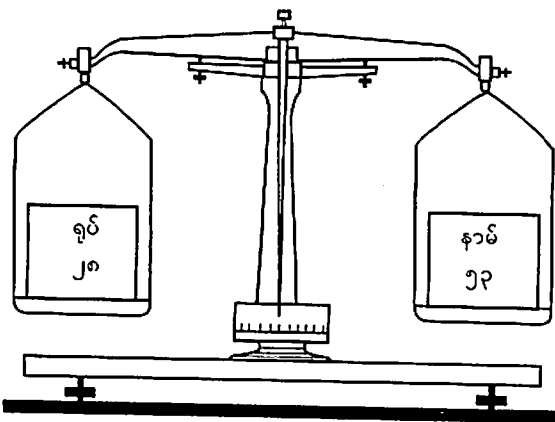
၃၃

ထို့ကြောင့် ကိုင်တွယ်ချီမ၍ မရသောဓမ္မသဘာဝသဘောတရားများကို ပညာမျက်စိဖြင့် မြင်နိုင်ရန် ဥပမာပြရသော် ချိန်ခွင်တဘက်တွင် စိတ်ဓာတ် (၁) ပါးကို ထည့်ပြီးလျှင် ကျန်တဘက်တွင် စေတသိက် (၅၂) ပါးကို ထည့်၍ချိန်သော် မည်သည့်ဘက်ကမှ မလေးမပေါ့၊ ချိန်ခွင်သည်လည်း ပို၍လေးမလာ။

တနည်းသော် မဟာဘူတ (၄) ပါး (ဝါ) ပထဝီဓာတု၊ အာပေါဓာတု၊ တေဇောဓာတု၊ ဝါယောဓာတုဟူ၍ရှိရာ ချိန်ခွင်တဘက်၌ ဓာတ်တပါးကို ထည့်ပြီးလျှင် ကျန်တဘက်တွင် ဓာတ် (၃) ပါးကို ထည့်၍ချိန်သော် မည်သည့်ဘက်ကမှ မလေးမပေါ့၊ ချိန်ခွင်သည်လည်း ပို၍လေးမလာ။

နောက်တမျိုးသော် ချိန်ခွင်တဘက်၌ ရုပ်ဓာတ် (အဋ္ဌင်္ဂီသ) (၂၈) ပါးကိုထည့်ပြီးလျှင် ကျန်တဘက်တွင် နာမ်ဓာတ် (နာမ်တေပညာသ) စိတ်နှင့် စေတသိက်ပေါင်း ၅၃-ပါးကိုထည့်၍ချိန်သော် မည်သည့်ဘက်ကမှ မလေးမပေါ့၊ ချိန်ခွင်သည်လည်း ပို၍လေးမလာ။

ဤသည်တို့ကား “အတိဂန္ထိရဓမ္မ” သိရန် အလွန်ခက်ခဲနက်နဲသော ဓမ္မသဘာဝများဖြစ်၏။

မြစ်ကြီးငါးချယ်

အဘယ်မျှ ခက်ခဲနက်နဲပါသနည်းဆိုသော် ဂင်္ဂါ၊ ယမုနာ၊ အစီရဝတီ၊ မဟိ၊ သရဖူ၊ ဤမြစ်ကြီး ငါးသွယ်မှစီးကျလာသောရေတို့ကို သမုဒ္ဒရာ အတွင်း၌ ဤသည်ကား ဂင်္ဂါမြစ်မှစီးလာသော ရေ၊ ဤသည်ကား ယမုနာမြစ်မှစီးကျလာသော ရေ စသည်ဖြင့် ခွဲခြားယူငင်ခြင်းမှာ မတတ်နိုင် သည်ထက် ပို၍ပို၍ ခက်ခဲ နက်နဲလေသည်။

(PHILOSOPHER) ဖီလိုဆိုဖာ ခေါ် စိတ် ကူးယဉ်ဆရာတို့၏ အလုပ်မဟုတ်။

(SCIENTIST) ဆိုင်ယင်းတစ်စ် ခေါ် လောကဓာတ်ဆရာများ၏ အလုပ်မဟုတ်ချေ။

တနည်းဆိုရသော် အတ္တသမားများသိအပ် မြင်အပ်သော တရားမျိုးမဟုတ်၊ အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မ သဘာဝကိုသေချာ ပိုင်နိုင်စွာ သိရှိသူတို့သာ သိအပ် မြင်အပ်သော ဓမ္မသဘာဝတရားမျိုးဖြစ်၏။

ကုသလာ ဓမ္မာ

ဓာတ် (၈၁) ပါး၊ (၈၂) ပါးရှိခြင်းကို ပြန်၍ ဆက်သော် ဓမ္မသင်္ဂဏီ၏အစဖြစ်သော ပဌမ စာမျက်နှာ၊ ပဌမစာကြောင်း၌ -

ကုသလာ ဓမ္မာ၊ အကုသလာ ဓမ္မာ၊
အဗျာကတာ ဓမ္မာ ဟုဟောတော်မူ၏။

ဤဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်၏ ပဌမစာကြောင်း သည် သာမန်အနက်အဓိပ္ပါယ်ရှိသည်မဟုတ် လောကဓာတ်ကြီးတရပ်လုံးကိုချဲ့၍ ပရမတ္ထဓမ္မ သဘာဝကို ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

အနက်အဓိပ္ပါယ်သော်ကား လောကဓာတ်

ကြီးတရပ်လုံးတွင် အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် တို့၌ ပြုလုပ်သူမရှိ၊ ခံစားသူယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါမရှိခြင်းကို သိစေ၏။

“ကုသလာ ဓမ္မာ” ဟူသည်ကား ကုသိုလ်စိတ် နှင့် ကုသိုလ်စေတသိက် (၃၈) ပါးမျှသာဖြစ်၏။

“အကုသလာဓမ္မာ” သည်ကား အကုသိုလ် စိတ်နှင့် အကုသိုလ်စေတသိက် (၂၇) ပါးမျှသာ ဖြစ်၏။

“အဗျာကတာ ဓမ္မာ”ဟူသည်ကား -

ဝိပါက်စိတ်	၃၆
ကြိယာစိတ်	၂၀
စေတသိက်	၃၈
ရုပ်	၂၈
နိဗ္ဗာန်	၁

ဤတွင် သိရှိရမည်မှာ အတ္တသမားများသည် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့ကို ငါပြုလုပ်သည်။ သူပြု လုပ်သည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။

အနတ္တဓမ္မသဘာဝနည်းအရ၌ ငါမရှိ၊ သူ မရှိ၊ လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါမရှိ၊ စိတ်-စေတသိက် ရုပ်ဓာတ် ပရမတ် ဓမ္မသဘာဝမျှသာဖြစ်ခြင်းကို သဘောပေါက်ရန် အထူးကြိုးစားရ၏။

ယင်းသို့ အတ္တမဟုတ် အနတ္တ ဓမ္မသဘာဝ ကို သဘောပေါက်သွားသောအခါ ဝိပဿနာ ဘာဝနာကိုပွားများရာ၌ လွန်စွာလွယ်ကူလာ၏။

နိဗ္ဗာန်သည် နာမ်တရား

ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီး တရပ်လုံး၌ရှိသော ဓာတ် (၈၂) ပါးကို အကျဉ်းချုံးသော် ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂) ပါးသာရှိ၏။

ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်၊ နိက္ခေပကဏ္ဍ၊ သုတ္တန္တိ
ဒုကနိက္ခေပ၊ အပိုဒ် ၁၃၁၆ ၌ -

တတ္ထ ကတမံ နာမံ။

ဝေဒနာက္ခန္ဓော သညာက္ခန္ဓော

သင်္ခါရက္ခန္ဓော ဝိညာဏက္ခန္ဓော

အသင်္ခါတာ စ ဓာတု၊ ဣဒံ ဝုစ္စတိ နာမံ။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၄၈၂)။ ။ ထိုနာမ်
ရုပ်တို့တွင် နာမ်ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ခံစားမှုအစု ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ မှတ်သားမှုအစု
သညာက္ခန္ဓာ၊ ပြုပြင်မှုအစု သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ အထူး
သိစိတ်အစု ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊ ထို့ပြင် (အကြောင်း
တရားတို့) မပြုပြင် မစိရင်အပ်သောသဘော
အသင်္ခတဓာတ် (နိဗ္ဗာန်) သည်ရှိ၏။ ဤတရား
အပေါင်းကို နာမ်ဟုဆိုအပ်၏။ (စိတ်-စေတသိက်
နိဗ္ဗာန်ဟူ၏)။

ထို့ကြောင့် လောကဓာတ်ကြီးတရပ်လုံးကို
အကျဉ်းချုံးသော် ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂)ပါး
သာရှိ၏။ အကျယ်အားဖြင့် ဓာတ် (၈၁) (၈၂)
ဖြစ်၏။ ။ ဤတွင် အထူးကား အသင်္ခတဓာတ်
မြတ်သောနိဗ္ဗာန်ကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးအား
ဖြင့် မရှုအပ်။

ခန္ဓာ-၅-ပါးသာရှိ၏

တနည်း တမျိုးရှိပြန်သေးသည်မှာ နိဗ္ဗာန်ကို
ချန်ထား၍ပြုပြင်အပ်သော သင်္ခတနယ်တွင်း၌
ဓာတ် (၈၁) ပါးသည် ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်ခြင်းကို ဥပရိ
ပဏ္ဏာသပါဠိတော် ဒေဝဒဟဝဂ်၊ မဟာပုဏ္ဏမ
သုတ်၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူရာမှ ဤတွင်

အလိုရှိအပ်သည်ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပေအံ့။

ယံကိဉ္စိ ဘိက္ခဝေ ရူပံ အတီတာ

နာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နံ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ

ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ဩဠာရိကံ ဝါ သုခုမံ

ဝါ ဟိနံ ဝါ ပဏီတံ ဝါ ယံ ဒူရေ

သန္တိကေ ဝါ၊ အယံ ရူပက္ခန္ဓော။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၇၁) စာကြောင်းရေ
(၄)၌ရဟန်းအတွင်းသန္တာန်၌ ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ၊
အပသန္တာန်၌ ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ၊ ရန်.ရင်းသည်ဖြစ်
စေ သိမ်မွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ ယုတ်သည်ဖြစ်စေ၊
မြတ်သည် ဖြစ်စေ၊ အဝေး၌ တည်သည်ဖြစ်စေ
အနီး၌တည်သည်ဖြစ်စေ၊ အတိတ် အနာဂတ်
ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော အမှတ်မရှိ အလုံးစုံသော ဤ
ရုပ်သည် “ရူပက္ခန္ဓာ” မည်၏။ ။ ယင်းပါဠိတော်
၌ ဆက်ကာ လာရှိ ပြန်သည်မှာ -

ယာကာစိ ဝေဒနာ အတီတာ

နာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နံ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ

ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ဩဠာရိကာ ဝါ

သုခုမာ ဝါ ဟိနာ ဝါ ပဏီတာ ဝါ

ယာဒူရေ သန္တိကေ ဝါ

အယံ ဝေဒနာက္ခန္ဓော။

အတွင်းသန္တာန်၌ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ၊ အပ
သန္တာန်၌ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ၊ ရန်.ရင်းသည်ဖြစ်စေ၊
သိမ်မွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ ယုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မြတ်
သည်ဖြစ်စေ၊ အဝေး၌တည်သည်ဖြစ်စေ၊ အနီး
၌တည်သည်ဖြစ်စေ၊ အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်
ဖြစ်သော အမှတ်မရှိ အလုံးစုံသော ဤဝေဒနာ
သည် “ဝေဒနာက္ခန္ဓာ” မည်၏။

ကျန်နာမ်ခန္ဓာသုံးပါးကိုလည်း ဤသဘော အတိုင်းပင် ဟောတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ပြုပြင် စီရင်အပ်သော သင်္ခတနယ်၌ရှိသော ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်(၂)ပါးသည်၊ ခန္ဓာ (၅) ပါးသည်၊ ဓာတ် (၈၁) ပါးသည် တူသော အနက် အဓိပ္ပါယ်ရှိ၏။ အခေါ်အဝေါ် မျှသာကွာခြားလေသည်။

ဒုက္ခသာရှိ၏

သင်္ခတနယ်အတွင်း၌ရှိသော အမှုအမွှား ပုံပန်းသဏ္ဌာန်လုံးဝမပါမရှိသော ဝိပဿနာဘာ ဝနာပညာ မျက်စိရှိသူတို့သာ မြင်နိုင်သော ရုပ် ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် ခန္ဓာငါးပါး ဓာတ် (၈၁) ပါး တို့သည် ဒုက္ခအတိမျှသာဖြစ်ခြင်းကို သိစေလို၍ ရေးသားဖော်ပြခြင်းဖြစ်၏။ ဒုက္ခအတိမျှသာ ဖြစ်ခြင်းကို ဆက်ပေအံ့။

သဂါထာဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် ဒေဝတာ သံယုတ် အဒ္ဓဝဂ် စာမျက်နှာ (၃၇) အပိုဒ် (၆၇) ၌ ဒေဝတာတဦးက လျှောက်ထားသည်မှာ -

ကိသ္မိ လောကော ပတိဋ္ဌိတောတိ။

လောကသည် အဘယ်အရာ၌တည်ပါ သနည်းဟု မေးလျှောက်၏။

ဒုက္ခေ လောကော ပတိဋ္ဌိတောတိ။

လောကသည် ဒုက္ခဆင်းရဲ၌ တည်၏ဟု ဖြေ ဆိုတော်မူလေသည်။

ဤပါဠိတော်အရ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ဒုက္ခဆင်းရဲ၌ တည်ရှိနေခြင်း ကို သိအပ်၏။

ဓမ္မပဒပါဠိတော် မဂ္ဂဝဂ်အပိုဒ် (၂၇၈) ၌

သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ ဒုက္ခာတိ၊

ယဒါ ပညာယ ပဿတိ။

အထ နိဗ္ဗိန္ဒတိ ဒုက္ခေ၊

ဧသ မဂ္ဂေါ ဝိသုဒ္ဓိယာ။

အကြင်အခါ (ရုပ်နာမ်ဓမ္မ) သင်္ခါရအားလုံး တို့သည် ဆင်းရဲကုန်၏ဟု ဝိပဿနာပညာဖြင့် ရှုမြင်နိုင်၏။ ထိုအခါ ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတို့၌ ငြီး ငွေ့၏။ ဤငြီးငွေ့ခြင်းသည် ကိလေသာစင်ကြယ် ရာနိဗ္ဗာန်၏ အကြောင်းဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူ ၏။

ဤပါဠိတော်အရ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ စသည်တို့မှာ လိုချင်စရာ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ၊ ဒုက္ခအတိမျှသာဖြစ်ခြင်း ကို ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာဖြင့် ထိုးဖောက်သိမြင် လာသောအခါ မဂ်စိတ်ဖိုလ်စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ် လာတော့၏။ ဤ၌ လိုရင်းကား ဒုက္ခအစစ်အမှန် ကိုတိကျမှန်ကန်စွာ သိရန်ဖြစ်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ဘိက္ခုနီသံ ယုတ်ဝဇီရာသုတ်၌ လာရှိသည်မှာ -

ဒုက္ခမေဝ ဟိ သမ္ဘောတိ၊

ဒုက္ခံ တိဋ္ဌတိ ဝေတိ စ။

နာညတြ ဒုက္ခာ သမ္ဘောတိ၊

နာည ဒုက္ခာ နိရုဇ္ဈတိတိ။

(အိုမာရ်နတ်) ထိုစကားသည် မှန်သည်သာ တည်း။ ခန္ဓာငါးပါးဟုဆိုအပ်သော ဓမ္မသဘာဝ ဒုက္ခအစုသာလျှင် ဖြစ်ပေါ်၏။ ဒုက္ခသည်သာ လျှင်တည်ရှိ၏။ ဒုက္ခအစုမှတစ်ပါး အခြားသည် မချုပ်ငြိမ်း၊ ဒုက္ခသည်သာ ချုပ်ငြိမ်း၏ဟုလာရှိ ပြန်၏။

နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် နိဒါနသံယုတ်
အာဟာရဝဂ်ကဏ္ဍနဂေါတ္တသုတ်အလာ အတိုချုပ်
မှာ -

သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာဒိဋ္ဌိတိ ဘန္တေ
ဝုစ္စတိ ကိတ္တာဝတာ န ခေါ
ဘန္တေ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဟောတိတိ။

အရှင်ဘုရား “သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာဒိဋ္ဌိ”ဟူ၍ ဆို
ကြပါ၏။ အဘယ်မျှဖြင့် “သမ္မာဒိဋ္ဌိ” သည် ဖြစ်
ပါသနည်း အရှင်ဘုရား။

ဒုက္ခမေဝ ဥပ္ပဇ္ဇမာနံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ
ဒုက္ခံ နိရုဇ္ဈမာနံ နိရုဇ္ဈတိတိ န
ကင်္ခတိ န ဝိစိကိစ္ဆတိ အပရ
ပစ္စယာ ဉာဏမေဝဿ ဧတ္ထ
ဟောတိ ဧတ္တာဝတာ ခေါ
ကဏ္ဍာန သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဟောတိ။

အိုကိစ္ဆာနဒုက္ခသည်သာလျှင် ဖြစ်သည်ရှိ
သော်ဖြစ်၏။ ဒုက္ခသည်သာလျှင် ချုပ်သည်ရှိ
သော်ချုပ်၏ဟူသည်ကို သူတပါးပြော၍မဟုတ်၊
မိမိကိုယ်တိုင်သာလျှင် ဉာဏ်ဖြင့်သိ၏။ ယုံမှား
ခြင်းသည် မရှိ၊ ဤရွေ့ ဤမျှသော အတိုင်းအရှည်
ဖြင့် ကောင်းသောသိမြင်ခြင်းသည် “သမ္မာဒိဋ္ဌိ”
ဖြစ်၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဖြေဆိုတော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်များအရ ဖြစ်ပေါ်သည်ဆိုရာ၌
အခြားဖြစ်ပေါ်သည်မဟုတ် ဒုက္ခသာဖြစ်ပေါ်၍
ချုပ်သည်ဆိုရာ၌ အခြားချုပ်သည်မဟုတ် ဒုက္ခ
သာချုပ်ခြင်းဖြစ်၏ဟု ဖြေဆိုတော်မူ၏။

သမ္မုတိသစ္စာ အစဉ်အလာအားဖြင့် သား
တပါးဖွားမြင်၏ဟုဆိုရသော်လည်း ယောဂီ

အတွက် ပရမတ္ထသစ္စာအားဖြင့် သားတပါးဖွား
မြင်သည်မဟုတ်၊ ခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခသာ ဖြစ်ပေါ်လာ
ရခြင်းဟု သိရမည်။

နတ္ထိ ခန္ဓ သမာ ဒုက္ခာ

ယောဂီအတွက် ခန္ဓာငါးပါးနှင့် ပတ်သက်၍
ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝအတိုချုပ်ကို သိရှိထားရဦး
မည်မှာ ဓမ္မပဒပါဠိတော် သုခဝဂ်၌ -

“နတ္ထိ ခန္ဓသမာ ဒုက္ခာ”။ ။ ခန္ဓာနှင့်တူ
သော ဆင်းရဲဒုက္ခသည်မရှိဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ မိန့်
တော်မူခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် “ဧကဝေါကာရဘုံ”၌ ရှိသော
ခန္ဓာတပါး “စတုဝေါကာရဘုံ”၌ရှိသော ခန္ဓာ
လေးပါး “ပဉ္စဝေါကာရဘုံ”၌ရှိသော ခန္ဓာငါးပါး
တို့သည် “ဒုက္ခ” ယခင်ကလည်း “ဒုက္ခ” ယခု
လည်း “ဒုက္ခ” နောင်၌ လည်း “ဒုက္ခ”။

ထို့ကြောင့် သမ္မုတိသစ္စာအားဖြင့် (ဝါ)
အတ္တအားဖြင့် သိရှိထားသော လူချမ်းသာ နတ်
ချမ်းသာ ဗြဟ္မာချမ်းသာသည် -

အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ အစစ်အမှန်
အားဖြင့် “သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ ဒုက္ခာ”ဟု ဟောတော်
မူသည်နှင့်အညီ ချမ်းသာသုခ အစစ်အမှန်
မဟုတ်၊ ဒုက္ခအစစ် အမှန်သာဖြစ်ခြင်းကို ယောဂီ
သည် စွဲမြဲစွာသိရှိထားရပေမည်။

အဆို အဆဲ အရိုက် အနက်

ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ခံစားရခြင်း

ဒုဒ္ဓကနိကာယ် ဥဒါန်းပါဠိတော် မုစလိန္ဒဝဂ်
သက္ကာရသုတ် စာမျက်နှာ (၈၉) အပိုဒ် (၁၄)

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၈၃) ၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဥဒါန်း ကျူးရင့်တော်မူသည်ကို -

ထိုထိုသော ပါဠိတော်များနှင့်ကိုက်ညီစွာ သူတော်ကောင်းတို့နားလည်ရန် အတိုချုပ်ရေးသားပေးခဲ့ရသော်-

လွန်ခဲ့သည့်ဘဝများစွာတို့၌ ၎င်း၊ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌၎င်း၊ အဆဲအဆိုခံရခြင်းဆင်းရဲ၊ အရိုက်အနှက်ခံရခြင်းဆင်းရဲ၊ အနှိပ်အစက်ခံရခြင်းဆင်းရဲ၊ အိုရခြင်းဆင်းရဲ၊ နာရခြင်းဆင်းရဲ၊ သေရခြင်းဆင်းရဲ၊ ပူဆွေးငိုကြွေးရခြင်းဆင်းရဲ စသည်တို့ကိုခံစားခဲ့ရပြီး ခံစားနေရဆဲဖြစ်၍ နောင်ဘဝများစွာတို့၌လည်း ခံစားကြရဦးမည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ် ခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခအစဉ်ရှိနေ

ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်ကို သိရှိတော်မူရစ်ကြပါလေ- သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။

ထို့ကြောင့် အထက်တွင်ဖော်ပြအပ်သော ပါဠိတော်များအရ သင်္ခတနယ်ရှိပြုပြင်အပ်သော ဓာတ် (၈၁) ပါးသည် ၎င်း၊ ခန္ဓာငါးပါးသည်၎င်း၊ သုခဟူသည် လုံးဝမပါမရှိ၊ “ဒုက္ခအတိ”မျှသာ ရှိနေသည့်အပြင် အခြားအခြားသော ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ဆုံခံစားနေရခြင်းမှာလည်း ဤခန္ဓာငါးပါးအစဉ် “ဒုက္ခ”ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရကား -

ထိုဒုက္ခအဝဝကင်းငြိမ်းရန် ချုပ်ငြိမ်းရန် ဝိပဿနာဘာဝနာကို ကြိုးစားပွားများအားထုတ် ကြရမည်ကို ရှေးဦးစွာသိရှိထားကြရပေမည်။

ဝေဒနာကို မခံစားရ ဝေဒနာသည် အဘယ်နည်း။

ဒွေမေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ ပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ။ ကတမေ ဒွေ၊ ယော စာယံ
ကာမေသု ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂေါ ဟိနော ဂမ္မော ပေါထုဇ္ဇနိကော
အနရိယော အနတ္တသံဟိတော စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူ၏။

မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် သစ္စသံယုတ် မဗ္ဗစက္ကပ္ပဝတ္တနဝဂ် မဗ္ဗစက္ကပ္ပဝတ္တနသုတ် စာမျက်နှာ (၃၆၈) မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၃၇၃) ၌ ၎င်း ဝိနည်းမဟာ ဝါ ပါဠိတော်မဟာခန္ဓက ပဉ္စဝဂ္ဂိယကထာ စာမျက်နှာ (၁၄) အပိုဒ် (၁၃) ၌ ၎င်းလာရှိ၏။

ရဟန်းတို့၊ ရဟန်းဖြစ်သူသည် အစွန်းနှစ်ပါးတို့ကို မမှီဝဲအပ်ကုန်။ အဘယ်နှစ်ပါးတို့နည်း။ ယုတ်ညံ့၍ ရွာသူတို့၏အကျင့်ဖြစ်သော ပုထုဇဉ်တို့၏အလေ့အကျင့်သာဖြစ်၍ အရိယာတို့၏အလေ့အကျင့်မဟုတ်သော အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်ယှဉ်သော ကာမဂုဏ်တို့၌ ကာမချမ်းသာ ဟပ်ငြိ

သောအားဖြင့် အဖန်တလဲလဲ လိုက်စား အားထုတ်ခြင်း၎င်း -

ကိုယ်စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော အရိယာတို့၏အကျင့်မဟုတ်သော အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်ယှဉ်သော ကိုယ်ပင်ပန်းမှုကို အားထုတ်ခြင်း၎င်း၊ ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။

ဤတွင် အလိုရှိအပ်သည်ကို ဖော်ပြရသော် ရဟန်းသည်၎င်း၊ ယောဂီသည်၎င်း မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် တို့၌ ရရှိအပ်သော သုခဝေဒနာတို့ကိုမခံစားရဟု ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ဤ၌ သိအပ်သည်မှာ သုခဝေဒနာကို တစ်ဆယ်သားခံစားသော် ခန္ဓာငါးပါးဒုက္ခသည် တစ်ဆယ်သားဖြစ်၏။ သုခဝေဒနာကို တပိဿာခံစားသော် ခန္ဓာငါးပါးဥစ္စာသည် တပိဿာဖြစ်ခြင်းကို ယောဂီသူမြတ်သည် အထူးသိအပ်လေသည်။

ဝေဒနာသည်အဘယ်နည်း

ကိစ္ဆ ဘိက္ခဝေ ဝေဒနံ ဝဒေထ၊ ဝေဒယတိတိ ခေါ ဘိက္ခဝေ တသ္မာ ဝေဒနာတိ ဝုစ္စတိ

ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ခန္ဓသံယုတ် ခဇ္ဇနီယဝဂ္ဂခဇ္ဇနီယသုတ် စာမျက်နှာ (၇၁) မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၆၉) စာကြောင်းရေ (၆)

ရဟန်းတို့၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် “ဝေဒနာ” ဟုဆိုအပ်ကုန်သနည်း။ ရဟန်းတို့၊ ခံစားတတ်သောကြောင့် “ဝေဒနာ”ဟု ဆိုအပ်၏။

ကိစ္ဆ ဝေဒယတိ။ သုခမ္ပိ ဝေဒယတိ။

ဒုက္ခမ္ပိ ဝေဒယတိ၊ အဒုက္ခ မသုခမ္ပိ ဝေဒယတိ၊ ဝေဒယတိတိ ခေါ ဘိက္ခဝေ တသ္မာ “ဝေဒနာ”တိ ဝုစ္စတိ။

အဘယ်ကိုခံစားတတ်သနည်း။ ချမ်းသာကိုလည်းခံစားတတ်၏။ ဆင်းရဲကိုလည်း ခံစားတတ်၏။ ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သည်ကိုလည်း ခံစားတတ်၏။ ရဟန်းတို့၊ ခံစားတတ်သောကြောင့် “ဝေဒနာ”ဟု ဆိုအပ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဝေဒနာကိုပိုင်သော် . . . ။

(လူပြိန်းနှင့် ယောဂီ)

သုခါ ဘိက္ခဝေ ဝေဒနာ

ဒုက္ခတော ဒဋ္ဌဗ္ဗာ၊

ဒုက္ခာ ဝေဒနာ သလ္လတော ဒဋ္ဌဗ္ဗာ၊

အဒုက္ခမသုခါ ဝေဒနာ

အနိစ္စတော ဒဋ္ဌဗ္ဗာ။

သဠာယတန ဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ဝေဒနာသံယုတ် သဂါထာဝဂ္ဂဒဋ္ဌဗ္ဗသုတ်စာမျက်နှာ (၄၀၉) မြန်မာပြန် (၄၀၄)။

ရဟန်းတို့၊ သုခဝေဒနာကို ဒုက္ခအားဖြင့်ရှုရမည်။ ဒုက္ခဝေဒနာကို ဆူးငြောင့်အားဖြင့်ရှုရမည်။ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို မမြဲသောအားဖြင့်ရှုရမည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်လာရှိသည်မှာ ရဟန်းတို့ရဟန်းအား “သုခဝေဒနာ”ကို ဆင်းရဲအားဖြင့် ရှုမြင်ပြီးသောအခါ “ဒုက္ခဝေဒနာ”ကို ဆူးငြောင့်အားဖြင့် ရှုမြင်ပြီး သောအခါ “ဥပေက္ခာဝေဒနာ”ကို မမြဲသောအားဖြင့် ရှုမြင်ပြီးသောအခါ ဤ

ရဟန်းကို ကောင်းစွာမြင်ပြီးသူဟု ဆိုရ၏။ တပ်မက်မှုကို ဖြတ်တောက်နိုင်လေပြီ။ အနှောင်အဖွဲ့ကိုဖြေခွာနိုင်လေပြီ။ မာနကို အကြွင်းမဲ့ပယ်ခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲ၏အဆုံးကိုပြုလေပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။

အကြင်အခါ ရဟန်းသည် “သုခဝေဒနာ”ကို ဆင်းရဲအားဖြင့် ရှုမြင်ပြီး “ဒုက္ခဝေဒနာ”ကို ဆူးငြောင့်အားဖြင့်ရှုမြင်ပြီး။ ငြိမ်သက်သော “ဥပေက္ခာဝေဒနာ”ကို မမြဲသောအားဖြင့် ရှုမြင်ပြီးဖြစ်၍ ဝေဒနာတို့ကို စင်စစ်ပိုင်းခြား၍သိ၏။

သော ဝေဒနာ ပရိညာယ၊

ဒိဋ္ဌေ ဓမ္မေ အနာသဝေါ။

ကာယဿ ဘေဒါ ဓမ္မဋ္ဌော၊

သင်္ခါ နောပေတိ ဝေဒဂူတိ။

ထိုရဟန်းသည် ဝေဒနာတို့ကိုပိုင်းခြား၍ သိသော် ယခုဘဝ၌ပင် အာသဝေါကင်းကွာနိုင်၏။ လောကုတ္တရာ ဓမ္မ၌တည်သော ရဟန္တာဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီးသော် ဘဝသုံးပါး၌ဖြစ်သူဟူသောအရေအတွက်သို့ မရောက်ရတော့ချေဟု ဟောတော်မူ၏။

ယင်းပါဠိတော်အဆုံး၌ “သလ္လသုတ်” ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုသုတ်၌ ဝိပဿနာဘာဝနာကို မလိုက်စားသော “လူပြိန်း”နှင့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို လိုက်စားသော “ယောဂီ” ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ထူးခြားစွာ ကွာခြားပုံကို ဟောတော်မူ၏။ ။ ထို “သလ္လသုတ်” ကိုဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ။

ဤတွင် ယောဂီသိအပ်သောအတိုချုပ်မှာ ဝေဒနာအမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုဝေဒ

နာအမျိုးမျိုးကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများရမည်။ သို့မဟုတ် ပါက -

တြိဂြဟ်လျှင် - လောဘဖြစ်၏။

မတြိဂြဟ်လျှင် - ဒေါသဖြစ်၏

အမှတ်မဲ့နေလျှင် - မောဟဖြစ်၏

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဖြစ်လျှင် အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်ရပေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဒနာတမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုဝေဒနာကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများရ၏။

ယင်းသို့ပွားများသော် အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်ရမည့်အစား ဒါန၊ သီလ၊ သမထတို့ ထက်မြတ်သောမဟာကုသိုလ် ဉာဏသမ္ပယုတ် (ဝါ) ကုသိုလ် တကာတို့တွင် အမြတ်ဆုံးကုသိုလ်ကိုရရှိသည် သာမကသေး အပါယ်လေးပါးတံခါးကိုပိတ်စေရန် သောတာပန်ဖြစ်စေခြင်း၏အစ ဖြစ်သည်ကို အထူးသိတော်မူကြစေလိုပါသည်။

ဝေဒနာဖြစ်ရခြင်း

ထိုမှတစ်ပါး သိအပ်ပြန်သည်မှာ သဠာယတန ဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ဒေဝတာသံယုတ် ရဟောဂတဝဂ် ပဌမအာနန္ဒသုတ်၌ အသျှင်အာနန္ဒာမေးလျှောက်တော်မူသည်မှာ -

ကတမော ဝေဒနာ သမုဒယော

ကတမော ဝေဒနာ နိရောဓော။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၄၁၄)။ ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း။ ဝေဒနာ၏ ချုပ်ငြိမ်းရာကား အဘယ်ပါနည်းဟုလျှောက်၏။

ဖဿ သမုဒယာ

ဝေဒနာ သမုဒယော၊

ဖဿ နိရောဓာ

ဝေဒနာ နိရောဓော။

အာနန္ဒာ တွေ့ထိမှု “ဖဿ”ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှု “ဝေဒနာ”ဖြစ်၏။ တွေ့ထိမှု “ဖဿ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှု “ဝေဒနာ” ချုပ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ (ကျမ်းရင်းကို ဖတ်ရှုတော်မူကြ ပါလေ)။

ခုဒ္ဒကနိကာယ သုတ္တနိပါတ် မဟာဝဂ္ဂဒယ တာနုပဿနာသုတ် စာမျက်နှာ (၃၉၃) အပိုဒ် ၄၀ (၇) ၌

ယံ ကိဉ္စိ ဒုက္ခံ သမ္မောတိ

သဗ္ဗံ ဝေဒနာ ပစ္စယာတိ။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၇၁) အပိုဒ် ၄၀ (၇)။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒုက္ခဟူသမျှအားလုံး သည် ဝေဒနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်၏ ဟုဟောတော်မူ၏။

ဝေဒနာခံစားသူ

ဆက်ဦးအံ့။ နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် နိဒါနသံယုတ်အာဟာရဝဂ်၊ မောဠိယဖဂ္ဂနသုတ် မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၂၃၈) ၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူသည်မှ ဤတွင် အလိုရှိအပ်သည်ကို ဖော်ပြရသော် -

အသျှင်မောဠိယ ဖဂ္ဂနသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ အား အသျှင်ဘုရား အဘယ်သူသည် ခံစားပါသနည်း ဟုလျှောက်ထား၏။

(သင်၏) အမေးသည် မသင့်လျော်ချေ။ ခံစား၏ဟု ငါ မဟော၊ ခံစား၏ဟု အကယ်၍ ငါ ဟောခဲ့မူ ထိုအရာ၌ အသျှင်ဘုရား အဘယ်သူ သည် ခံစားပါသနည်းဟူသောအမေးသည် သင့်လျော် သည် ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ကား ငါမဟော၊ ဤသို့ မဟောသောငါ့ကို အကြင်သူ သည် အသျှင်ဘုရား အဘယ်အကြောင်းခံကြောင့် ခံစားမှုဝေဒနာ ဖြစ်ပါ သနည်းဟု ဤသို့မေးခဲ့မူ၊ ထိုသူ၏ဤအမေးကား သင့်လျော်၏။

တွေ့ထိမှုဖဿအကြောင်းခံကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာသည်ဖြစ်၏။ ဝေဒနာအကြောင်းခံကြောင့် တပ်မက်မှုတဏှာဖြစ်၏ဟု ထိုအမေး၌ အဖြေ သည် သင့်လျော်၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာမိန့်တော်မူ၏။

ဤတွင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့အားသိစေလိုသော အချက်မှာ သမ္ပတိသစ္စာ၌ ငါခံစား၏ဆိုခြင်း သည်မှန်၏။ အတ္တဖြင့်သွားသောနည်းဖြစ်၏။

အနတ္တဓမ္မသဘာဝကို ဟောတော်မူရာဖြစ် သော ပရမတ္ထသစ္စာ၌ကား ငါ မရှိ သူ မရှိ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါမရှိ -

ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ၊

ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ။

ဖဿအကြောင်းခံကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်၏။ ဝေဒနာအကြောင်းခံကြောင့် တဏှာဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် အတ္တဖြင့်သွားသော သမ္ပတိ သစ္စာစကားတော်ကို ဤတွင် လုံးဝနစ်မြုပ်စေ လျက် အနတ္တဓမ္မသဘာဝသဘောတရားကို ဝိပ သာနာပညာမျက်စိဖြင့် ထင်ရှားစွာ သိမြင်နိုင်ရန် ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝသို့ ဆိုက်အောင် ဝိပဿနာပညာမျက်စိဖြင့်မြင်မှ သုညတသမာဓိ၊ အနိမိတ္တ သမာဓိ၊ အပ္ပဏိဟိတ သမာဓိကိုရရှိနိုင်၏။

ယင်းသို့ သမာဓိကိုရရှိမှသာလျှင် ဂေါတြဘူ ဉာဏ်သို့ရောက်ရှိနိုင်၏။

ဂေါတြဘူဉာဏ်သည် သင်္ခါရနိမိတ်ဟူသရွေ့ တို့ကို ပလိဗောဓအဖြစ်ဖြင့်နစ်စေလျက် နိဗ္ဗာန် ဓာတ်ကို အာရုံပြု၏။ ထိုအခါ သောတာပတ္တိမဂ် စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ယင်းသို့ ဓမ္မကထိက အစစ်အမှန်ဖြစ်ရန် အထူးကြိုးစားတော်မူကြပါလေ။ ။ ရရှိမည့် အကျိုးကား အဘိုးမဖြတ်နိုင်ချေ။

ဝေဒနာကြောင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြရ၏

သုတ်မဟာဝါပါဠိတော် မဟာနိဒါနသုတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော် မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၅၅) အပိုဒ် (၁၀၃) ၌-

အာနန္ဒာ ဤသို့လျှင်ခံစားခြင်း “ဝေဒနာ” ကို စွဲ၍တပ်မက်ခြင်း “တဏှာ”သည်ဖြစ်၏။ တပ် မက်ခြင်းကိုစွဲ၍ ရှာမှီးခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ရှာမှီးခြင်း ကိုစွဲ၍ရခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ရခြင်းကိုစွဲ၍အသုံး ချရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ခြင်းကိုစွဲ၍ နှစ်သက်တပ်စွဲခြင်း “ဆန္ဒရာဂ” သည်ဖြစ်၏။ ထို နှစ်သက်တပ်စွဲခြင်းကိုစွဲ၍ ငါ ဟာဟု မြဲမြံစွာဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ မြဲမြံစွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုစွဲ၍ သိမ်းပိုက်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ သိမ်းပိုက်ခြင်းကိုစွဲ၍ ဝန်တိုခြင်းသည်ဖြစ်၏။

ဝန်တိုခြင်းကိုစွဲ၍ ဥစ္စာကိုစောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ စောင့်ရှောက်ခြင်းဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ထုတ်ဆောင်ရခြင်း၊ လက်နက်ဆောင်ရ ခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ ဆန့်ကျင်ခြင်းမခံသာ အောင် ပြောဆိုခြင်း၊ ဂုံးတိုက်ခြင်း၊ မဟုတ်မမှန် ပြောခြင်းဟူသော ယုတ်မာသော အကုသိုလ်တရား များစွာတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။

ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်၏ အစနှင့်အ ဆုံးဆက်စပ်သော “ဝေဒနာ” ကြောင့် ယုတ်မာ သော အကုသိုလ်တရားများစွာတို့သည် ဖြစ်ကုန် ၏ဟု ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ယုတ်မာသောအကုသိုလ်တရား များစွာတို့ဖြစ်သည်ရှိသော် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်ရှိနိုင်သည်သာမက အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်ရန်သာဖြစ်ခြင်းကို အထူးသတိပြုတော် မူကြပါကုန်။

သုခဝေဒနာကို ခံစားသော် နိဗ္ဗာန် နှင့် ဝေး၏

ယောဂီနှင့် ဘိက္ခုသည် ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ဤအာရုံတို့၌ “သုခဝေ ဒနာ”ကို မခံစားရ။ မြင်သောအရာ ကြားသော အရာတွေ့ထိသောအရာတို့၌ လက္ခဏာရေး သုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကိုပွားများ အားထုတ်ရ၏။

ထို့အတူ တောင်တောင် မြောက်မြောက်တို့ ၌အောက်မေ့စိတ်ကူးယဉ်နေသောအခါ ထိုစိတ် ကို ချက်ခြင်း လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပ သနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရ၏။ မပွား များပဲ “သုခဝေဒနာ” ကို ခံစားသော် -

ဧဝံ အာစိနတော ဒုက္ခံ၊

အာရာ နိဗ္ဗာန ဝုစ္စတိ။

ဧဝံ- ဤသို့၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲကို၊ အာစိနတော- ပွားစေသောသူအား၊ နိဗ္ဗာနံ- နိဗ္ဗာန်ကို၊ အာရာ- ဝေး၏ ဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏ဟု -

သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် သဠဝဂ် မာလုကျ ပုတ္တသုတ်၌ ဟောတော်မူ၏။ ။ ဤ ကားအတိုချုပ်မျှသာဖြစ်၏။ ကျမ်းရင်းကို ဆက် လက်ဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ။ လက်လှမ်းမှီဖတ်ရှု လိုသော် ယခုသင်ပြနေသော “ဝိပဿနာဘာ ဝနာ (၂) စောင်တွဲ” စာမျက်နှာ (၇၅) စာကြောင်း ရေ (၆) ကစ၍ဖတ်ရှုပါလေ။

တဿ ရာဂါနုသယော အနုသေတိ

ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော် သဠာယတနဝဂ် ဆက္ကသုတ် အပိုဒ် (၄၂၅) ၌ -

စက္ခုဉ္စ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ ရူပေ စ

ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ၊ တိဏ္ဍံ

သင်္ဂတိ ဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ

ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ

အဒုက္ခမသုခံ ဝါ။ သော သုခါယ

ဝေဒနာယ ဖုဋ္ဌော သမာနော

အဘိနန္ဒတိ အဘိဝဒတိ အဇ္ဈော

သာယ တိဌတိ၊ တဿ ရာဂါနုသ

ယော အနုသေတိ။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၃၃၇) အောက်ဆုံးအပိုဒ် -

ရဟန်းတို့၊ စက္ခုနှင့် ရူပါရုံကိုစွဲ၍ စက္ခုဝိညာဏ်သည်ဖြစ်၏။ သုံးပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်းကြောင့် ဖဿသည်ဖြစ်၏။ ဖဿဟူသော အ

ကြောင်းကြောင့် သုခသော်၎င်း၊ ဒုက္ခသော်၎င်း၊

ဥပေက္ခာသော်၎င်း ဖြစ်သော ဝေဒနာသည်ဖြစ်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သုခဝေဒနာဖြင့် တွေ့ထိသည်ရှိသော်နှစ်သက်၏။ တမ်းတ၏။ မက်မော၍ တည်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ရာဂါနုသယသည်ကိန်း၏။

ဤတွင် လိုရင်းကား သုခဝေဒနာကို ကြိုက်နှစ်သက်၍ခံစားသော် ရာဂါနုသယသည် ကိန်း၏။

ထို့ကြောင့် ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ စသည်တို့မှရရှိသော သုခဝေဒနာကို မခံစားရ။ ရောက်ရှိ ရရှိအပ်သော ဝေဒနာအရပ်ရပ်တို့ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဆင်ခြင်ပွားများရမည်ဟု ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တွင် ထပ်ခါ ထပ်ခါ ဟောတော်မူခဲ့လေသည်။ (ယခု သင်ပြနေသော ဝိပဿနာဘာဝနာ ၂ စောင်တွဲ စာမျက်နှာ-၇၃)။

ဝေဒနာ ၃ ပါး၌

ဝိပဿနာရှုရန်

တိဿော ဣမာ ဘိက္ခဝေ ဝေဒနာ

အနိစ္စာ သင်္ခတာ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ

ခယဓမ္မာ ဝယဓမ္မာ ဝိရာဂဓမ္မာ

နိရောဓဓမ္မာ။ ကတမာ တိဿော

သုခါ ဝေဒနာ ဒုက္ခာ ဝေဒနာ

အဒုက္ခမသုခါ ဝေဒနာ ဣမာ ခေါ

ဘိက္ခဝေ တိဿော ဝေဒနာ အနိစ္စာ

သင်္ခတာ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ ခယဓမ္မာ

ဝယဓမ္မာ ဝိရာဂဓမ္မာ နိရောဓဓမ္မာတိ။

သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ဝေဒနာ သံယုတ် သဂါထာဝဂ် အနိစ္စသုတ် စာမျက်နှာ (၄၁၆)။

ရဟန်းတို့ သုံးပါးသော ဤဝေဒနာတို့သည် အမြဲမရှိကုန်၊ ပြုပြင်အပ်သော သင်္ခတတရားတို့ ပေတည်း။ အကြောင်းတရားကိုစွဲ၍ဖြစ်ကုန်၏။ ကုန်တတ်သော သဘောတရားတို့ပေတည်း။ ပျက်တတ်သောသဘောတရားတို့ပေတည်း။ တပ်ခြင်းကင်းအပ်သော သဘောတရားတို့ပေတည်း။ ချုပ်ပျောက်တတ်သော သဘောတရားတို့ ပေတည်း။ အဘယ်သုံးပါးတို့နည်းဟူမူကား သုခဝေဒနာ၎င်း၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၎င်း၊ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာ၎င်း ဤသုံးပါးတို့ပေတည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသုံးပါးသောဝေဒနာတို့သည် မမြဲမတည်၊ ပြုပြင်အပ်ကုန်၏။ အကြောင်းကို စွဲ၍ဖြစ်ကုန်၏။ ကုန်တတ်သောသဘော၊ ပျက်တတ်သောသဘော၊ တပ်ခြင်းကင်းအပ်သောသဘော၊ ချုပ်ပျောက်တတ်သောသဘောတို့ပေတည်းဟု ဟောတော်မူ၏။

ယင်းသို့ဟောတော်မူချက်အရ သုခဝေဒနာ၌ဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ဖြစ်စေ၊ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာ၌ဖြစ်စေ -

တနည်းကား ကြိုက်သည့်ဝေဒနာ၌ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည့်ဝေဒနာ၌ဖြစ်စေ၊ အမှတ်မဲ့ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝေဒနာဖြစ်စေ၊ ဝေဒနာကိုလက်သင့်မခံဘဲ -

ယခုဖြစ်ပေါ်နေသောဝေဒနာသည် -

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်တို့ဖြင့် လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရလေသည်။

ဤတွင် “ဝေဒနာ” အတွက် ဆက်ရန်များစွာ ကျန်ရှိသေးသော်လည်း ဤမျှဖြင့် နိဂုံးချုပ်ကာ မှာကြားလိုခဲ့သည်မှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် တို့မှရရှိသော -

ကြိုက်သည့်ဝေဒနာကိုဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည့်ဝေဒနာကိုဖြစ်စေ အမှတ်မဲ့ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝေဒနာကိုဖြစ်စေ၊ ထိုဝေဒနာတို့၌ လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကိုပွားများအားထုတ်ရ၏။

တနည်းဆိုသော် ဝိပဿနာဘာဝနာကိုမပွားများသောအချိန်အခါဟူသရွေ့တို့၌ လောဘသည်၎င်း၊ ဒေါသသည်၎င်း၊ မောဟသည်၎င်း၊ တစ်ပါးပါးသည်ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ဤမှတဆင့် တဖန်တက်ကာ သိရှိရဦးမည်မှာ -

ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ် အစရှိသောကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလုပ်သော ထိုစိတ်အစဉ်ကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရမည်။

ဤသို့ပြုလုပ်ရသော ဝိပဿနာဘာဝနာကုသိုလ်သည် အထက်ပါကုသိုလ်အမျိုးမျိုးတို့ ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုကြီးမားသောအကျိုးကိုရရှိ၏။ သောတာပန်ဖြစ်၍ အပါယ်လေးပါးတံခါးကို ပိတ်စေခြင်း၏အစဖြစ်၏။

ဤစကားသည်မှန်၏။ ။ ထို့ကြောင့် ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော် ပဉ္စာဝါရစာမျက်နှာ (၁၃၂) အပိုဒ် (၄၀၄) ၌-

ကုသလော ဓမ္မော ကုသလဿ
ဓမ္မဿ အာရမ္မဏပစ္စယေန
ပစ္စယော။ ဒါနံ ဒတွာ သီလံ
သမာဒိယိတွာ ဥပေါသထကမ္ပံ
ကတွာ တံ ပစ္စဝေက္ခတိ။
သေက္ခ ဝါ ပုထုဇ္ဇနာ ဝါ ကုသလံ
အနိစ္စတော ဒုက္ခတော အနတ္တ
တော ဝိပဿန္တိ။

ကုသိုလ်ဖြစ်သောတရားသည် ကုသိုလ်ဖြစ်
သောတရားအား အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိဖြင့်
ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဖြစ်၏။ အလှူကိုပေးလှူ၍
သီလကိုကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ဥပုသ်ကို
ဆောက်တည်ပြီး၍ ထိုဒါန သီလကုသိုလ်ကို ဆင်

ခြင်၏။ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း၊ ပုထုဇ္ဇနပုဂ္ဂိုလ်
တို့သည်၎င်း၊ ကုသိုလ်ကို အနိစ္စဟူ၍၎င်း၊ ဒုက္ခ
ဟူ၍၎င်း၊ အနတ္တဟူ၍၎င်း ဝိပဿနာရှုကုန်၏။

ဤတွင် နိဂုံးချုပ် အစဉ်ထာဝရမှတ်ရမည်မှာ
ဒါန သီလကုသိုလ်သည် ကောင်း၏။ (GOOD
ဂုတ်)

ထိုဒါနသီလကုသိုလ်တို့ထက် သမထဘာဝနာ
သည် သာ၍ကောင်း၏ (BETTER ဘက်တား)။

ကုသိုလ်တကာတို့တွင် ဝိပဿနာဘာဝနာ
ကုသိုလ်သည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ (BEST
ဘက်စ်ထ်)။

ဝိပဿနာဆိုင်ရာ

အချက်အလက်များ

မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို အစ၌ ခက်စမြဲဖြစ်၏။
စိတ်မပျက်ရ။ ယင်းသို့ အစ၌ခက်စမြဲတွင် ဝိပ
ဿနာပညာရပ်သည် အခက်ဆုံးဖြစ်၏။ စိတ်
မပျက်ရ။

ဤအခက်ဆုံးဖြစ်သည့်လုပ်ငန်းကို လွယ်ကူ
စေရန် ဝိပဿနာဘာဝနာနှင့် သက်ဆိုင်ရာအချက်
အလက်များတို့ကို ရေးပေးခဲ့ဦးအံ့။

ဝိပဿနာပညာရပ်တွင် ဉာဏ်စဉ် (၁၆) ပါး
ရှိသည့်အနက် ရှေးဦးစွာ “နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒ
ဉာဏ်” နှင့် “ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်” (၂) ပါးကို
ကြေညက်စွာနားလည်ရ၏။

ထိုဉာဏ် (၂) ပါးကို ကြေညက်စွာပင်လျှင်
သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိ၊
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ ပြုတ်ရန်လွယ်ကူလာ၏။

နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်

“နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်” ဆိုသည်မှာ ဤ
ကား ရုပ်ဓာတ်၊ ဤကား နာမ်ဓာတ်ဟု ခွဲခြားသိ
ရမည့်လုပ်ငန်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် (အာနာပါန) ထွက်သက်လေ၊
ဝင်သက်လေသည် ရုပ်လား၊ နာမ်လားဟု ခွဲခြား
သော် ရုပ်တရားဖြစ်၏။

ပရမတ္ထသစ္စာအားဖြင့် ရုပ်တရားဆိုသည်မှာ

အဘယ်နည်းဆိုသော် -

ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ် ဟူ၍ ဓာတ်ကြီး (၄) ပါးသည် ရုပ်ဘက်တွင် ပဓာနအချက်ကြီးဖြစ်၏။

ဓာတ်ဟုမှတ်ဆိုသည်မှာ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်အမူအမ္ဘားမပါမရှိ ကိုင်တွယ်ချိမ၍မရ။ ပညာမျက်စိဖြင့်သာမြင်အပ်၏။

ဤရုပ်ဓာတ်ပရမတ်ကို သိမြင်သည်မှာ လူနတ် ဗြဟ္မာသတ္တဝါမဟုတ် စိတ်နှင့် စေတသိက် နာမ်ဓာတ်မျှဖြစ်၏။

ဤသို့ ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂) ပါးသည် တပါး နှင့်တပါး မတူ၊ ရုပ်ဓာတ်သည် နာမ်ဓာတ်မှကင်းဆိတ်၍ နာမ်ဓာတ်သည် ရုပ်ဓာတ်မှကင်းဆိတ်၏။

၎င်းရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်(၂)ပါးသည် ပုံပန်းသဏ္ဌာန် အတိုအရှည် အတုံးအခဲမဟုတ်ဝိပဿနာ ပညာမျက်စိရှိသူတို့သာ မြင်သိနိုင်သော ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝဖြစ်၏။

အတိတ်ကလည်း ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂)ပါးသာရှိခဲ့၏။ ယခုလည်း ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂) ပါးသာရှိ၏။ နောင်ကိုလည်း ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂)ပါး သာရှိလိမ့်မည်။

ယောဂီသူမြတ်သည် ယင်းသို့အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရ၏။ အဘယ်မျှကြာအောင် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရပါအံ့နည်းဆိုသော် သမ္မုတိသစ္စာ၌ ယောက်ျား မိန်းမမဟုတ်ပဲ မြွှာသိရှိထားသကဲ့သို့၊ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ၌ ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်ဟု စွဲမြဲစွာသိရှိလာသည့် အထိ

ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရပေမည်။

တကယ်တမ်း အပါယ်လေးပါးတံခါးကို ပိတ်စေသော် သောတာပန်ဖြစ်လိုသော် တကယ် တမ်းကြိုးစားရ၏။ စိတ်မပျက်ရ၊ မည်သည့် အလုပ်မဆို ခက်ခဲစမြဲဖြစ်၏။ ထပ်ခါထပ်ခါ လေ့ကျင့်ဖန်များသော် အောင်မြင်ပြီးစီးလာပေတော့၏။ လေ့ကျင့်ဖန်များသော် မနေ့ကထက် ယနေ့ အောင်မြင်မှုသို့ နီးကပ်လာသည်မှာ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲတည်း။

ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်

“ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်” ဆိုသည်မှာ ထိုပြုပြင်အပ်သော သင်္ခတနယ်၌ရှိသော ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂) ပါးသည် အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာရသနည်းဟု အကြောင်းရင်းကို စုံစမ်းရှာဖွေရသောလုပ်ငန်းဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် အနာဝရဉာဏ်တော်တို့ဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူသောအခါ ဗြဟ္မာကြီးဖန်ဆင်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကဖန်ဆင်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်၊ ရုပ်ဓာတ်-နာမ်ဓာတ် ပရမတ္ထဓမ္မ သဘာဝတို့မှ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ကံစသည် တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းကို တွေ့မြင်တော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် (၂) ပါးသည် အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ကံ စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းပါတကားဟု ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရ၏။

ယင်းသို့ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရခြင်း၏ အကျိုး
ကား အဘယ်နည်းဆိုသော် -

သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊
အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကင်းပျောက်ခြင်း၏အစဖြစ်
၏။ မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မှု၏အစဖြစ်၏။
ဒုက္ခခပ်သိမ်းကင်း ငြိမ်းရခြင်း၏ အစဖြစ်၏။

ဆက်ဦးအံ့။ ။ စာသင်ကျောင်းများတွင်
“ရူပဗေဒ” သင်ယူကြသူများသည် ရုပ်မှ (Radi-
ant Energy ရေဒီယင့်အင်နာဂျီ) ဖြာထွက်မှု
စွမ်းအင်ရှိခြင်းကို သိကြလေသည်။

သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းပစ္စည်းပိုင်း အပိုဒ် (၄၀) ၌

ပရမတ္ထတော အဝိဇ္ဇာမာနာပိ

အတ္တတ္ထာယာကာရေန စိတ္တုပ္ပါဒါန

မာရမ္မဏဘူတာ။

ဤအတ္တပညတ်တရားသည် ပရမတ္ထတရား
များကဲ့သို့ ထင်ရှားမရှိပါဘဲ ဘယ်အချက်ကြောင့်
စိတ်၊ စေတသိက်၊ ပရမတ်တရား တို့၏ အာရုံဖြစ်
နိုင်ပါသနည်းဟူမူ ဤအတ္တပညတ်တရားများသည်
ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားမရှိသည်ကား မှန်၏။
ယင်းသို့ ထင်ရှားမရှိပါသော်လည်း ပရမတ္ထတရား
တို့၏ အရိပ်အရောင်ဟူသော အခြင်းအရာအား
ဖြင့်သာ စိတ်၊ စေတသိက်၊ ပရမတ်တရား တို့၏
အာရုံအဖြစ်သို့ရောက်၏။

ဤ၌ လူသည် ဓာတ်သဘာဝတို့မှထွက်ပေါ်
လာသော အရိပ်အရောင်မျှသာဖြစ်၏။ ပရမတ္ထ
ဓာတ်သဘာဝတို့ ချုပ်ပျောက်သွားသော် လူ
ကောင်းကြီးပြတ်သဖွယ် မြေကြီးဩဇာဖြစ်ရရှာ
တော့၏။

ဤတွင် လိုရင်းကိုဆက်ရသော် စိတ်၊ စေတ
သိက်၊ ရုပ်၊ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ တို့သည် အဘယ်
ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသနည်းဆိုသော် အတိုဆုံး၊
အရှင်းဆုံးအဖြေမှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်၌
ဟောတော်မူသော “အဝိဇ္ဇာ” အကြောင်းခံကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်၏။ အဝိဇ္ဇာဖြစ်သော် တဏှာ
ကံ စသည်တို့သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကြရကုန်၏။

တဖန်သော်ကား ဖန်ဆင်းသူမရှိဟုဆိုခြင်း
ကြောင့် အဝိဇ္ဇာသည် သူ့အလိုအလျောက်ဖြစ်၍
လာ၏လောဟုမေးလျှင် -

အဝိဇ္ဇာသည် အလိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်၍
လာနိုင်သည်မဟုတ် အာသဝေါတရားများကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်၍ လာရခြင်းဖြစ်၏။ ။ မူလပဏ္ဏာသ
ပါဠိတော် သမ္မာဒိဋ္ဌိသုတ် စာမျက်နှာ (၆၇)
အောက်ဆုံး စတုတ္ထစာကြောင်း၌-

အာသဝ သမုဒယာ

အဝိဇ္ဇာ သမုဒယော

အာသဝ နိရောဓာ

အဝိဇ္ဇာ နိရောဓော။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၇၄)။ ။ အာသဝေါ
တရားတို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အဝိဇ္ဇာဖြစ်၏။ အာသ
ဝေါတရားတို့ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် အဝိဇ္ဇာချုပ်
ငြိမ်းရ၏။

ယင်းပါဠိတော် စာမျက်နှာ (၆၈) ၌ တမျိုး
လာရှိပြန်သည်မှာ

အဝိဇ္ဇာ သမုဒယာ

အာသဝ သမုဒယော

အဝိဇ္ဇာ နိရောဓာ

အာသဝ နိရောဓော။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၇၅) ။ ။ အဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အာဝဝေါတရားဖြစ်၏။ အဝိဇ္ဇာ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် အာသဝေါတရားတို့ ချုပ် ငြိမ်း၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဝိဘင်းပါဠိတော် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဝိဘင်္ဂအည မညစတုက္က စာမျက်နှာ (၁၄၉) စာကြောင်းရေ (၁၃) ခု-

အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သင်္ခါရော
သင်္ခါရ ပစ္စယာပိ အဝိဇ္ဇာ
သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာဏံ၊
ဝိညာဏ ပစ္စယာပိ သင်္ခါရော။

အဝိဇ္ဇာအကြောင်းခံကြောင့် သင်္ခါရတို့သည် ဖြစ်၏။ သင်္ခါရတို့အကြောင်းခံကြောင့်လည်း အဝိဇ္ဇာသည်ဖြစ်၏။

သင်္ခါရတို့ အကြောင်းခံကြောင့် ဝိညာဏ် သည်ဖြစ်၏။ ဝိညာဏ်အကြောင်းခံကြောင့်လည်း သင်္ခါရတို့သည်ဖြစ်၏။

ဤပါဠိတော်များအရ အချင်းချင်းအပြန် အလှန် ကျေးဇူးပြုနေခြင်းကြောင့် မည်သည်ကို အစဟုမထင်နိုင်။

အဝိဇ္ဇာဖြစ်ပေါ်ရခြင်း

အဝိဇ္ဇာဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း၏ အကြောင်းရင်း တရပ်ကို သိရှိအပ်ပြန်သည်မှာ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ တော် ဒသကနိပါတ် ယမကဝဂ် အဝိဇ္ဇာသုတ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၄၄)၌ ရှည်လျားစွာ လာရှိသည်တို့မှ ဖြတ်တောက် ကောက်နုတ်ကာ အနည်းငယ်ဖော်ပြဦးအံ့။

ရဟန်းတို့ အဝိဇ္ဇာသည် အကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်၊ အဝိဇ္ဇာ၏ဖြစ်ကြောင်း ကိုကား နီဝရဏ (၅) ပါးတို့ပေတည်း။

ရဟန်းတို့ နီဝရဏ(၅)ပါးတို့သည် အကြောင်း မရှိဘဲဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ် နီဝရဏ(၅)ပါး တို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကား ဒုစရိုက်(၃)ပါးတို့ ပေတည်း။

ရဟန်းတို့ ဒုစရိုက်(၃)ပါးတို့သည် အကြောင်း မရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်။ ဒုစရိုက် (၃) ပါး တို့၏ဖြစ်ကြောင်းကား စသည်ဖြင့်ဆက်ကာ ရှည် လျားစွာ ဟောတော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်များအပြင် များစွာကျန်ရှိသေး ၏။ ။ ထို့ကြောင့် ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ အဝိဇ္ဇာ နီဝရဏ စသည်တို့၏ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းရင်းသည် ဤ သည်ပင်တည်းဟု ပုံသေကားချလက်ညှိုးထိုး၍ မပြနိုင်ခြင်းကြောင့် သံသရာ၏အစကို မသိမထင် နိုင်ဟု ပါဠိတော်များတွင် များစွာလာရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ရှေးဆရာတော်ကြီးများက ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်သည် ကရွတ်ကင်းလျောက် သဘောရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ စသည်တို့၏ဖြစ် ကြောင်းမှာ ထင်ရှားလျက်ရှိသော အဝိဇ္ဇာတဏှာ ကံ စသည်တို့ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု အတိုချုပ်အား ဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်အပ်လေသည်။

ထိုမှတပါးလည်း စက္ခုနှင့် ရူပါရုံတို့ကြောင့် စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ဟူ၍၎င်း -

“ဝေဒနာ ပစ္စယာ တဏှာ” ဟု ဟောတော် မူခြင်းကြောင့် -

စက္ခု သမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
 သောတသမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
 ယာန သမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
 ဇိဝှာ သမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
 ကာယ သမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
 မနော သမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ

ဤ သုခဝေဒနာတို့ကြောင့် တဏှာဖြစ်ပေါ်
 လာရသည်ဟူ၍၎င်း၊ ထိုက်သည်အားလျော်စွာ
 လည်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်အပ်လေသည်။

ဤသို့လျှင် နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့်ပစ္စယ
 ပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ဤဉာဏ် (၂) ပါးကိုပိုင်သော် (ဝါ)
 ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌လာရှိသော ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိနှင့် ကင်္ခါဝိတ
 ရဏဝိသုဒ္ဓိကိုပိုင်သော် -

သင်္ခတနယ်ရှိ လောကဓာတ်ကြီးတရပ်လုံး
 တွင် လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါမရှိ။ အမှုအများ
 ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မရှိ။ အကြီးအငယ် အတိုအရှည်
 မရှိ။ အလေးအပေါ့မရှိ။ ကိုင်တွယ်ချီမ၍မရ။

အနတ္တ၊ ပရမတ္ထ၊ ဓမ္မသဘာဝမျှသာရှိလျက်
 အကြောင်းနှင့်အကျိုးမျှသာရှိခြင်းကို ပိုင်နိုင်စွာ
 သိရှိလာပေတော့သည်။

ယင်းသို့သိရှိလာခြင်းသည် ဝိပဿနာဘာ
 ဝနာပွားများရန်အတွက် ရှေးဦးစွာသိရမည်ဖြစ်
 သော ပဓာနအချက်ကြီးပင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ ကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ
 ခဏ်းအဆုံး၌ -

ဣမိနာ ပန ဉာဏေန သမန္နာဂတော
 ဝိပဿကော ဗုဒ္ဓသာသနေလဒ္ဓဿသော

လဒ္ဓပတိဌော နိယတဂတိကော

စူဠာသောတာပန္နော နာမ ဟောတိ။

အနက်အဓိပ္ပါယ်သော်ကား အထက်၌ပြဆို
 ခဲ့ပြီးသော နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂ
 ဟဉာဏ် (၂) ပါးကို တိကျမှန်ကန်စွာ သိရှိပါက
 ယောဂီသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာတော်၌ သက်
 ရောက်ရာကိုရသည်၊ ထောက်တည်ရာကိုရသည်။
 မြဲသော သုဂတိရှိသည်ဖြစ်၍ “စူဠသောတာပန်”
 မည်သည်ဖြစ်၏ဟု လာရှိ၏။

ဤတွင် သိရှိရန်မှာ အာနာပါနအတွက်သာ
 မဟုတ်သေး -

ဒိဌေ ဒိဌမတ္တံ ဘဝဿတိ၊

သုတေ သုတမတ္တံ ဘဝဿတိ၊

မုတေ မုတမတ္တံ ဘဝဿတိ၊

ဝိညာတေ ဝိညာတမတ္တံ ဘဝဿတိ။

မြင်သောအခါ ကြားသောအခါ တွေ့ရှိသော
 အခါ စိတ်ကူးယဉ်နေသောအခါတို့၌လည်း
 ဤနာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်
 (၂) ပါးကို အသုံးပြုရ၏။

သဉ္ဇာနာတိ

ထို့ကြောင့် မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ မူလ
 ပရိယာယဝဂ်၊ မူလပရိယာယသုတ်၌ ရှည်လျား
 စွာဟောတော်မူသည်မှ ဤတွင်အလိုရှိအပ်သည်
 ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပေအံ့။

ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ သူတော်ကောင်း
 တရား၌ မလိမ္မာသော သူတော်ကောင်းတရား၌
 ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော အကြားအမြင်မရှိသော
 ပုထုဇဉ်သည် -

ဒိဋ္ဌံ ဒိဋ္ဌတော သဉ္ဇာနာတိ၊ ဒိဋ္ဌံ
 ဒိဋ္ဌတော သညတွာ ဒိဋ္ဌံ မညတိ
 ဒိဋ္ဌသ္မိံ မညတိ ဒိဋ္ဌတော မညတိ
 ဒိဋ္ဌံ မေတိ မညတိ ဒိဋ္ဌံ အဘိနန္ဒတိ။
 တံ ကိဿ ဟေတု အပရိညာတံ
 တဿာတိ ဝဒါမိ။

မြင်သောအရာကို မြင်သည့်အရာအားဖြင့် သိမှတ်ထား၏။ မြင်သောအရာကို မြင်ရသည့် အရာအားဖြင့် သိမှတ်ထား၍ မြင်သောအရာဟု ထင်မှတ်အောက်မေ့၏။ မြင်သောအရာ၌ ထင်မှတ်အောက်မေ့၏။ မြင်သောအရာအတိုင်း ထင်မှတ်အောက်မေ့၏။ မြင်သောအရာကို ငါဟု (ငါ့ဟာဟု) ထင်မှတ်အောက်မေ့၏။ မြင်သော အရာကို အလွန်နှစ်သက်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်း သည် အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား ထိုသူသည် မြင်သောအရာကို ပရိညာဉာဏ်ဖြင့်ပိုင်းခြား၍ မသိမှုကြောင့်ဟု ငါဘုရားမိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ဤတရားတော်၌ လွယ်ကူစွာဖြင့် သိအပ်သော အနက်အဓိပ္ပါယ်အတိုချုပ်မှာ အကြား အမြင်မရှိသော ပုထုဇဉ်လူပြုန်းသည် မြင်သည်ကို မြင်သည့်အတိုင်း အဟုတ်ဟုထင်မှတ်၍ မြင်သည့် အရာကို အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်၏။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော် ထိုပုထုဇဉ်လူပြုန်းသည် မြင်သည့်အရာကို “နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်”နှင့် “ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်” ထိုဉာဏ် (၂) ပါးကို အသုံးမပြုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ရှင်းလင်းဖော်ပြပေးတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘိဇာနာတိ

ယင်းပါဠိတော်၌ဟောတော်မူပြန်သည်မှာ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်သို့ရရှိရေး၊ ရောက်ရှိရေးအတွက် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်သည် -

ဒိဋ္ဌံ ဒိဋ္ဌတော အဘိဇာနာတိ၊ ဒိဋ္ဌံ
 ဒိဋ္ဌတော အဘိညာယ ဒိဋ္ဌံ မာ မညိ၊
 ဒိဋ္ဌသ္မိံ မာ မညိ၊ ဒိဋ္ဌတော
 မာ မညိ၊ ဒိဋ္ဌံ မေတိ မာ မညိ၊ ဒိဋ္ဌံ
 မာဘိနန္ဒိ။ တံ ကိဿ ဟေတု
 ပရိညေယျံ တဿာတိ ဝဒါမိ။

မြင်အပ်သောအရာကို မြင်သောအားဖြင့် အထူးသိ၏။ မြင်အပ်သောအရာကို မြင်သော အားဖြင့် အထူးသိ၍ မြင်အပ်သောအရာကို (မြင်အပ်သောအရာဟု) မအောက်မေ့ မထင်မှတ်၊ မြင်အပ်သောအရာ၌ မအောက်မေ့ မထင်မှတ်၊ မြင်အပ်သောအရာအတိုင်း မအောက်မေ့ မထင်မှတ်၊ မြင်အပ်သောအရာကို ငါဟု (ငါ့ဟာဟု) မအောက်မေ့၊ မထင်မှတ်၊ မြင်အပ်သော အရာကို လွန်စွာမနှစ်သက်။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ ထိုသူသည် မြင်သော အရာကို ပရိညာဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားသိမှုကြောင့်ဟု ငါဘုရား ဆိုတော်မူ၏။

ပရိညာ (၃) ပါး

ဤ၌ ယောဂီသည် ပရိညာ (၃) ပါးကို သိအပ်၏။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ (အရှင်နန္ဒမာလာ) မြန်မာပြန် တတိယတွဲ၊ စာမျက်နှာ (၂၈၈) နှင့် (၅၄၈)။

ဉာတပရိညာ- နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဖြစ်၏။

တိရဏပရိညာ- သမ္မသနဉာဏ်နှင့် ဥဒယဗ္ဗ
ယဉာဏ်ဖြစ်၏။

ပဟာနပရိညာ- ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၏အထက်
ဖြစ်သောဘင်္ဂဉာဏ်
စသည်တို့ဖြစ်၏။

ဤသဉ္ဇာနာတိနည်းနှင့် အဘိဇာနာတိ
နည်း ပါဠိတော်(၂)ရပ်ကို နှိုင်းယှဉ် လေ့လာသော
အခါ “သဉ္ဇာနာတိ” မှတ် နေသောနည်းမှာ
အသုတဝါပုထုဇ္ဇနော- ဝိပဿနာဘာဝနာပညာ
မရှိသူ ပုထုဇဉ်လူပြိန်းတို့ လေ့ကျင့်သောနည်းဖြစ်၍

အဘိဇာနာတိနည်းမှာ ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊
ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ ဓမ္မာရုံတို့၌ မြင်လျှင်မြင်ခြင်း၊
ကြားလျှင်ကြားခြင်း၊ တွေ့ထိလျှင် တွေ့ထိခြင်း
စသည်တို့၌ ယောဂီသူမြတ်သည် နာမရူပပရိစ္ဆေဒ
ဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် (၂)ပါးကို အစ
ပြု၍ အသုံးချရမည်ကို ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

သုတဝါ အရိယသာဝကော

ထို့ကြောင့် “အသုတဝါ ပုထုဇ္ဇနော”
ပုထုဇဉ် လူပြိန်းတို့၏ အလေ့အကျင့်ဖြစ်သော
သွားတယ်-သွားတယ်၊ ကြားတယ်-ကြားတယ်၊
စားတယ်- စားတယ်၊ ကောင်းတယ်-ကောင်း တယ်
စသည်တို့ဖြင့် မှတ်နေခြင်းသည် ဝိပဿနာလုပ်ငန်း
အတွက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟောတော်မူအပ်သော
ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် မကိုက်ညီခြင်းကြောင့် ထို
(သဉ္ဇာနာတိ)နည်းကို ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်ပြီးလျှင် -

“သုတဝါ အရိယသာဝကော” တမဂ်တ
ဖိုလ်ကို အလိုရှိ၍ လေ့ကျင့်ပွားများဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်သည်
မြင်သောအခါ၊ ကြားသောအခါ၊ တွေ့ထိသော

အခါစသည်တို့၌ (အဘိဇာနာတိ) နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒ
ဉာဏ်၊ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်၊ သမ္မသနဉာဏ် စသည်
တို့ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပွားများအားထုတ်ရ၏။

ယင်းသို့ “သဉ္ဇာနာတိ” မှတ်နေသောနည်းကို
မလိုက်မူ၍ “အဘိဇာနာတိ” နည်းကို လိုက်နာလေ့
ကျင့်ပွားများမှသာလျှင် အပါယ်လေးပါးတံခါးကို
ပိတ်စေနိုင်သော သောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်
ရှိနိုင်လေသည်။

အတိုချုပ်ကား အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ လက္ခ
ဏာရေးသုံးပါး မပါသရွေ့ကာလပတ်လုံး ဝိပဿ
နာဘာဝနာပွားသည် မဟုတ်သေးခြင်းကို ယောဂီ
သည် စွဲမြဲစွာသိရှိထားရမည်။

ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌ မတ္တံ ခက်ပုံ

ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌ မတ္တံ ဘဝိဿတိ စသည်ကို
အသျှင်ဗာဟိယဒါရုစိအား ဥဒါန်းပါဠိတော် ဗော
ဓိဝဂ် ဗာဟိယသုတ်၌ ဟောတော်မူ၏။

အသျှင် မာလုကျပုတ္တအား သဠာယတနဝဂ္ဂ
သံယုတ် ပါဠိတော် သဠဝဂ်၊ မာလုကျပုတ္တသုတ်၌
ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူ၏။

ဤ “ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌ မတ္တံ ဘဝိဿတိ” စသည်တို့
၏အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်နိုင်ရန် ခက်ခဲ
နက်နဲခြင်းကြောင့် အချို့သော ဓမ္မကထိကများ
သည် အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဟောပြောသည်ကို
ကြားသိရ၏။

အသျှင်မာလုကျပုတ္တ

ဤဒေသနာတော်၏ ခက်ခဲနက်နဲခြင်း၏
အကြောင်းရင်းကိုသိရန်မှာ အသျှင်ဗာဟိယဒါရုစိ

နှင့် အသျှင်မာလုကျပုတ္တတို့မှာ ဉာဏ်ထက်မြက်သောပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြ၏။

အသျှင်ဗာဟိယဒါရုစိမှာ တရားတော်အဆုံးတွင် ရဟန်းကိစ္စပြီးသွားတော်မူ၏။

အသျှင်မာလုကျပုတ္တသည်ကား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား အသျှင်ဘုရား အကျဉ်းဖြင့်သာဟောတော်မူပါ။ တပည့်တော်သည် အကျယ်အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုသိစွမ်းနိုင်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားခြင်းကြောင့် ထိုသို့အကျဉ်းမျှကို ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းဖြင့် လိုရင်းကို ဟောတော်မူသောအခါ အသျှင်မာလုကျပုတ္တက-

ရှုပုံ ဒိသွာ သတိ မုဋ္ဌာပိယ
နိမိတ္တံ မနသိ ကရောတော . . . ။

အစချီလျက် ရှုပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ ဓမ္မာရုံတို့၌ မြင်လျှင်မြင်ခြင်း၊ ကြားလျှင်ကြားခြင်း၊ တွေ့ထိလျှင်တွေ့ထိခြင်း အောက်မေ့စိတ်ကူးမိလျှင် အောက်မေ့စိတ်ကူးမိခြင်းတို့၌ (ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို) သတိမေ့ပျောက်သည်ဖြစ်၍ ထိုအာရုံတို့ကိုနှစ်သက်ခြင်းဖြစ်က ထိုသူသည် နိဗ္ဗာန်မှဝေးကွာပြီဟု တပည့်တော်သိပါသည် အသျှင်ဘုရား။

အကယ်၍ ထိုသူသည် သတိရှိသည်ဖြစ်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူသည် နိဗ္ဗာန်နှင့်နီး၏ဟု တပည့်တော်သိပါသည် အသျှင်ဘုရားဟုလျှောက်၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် မာလုကျပုတ္တအား ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ ငါဘုရားအကျဉ်း

အားဖြင့် ဟောကြားသည်ကို သင်သည် အကျယ်အားဖြင့် ကောင်းစွာသိ၏ဟု “သာဓု” ခေါ်တော်မူ၏။

အသျှင်ဗာဟိယဒါရုစိနှင့် အသျှင်မာလုကျပုတ္တတို့မှာ ထက်မြက်သော ဉာဏ်ပညာပါရမီအခံရှိသူများဖြစ်၍သာလျှင် သိရှိနိုင်သောတရားတော်ဖြစ်ရကား ယခုအခါ အဘယ်လျှင် လွယ်ကူစွာ သိရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။

အကယ်၍ အသျှင်မာလုကျပုတ္တအား ဟောတော်မူသော ပါဠိတော်၏အဋ္ဌကထာဖွင့်တော်မူခြင်းကို ဖတ်ရှုတော်မူကြပါက ထိုသို့အလွဲလွဲ အချော်ချော် လမ်းမှားဘွယ်မဖြစ်တန်ရာ။ (ယခုသင်ပြနေသော ဝိပဿနာဘာဝနာ ၂ စောင်တွဲ စာမျက်နှာ ၁၄၆ ၌ အတိုချုပ်ဖော်ပြထား၏)။

ဒိဋ္ဌိ ဒိဋ္ဌတော သဗ္ဗာနာတိ

အသျှင်ဗာဟိယဒါရုစိနှင့် အသျှင်မာလုကျပုတ္တတို့မှာ အလွန်ထက်မြက်သော ဉာဏ်ပညာပါရမီအခံရှိသူများဖြစ်ကြ၍ လွယ်ကူစွာသိရှိတော်မူကြသောတရားတော်ကို-

“ဂတိမန္တ” လောကုတ္တရာတရား၌ ဉာဏ်ပညာအားနည်းလာသော -

“သတိမန္တ” လောကုတ္တရာတရား၌ သတိတရားအားနည်းလာသော-

ယခုအချိန်အခါတွင် အဘယ်လူသာမန်တို့သည် လွယ်ကူစွာသိရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် အသျှင်မာလုကျပုတ္တအား ဟောတော်မူသောတရားတော်၏ လိုရင်းအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သိရှိစိမ့်သောငှာ -

စာမျက်နှာ (၅၀) ၌ ဒိဋ္ဌိ ဒိဋ္ဌတော သဗ္ဗာနာတိ
ကို၎င်း

စာမျက်နှာ (၅၀) ၌ ဒိဋ္ဌိ ဒိဋ္ဌတော အဘိဇာ
နာတိကို ၎င်း ဖော်ပြပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မြင်လျှင်မြင်ခြင်း

စက္ခုနာ ရူပံ ဒိသ္မာ န နိမိတ္တဂ္ဂါဟိ
ဟောတိ နာနုဗျဉ္ဇနဂ္ဂါဟိ။

ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများရာတွင် ယောဂီ
ပုဂ္ဂိုလ်သည် နိမိတ်ကိုမယူရန် အရေးကြီးခြင်း
ကြောင့် နိကာယ် (၅) ရပ်စလုံးတွင် ဤပါဠိတော်
ကို ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို စာမျက်နှာ
(၂၉) ၌ဖော်ပြထားခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ဤတွင် သိစေလိုသောအချက်ကား မြင်
သောအရာ၊ ကြားသောအရာ၊ တွေ့ထိသောအရာ၊
စိတ်ကူးယဉ်သောအရာတို့၌ ချက်ချင်း လက္ခဏာ
ရေးသုံးပါး ဝိပဿနာဘာဝနာတရားကို ပွားများ
အားထုတ်ရလေသည်။ ဝိပဿနာပွားများခြင်း
လွတ်သွားသောအခါတိုင်း အခါတိုင်းတို့၌ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟ တပါးပါးဖြစ်နေသည်ကို အထူး
သတိပြုတော်မူကြပါလေ။

ပေါက်ပင် ဥပမာ

သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော် အာသီ
ဝိသဝဂ်ကံ သုကောပမသုတ်၌ ဟောတော်မူသော
အတိုချုပ်မှာ -

ရဟန်းတပါးသည် အခြားရဟန်းတပါးအား
ငါ့သျှင် အဘယ်မျှဖြင့် ရဟန်းကိစ္စပြီးပါသနည်း။

ငါ့သျှင် ဖဿ - ၆ ပါးဖြင့်ပြီး၏ဟု ဖြေဆို၏။

ဒုတိယရဟန်းအားမေးသော် ငါ့သျှင် ခန္ဓာ
(၅) ပါးဖြင့်ပြီး၏။

တတိယရဟန်းအားမေးသော် ငါ့သျှင် မဟာ
ဘုတ် (၄) ပါးဖြင့် ပြီး၏။

စတုတ္ထရဟန်းအားမေးပြန်သော် ငါ့သျှင်ဖြစ်
ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းကိုရှုသဖြင့် ရဟန်းကိစ္စပြီး၏ဟု
အသီးသီး ဖြေဆိုတော်မူကြ၏။

ရဟန်းသည် အဖြေမတူခြင်းကြောင့် သျှင်
တော်ဘုရားထံ လျှောက်၏။ ။ ထိုအခါ သျှင်
တော်ဘုရားက-

ပေါက်ပင်ကို မမြင်ဘူးသူတဦးက အခြားသူ
တဦးအား ပေါက်ပင်သည် အဘယ်သို့ရှိသနည်း
ဟုမေး၏။

ပေါက်ပင်သည် မီးလောင်ငုတ်ကဲ့သို့ မည်း
နက်လျက်ရှိ၏ဟု ဖြေဆို၏။

ဒုတိယတဦးအားမေးသော် ပေါက်ပင်သည်
သားတစ်ကဲ့သို့ ခြင်းခြင်းနီလျက်ရှိ၏။

တတိယတဦးအားမေးသော် ပေါက်ပင်သည်
ကုက္ကိုပင်ကဲ့သို့ အသီးတွဲကျလျက်ရှိ၏။

စတုတ္ထတဦးအားမေးပြန်သော် ပေါက်ပင်
သည် ညောင်ပင်ကဲ့သို့ ထူထပ်သောအရွက်ရှိ၏
ဟု ဖြေဆို၏။

ရဟန်း ပေါက်ပင်သည် တချိန်တွင်မီးလောင်
ငုတ်ကဲ့သို့ရှိ၏။ တချိန်တွင် သားတစ်ကဲ့သို့ ခြင်း
ခြင်းနီလျက်ရှိ၏။ တချိန်တွင် အသီးသီးလျက်
ရှိ၏။ တချိန်တွင် ပေါက်ပင်သည် ညောင်ပင်ကဲ့
သို့ ထူထပ်သောအရွက်များပြည့်ကြပ်လျက်ရှိ၏။
၎င်း (၄) ဦးတို့ဖြေဆိုသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။

ရဟန်း ထို့အတူ ဖဿ (၆) ပါးဖြင့် ကိစ္စပြီးသည်။ ခန္ဓာ (၅) ပါးဖြင့် ပြီးသည်။ မဟာဘုတ် (၄) ပါးဖြင့်ပြီးသည်။ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းဖြင့် ပြီးသည်ဟု ဖြေဆိုကြခြင်းတို့မှာ မှန်သည်သာတည်းဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာမိန့်တော်မူ၏။

ဤတွင် သိရှိရန်ပဓာနအချက်မှာ ဝိပဿနာဘာဝနာဆိုသည်မှာ ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့၌ ဟောတော်မူသည်တို့ကို သဘောပေါက်သွားသောအခါ မြင်သမျှ၌ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပွားများနိုင်ခြင်းကို သိစေလိုခြင်းဖြစ်၏။

ကြိုက်ရာပွားများနိုင်၏

ဤသည်ကိုရည်၍ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ မြန်မာပြန်တတိယတွဲ စာမျက်နှာ (၂၉၉) ၌ လာရှိသည်မှာ -

အကြင် ရုပ်နာမ်တရားတို့သည်လည်း အနိစ္စ စသောအားဖြင့် သုံးသပ်အပ်သည်၏အဖြစ်သို့ ကပ်ကုန်၏။ (ဝါ) အနိစ္စ စသောအားဖြင့် သုံးသပ်ခြင်းမှာ သင့်လျော်ကုန်၏။ ထိုရုပ်နာမ်တရားတို့တွင် အကြင် အကြင်ရုပ် နာမ်တရားတို့သည် အကြင်ယောဂီအား ထင်ရှားကုန်၏။ လွယ်လွယ်ကူကူချမ်းသာသဖြင့် သိမ်းဆည်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုရုပ်နာမ်တို့၌သာ ထိုယောဂီသည် သုံးသပ်ခြင်းကို အားထုတ်အပ်၏။

ဤပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့၌ ဟောတော်မူသည့်အရ ဝိပဿနာဘာဝနာဆိုသည်မှာ အခါအခွင့်သင့်သလို နေရာတကာတွင် အချိန်အခါ မရွေးပွားများ အားထုတ်နိုင်၏။

စကြံသွားရင်း

ဤတွင် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သဖြင့် ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ချင်သည်မှာ မြန်မာပြည်သို့ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရန် နိုင်ငံခြားမှ လာသော ဘောင်းဘီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ တင်ပလွှတ်ခွေမထိုင်နိုင်သော အခက်အခဲတရပ်ကို သိရှိရ၏။

ဝိပဿနာပွားများရာ၌ စကြံသွားခြင်းကိုလည်း ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းကို -

ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ဒေဝဒဟဝဂ်၊ ဂဏကမောဂ္ဂလ္လာနသုတ်၊ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၅၇) အောက်ဆုံးအပိုဒ်၌လာရှိ၏။

သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော်အာသီဝိသဝဂ်၊ ရတောပမသုတ်၊ မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၈၀) အောက်ဆုံးအပိုဒ်၌လည်း လာရှိ၏။

စူဠဝါ ပါဠိတော်၊ ခုဒ္ဒကဝတ္ထု၊ ကုန္ဒက၊ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၂၅၆) ၌လည်း ဟောတော်မူ၏။

ဤသို့လျှင် ဝိပဿနာပညာရပ်၏ အနတ္တပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝဖြစ်သော အချက်အလက်များကို သဘောပေါက်သွားသည်ရှိသော် -

မြင်သောအရာ၊ ကြားသောအရာ၊ တွေ့ထိသောအရာ၊ အောက်မေ့စိတ်ကူးမိသောအရာတို့၌ အချိန်အခါ နေရာမရွေး အလျင်းသင့်သလို လွယ်ကူစွာ လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ဆင်ခြင်ပွားများ အားထုတ်နိုင်ပေတော့သည်။

သောတာပန်

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အနည်းငယ် ဖော်ပြပေးခဲ့ဦးအံ့။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ ဆက္ကနိပါတ်၊ သီတိဝဂ်၊ အဘဗ္ဗသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၃၈၂) အပိုဒ် (၉၁) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၄၈၂)

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိ ကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊ အပါယ်သို့ရောက် ကြောင်း ရာဂ၊ အပါယ်သို့ရောက်ကြောင်း ဒေါသ၊ အပါယ်သို့ရောက်ကြောင်း မောဟ၊ ဤတရား (၆)မျိုးတို့ကိုယ်၏။

ပဋိသန္တိဒါမဂ်ပါဠိတော်၊ မဟာဝဂ်၊ ဉာဏ ကထာ၊ ဝိမုတ္တိဉာဏ်၊ စာမျက်နှာ (၇၀) အပိုဒ် (၆၄) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၉၂)။

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိ ကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊ ဒိဋ္ဌာနုသယ၊ ဝိစိ ကိစ္ဆာနုသယ၊ မိမိစိတ်ကို ညစ်နွမ်းစေတတ်သော ကိလေသာတရားတို့ကို ကောင်းစွာဖြတ်၏။

တော (၁၁) တော

ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော်၊ ခန္ဓသံယုတ်၊ ဓမ္မ ကထိကဝဂ်၊ သီလဝန္တသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၁၃၆) အပိုဒ် (၁၂၂) ၌ လာရှိသည်မှ ဤတွင် အလိုရှိ အပ်သည်ကို ဖော်ပြပေအံ့။

သောတာပန်ဖြစ်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် “တော (၄၀)” ရှိသည့်အနက် “တော (၁၁)တော”ကိုခန္ဓာ ငါးပါး၌ လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများဘိသကဲ့သို့ ပွားများအပ်၏။ ၎င်း တို့သည်ကား-

အနိစ္စတော ဒုက္ခတော ရောဂတော
ဂဏ္ဌတော သလ္လတော အယတော
အာဗာဓတော ပရတော ပလောကတော
သုညတော အနတ္တတော။

ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးမျိုးတို့ကို မမြဲဟု ဆင်းရဲ ဟု ရောဂါဟု အနာဟု ငြောင့်ဟု ပင်ပန်းမှုဟု နာ ကျင်မှုဟု သူစိမ်းပြင်ပဟု အပျက်တရားဟု အတ္တ မှ ဆိတ်သုံးသောတရားဟု အနှစ်သာရမရှိသော အနတ္တဓမ္မသဘာဝဟု အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်း သည်ရှိသော် သောတာပန်ဖြစ်နိုင်သောအကြောင်း ဟု လာရှိ၏။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ စတုတ္ထနိပါတ်၊ ဘယ ဝဂ်၊ စာမျက်နှာ (၄၄၃) အပိုဒ် (၁၂၄) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၄၅၆) ဒုတိယစာကြောင်း၌လည်း “တော (၁၁) တော” ရှုရန်ကို တွေ့ရှိနိုင်၏။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ နဝကနိပါတ်မဟာဝဂ်၊ ဈာနသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၂၂၀) အပိုဒ် (၃၆) မြန်မာပြန် စာမျက် နှာ (၂၂၁) စာကြောင်းရေ (၉) ၌လည်း တွေ့ရှိနိုင်၏။

မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ပရိဗ္ဗာဏဝဂ်၊ မာ ဂဏ္ဍိယသုတ်၊ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၁၈၈) အပိုဒ် (၂၁၈) ၌ -

မာဂဏ္ဍိယ ဤခန္ဓာကိုယ်သည် ရောဂါတုံး ဖြစ်၏။ အိုင်းအမာတုံးဖြစ်၏။ ဆူးငြောင့်တုံး ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲတုံးဖြစ်၏။ အနာတုံးဖြစ်၏ဟူ၍ လည်း “တော (၅) တော”ကို တွေ့ရှိနိုင်၏။

၅၆

ဦးပရီဝို ၈၈ ဝိပဿနာ ပညာ မိန့်ခွန်း

အသျှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူခြင်း

ပဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ်၊
ဒီယနသုတ် စာမျက်နှာ (၁၆၇) အပိုဒ် (၂၀၅)
မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၁၇၇) ၌ ရှည်လျားစွာဟော
တော်မူသည်မှ ဤတွင်လိုရင်းကို ကောက်နုတ်
ဖော်ပြပေအံ့။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဒီယနခပရိဗိုဇ်အား အ
ထက်၌ ဖော်ပြအပ်သော “တော (၁၁) တော” ကို
ဟောတော်မူ၏။ ထို့နောက် -

သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ အဒုက္ခမသုခ
ဝေဒနာ၊ ဤဝေဒနာသုံးမျိုးကို -

အနိစ္စာ သင်္ခတာ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ

ခယဓမ္မာ ဝယဓမ္မာ ဝိရာဂဓမ္မာ

နိရောဓဓမ္မာ - အားဖြင့် ဆင်ခြင်ပွားများ
အပ်ကြောင်းကို ဟောတော်မူရာ ဒီယနခပရိဗိုဇ်
သည် သောတာပန်ဖြစ်လာ၏။

အနီး၌ တရားနာနေတော်မူသော အသျှင်
သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်သည် ရဟန္တာအဖြစ်
သို့ ရောက်ရှိတော်မူ၏။

ဤတွင်သိစေလိုသောအချက်ကား ခန္ဓာငါး
ပါးကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာ
ဘာဝနာပွားများဘိသကဲ့သို့ ခန္ဓာငါးပါး၌ “တော
(၁၁) တော” တင်ကာ ခန္ဓာငါးပါးကို ရွံ့မုန်းလာ
အောင် ပွားများအားထုတ်စေလိုခြင်းဖြစ်၏။

တော (၄၀)

တောလေးဆယ်ကိုအလိုရှိမှု ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ဒုတိယ
တွဲ စာမျက်နှာ (၂၄၆) ၌၎င်း -

မြန်မာပြန်တတိယတွဲ စာမျက်နှာ (၃၀၄)
အောက်ဆုံးစာ (၂) ကြောင်း၌၎င်း ရရှိနိုင်၏။

ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော် ပညာဝဂ်ဝိပဿနာ
ကထာ စာမျက်နှာ (၄၁၁) အပိုဒ် (၃၇)၊ မြန်မာ
ပြန် စာမျက်နှာ (၄၇၂) အောက်ဆုံးစာကြောင်း
များ၌ရရှိ၏။

အတ္တဒိဋ္ဌိ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တူခြင်း

ပါဠိတော်အရပ်ရပ်ကို မလေ့လာ၊ မဖတ်ရှု
ကြကုန်သော အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အတ္တဒိဋ္ဌိနှင့်
သက္ကာယဒိဋ္ဌိမတူဟူ၍၎င်း၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှင့် မိစ္ဆာ
ဒိဋ္ဌိမတူဟူ၍၎င်း၊ ဤဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးသည် တမျိုးနှင့်
တမျိုးမတူ တသီးတခြားစီဟူ၍ ယူဆထားသည်
ကိုတွေ့ရှိရ၏။

ယင်းဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးသည် တူသောအနက် အဓိ
ပ္ပါယ်ရှိခြင်းကို ထိုထိုသောပါဠိတော်များ၌ ဖတ်ရှု
ရ၏။

နမူနာ ပါဠိတော်တရပ်ကို ဖော်ပြရသော် -

ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ခန္ဓသံယုတ်၊ ဒိဋ္ဌိဝဂ်၊
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၁၅၁) အပိုဒ် (၁၅၄)။
မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၁၄၂)။

ရူပေ ခေါ် ဘိက္ခဝေ သတိ ရူပံ

ဥပါဒါယ ရူပံ အဘိနိဝိဿ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ

ဥပ္ပဇ္ဇတိ။ ဝေဒနာယ သတိ။ သညာယ

သတိ။ သင်္ခါရေသု သတိ၊ ဝိညာဏေ

သတိ ဝိညာဏံ ဥပါဒါယ

ဝိညာဏံ အဘိနိဝိဿ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ

ဥပ္ပဇ္ဇတိ။ တံ ကိ မညထ ဘိက္ခဝေ

အသျှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူခြင်း

၅၇

ရုပ် နိစ္စံ ဝါ အနိစ္စံ ဝါတိ။ အနိစ္စံ ဘန္တေ။
 ယံ ပနာနိစ္စံ။ ပ။ အပိ န ဟံ အနုပါဒါယ
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဥပ္ပဇ္ဇေယျာတိ။ နော ဟေတံ
 ဘန္တေ။ ဝေဒနာ။ သညာ။ သင်္ခါရာ။
 ဝိညာဏံ နိစ္စံ ဝါ အနိစ္စံ ဝါတိ။ အနိစ္စံ
 ဘန္တေ။ ယံ ပနာနိစ္စံ။ ဒုက္ခံ ဝါ တံ သုခံ
 ဝါတိ။ ဒုက္ခံ ဘန္တေ။ ယံ ပနာနိစ္စံ ဒုက္ခံ
 ဝိပရိကာမဓမ္မံ။ အပိ န ဟံ အနုပါဒါယ
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဥပ္ပဇ္ဇေယျာတိ။ နော ဟေတံ
 ဘန္တေ။ ဧဝံ ပဿ။ ပ။ နာပရံ
 ဣတ္ထတ္တာယာတိ ပဇာနာတီတိ။

ဤပါဠိတော်သည် ယောဂီတို့အတွက် အလွန်
 မွန်မြတ်သောအနက်အဓိပ္ပါယ်ရှိသော ပါဠိတော်
 တရပ်ဖြစ်၏။ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖတ်ရှုတော်မူ
 ကြပါလေ။ တခါထက်တခါ တိုးတက်ကာဖြင့်
 ဓမ္မအရသာကို တွေ့ရှိခံစားရလတ္တံ့။

မြန်မာပြန်။ ။ ရဟန်းတို့ ရုပ်ရှိလျှင်
 ရုပ်ကိုအစွဲပြု၍ ရုပ်ကိုအမှားနှလုံးသွင်း၍ မှား
 သောအယူသည်ဖြစ်၏။ ဝေဒနာရှိလျှင် သညာရှိ
 လျှင် သင်္ခါရတို့ရှိလျှင် ဝိညာဏ်ရှိလျှင် ဝိညာဏ်ကို
 အစွဲပြု၍ ဝိညာဏ်ကို အမှားနှလုံးသွင်း၍ မှား
 သောအယူသည်ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ထင်မှတ်သ
 နည်း။ ရုပ်သည် မြသလော၊ မမြသလော၊ မမြပါ
 အသျှင်ဘုရား။ မမြသောရုပ်ကို။ ပ။ အစွဲမပြုလျှင်
 မှားသောအယူသည် ဖြစ်နိုင်ရာသလော။ မဖြစ်နိုင်
 ရာပါ အသျှင်ဘုရား။ ဝေဒနာသည် သညာသည်
 သင်္ခါရတို့သည် ဝိညာဏ်သည်မြသလော၊ မမြ

သလော၊ မမြပါအသျှင်ဘုရား။ မမြသောဝိညာဏ်
 သည် ဆင်းရဲလော၊ ချမ်းသာလော။ ဆင်းရဲပါ
 အသျှင်ဘုရား။ မမြသော ဆင်းရဲသော ဖောက်
 ပြန်ခြင်းသဘောရှိသော ဝိညာဏ်ကို အစွဲမပြု
 လျှင် မှားသောအယူသည်ဖြစ်နိုင်ရာသလော။
 မဖြစ်နိုင်ရာပါ အသျှင်ဘုရား။ ဤသို့ မြင်သော။
 ပ။ ဤမဂ်ကိစ္စအလိုငှာ တပါးသောပြုဖွယ်မရှိ
 တော့ပြီဟုသိ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်သည်ကား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသုတ်၌
 ဟောတော်မူ၏။ ယင်းစာမျက်နှာ၌ ဆက်လျက်
 လာရှိသည်မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိသုတ်၌လည်း ဤ
 အတိုင်းပင်ဟောတော်မူ၏။

ထိုမှဆက်လျက် လာရှိပြန်သည်မှာ အတ္တာ
 နဒိဋ္ဌိသုတ်၌လည်း ဤအတိုင်းပင်ဟောတော်မူ၏။
 ထို့ကြောင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိတို့မှာ
 အတူတူပင်ဖြစ်ခြင်းကို သိတော်မူကြပါလေ။

ဤပါဠိတော်နှင့်တကွ ထိုထိုသောပါဠိတော်
 များအရ အတ္တနှင့် အနတ္တကွဲသော် အခေါ်မျှသာ
 ကွဲ၍ တူသောအနက်အဓိပ္ပါယ်ရှိသော သက္ကာယ
 ဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့ကိုလွန်မြောက်နိုင်၏။

အတ္တနှင့် အနတ္တကွဲရန် ရှေးဦးစွာ နာမရူပ
 ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ၂ ပါးကို
 (ဝါ) ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိနှင့် ကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ ၂ ပါးကို
 သင်ယူရ၏။

သင်ယူသည်ဆို ရာ၌ရွတ်ဆိုတတ်ရုံမျှမက
 အနတ္တပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝတို့ကို ဝိပဿနာပညာ
 မျက်စိဖြင့်မြင်အောင် ဆရာကောင်းထံတွင် ငါ ငါ
 ဟူသောမာနကိုချိုးနှိမ်ကာ သင်ယူရလေသည်။

ဤကား သောတာပန်အတွက် သိရှိအပ်
သော အချက်အလက်အချို့ပေတည်း။

နိရောဓသမာပတ်

၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီး
ခဲ့သည့်နောက် မြန်မာပြည်တွင် မင်္ဂတု၊ ဖိုလ်တု၊
ကမ္မဋ္ဌာန်းတုများသည် တနှစ်ထက်တနှစ် ပိုမိုများ
ပြားလာရာ ယခုသော် (၁၉၇၁ ခုနှစ်) နိရောဓသ
မာပတ်ဝင်စားနိုင်သည်အထိ ကံတက်လာသည်
ကို ကြားသိရသည်သာမက မိမိကိုယ်တိုင်လည်း
တွေ့ရှိရ၏။

ထို့ကြောင့် နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားတော်
မူကြသော အသျှင်သူမြတ်တို့၏ အရည်အချင်း
ကို အတိုချုပ်ဖော်ပြပေးခဲ့ပေဦးအံ့။

နိရောဓသမာပတ်ကိုဝင်စားတော်မူနိုင်သော
သူတော်သူမြတ်တို့၏ အရည်အချင်းမှာ သမထ
ဘာဝနာဘက်တွင် ပဌမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်စသည်
တို့ကို တိကျပြတ်သားစွာ ပိုင်နိုင်ထားရ၏။

ဝိပဿနာဘာဝနာဘက်တွင် ရဟန္တာ သို့
မဟုတ် အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရ၏။

နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားတော်မူသော ပုဂ္ဂိုလ်
သူမြတ်သည် ၇ ရက်တိုင်တိုင် မစားမသောက်ဘဲ
နေတော်မူနိုင်၏။

ကျမ်းအကိုးအကားကို အနည်းငယ်ဖော်ပြ
ရသော် ဗိုလ်ကုန်းဆရာတော် ရေးသားတော်မူသော
“အဘိဓမ္မတ္ထ ဒီပကကျမ်း” ဒုတိယတွဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း၊
အပိုဒ် (၆၁၆) သမာပတ်ကိုပြချက်” ၌ ၎င်း -

ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ပညာဘာဝနာနိသံသ နိဒ္ဒေသပိုင်း
(အသျှင်နန္ဒမာလာ) မြန်မာပြန် တတိယတွဲ

စာမျက်နှာ (၅၇၅) နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားနိုင်
သည်၏အဖြစ်၌၎င်း -

မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော် စူဠယမကဝဂ် စူဠ
ဝေဒလ္လသုတ် မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၃၈၈) အပိုဒ်
(၄၆၄) ၌၎င်း လွယ်ကူစွာတွေ့ရှိနိုင်၏။

ဤသည်တို့ကား နိရောဓသမာပတ်ဝင်စား
တော်မူကြကုန်သော သူတော်သူမြတ်တို့၏အရည်
အချင်းအတိုင်းအထွာဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ သဒ္ဓါတရားအစစ်အမှန် နည်းမှန်
လမ်းမှန်ဖြင့် ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအား
ထုတ်မှသာလျှင် “ဒုက္ခ”ကင်းငြိမ်းခြင်း၏ အစ
ပဌမအဆင့်ဖြစ်သော အပါယ်တံခါးတို့ကို ပိတ်စေ
နိုင်သည့် သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်လေ
သည်။

ဤသည်တို့ကား ဝိပဿနာဘာဝနာကို မပွား
များမီ ရှေးအဘို့က သုတမယဉာဏ်အားဖြင့် သိ
ရှိထားရမည်ဖြစ်သော အချို့ အချို့သော အချက်
အလက်များဖြစ်လေသည်။

နိဗ္ဗာန် ဂေါတြဘူဉာဏ် ဥပသမာနုဿတိ

အဖွဲ့ဝင်အပေါင်းတို့ နိဗ္ဗာန်ခန်းကို ယခုသင်တန်းတွင် သင်ပြနေသော “ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ၂ စောင်တွဲ” တွင် ကျယ်ပြန့်စွာ ရေးသား သင်ပြလျက်ရှိ၏။ ယခုသော် အရေးကြီးသော အချက်ကိုသာ ဖော်ပြပေအံ့။

အနုဿတိ (၁၀)ပါး

သမထဘာဝနာ (၄၀)တွင် အနုဿတိ (၁၀) ပါး ပါရှိ၏။ ၎င်း (၁၀) ပါးကို -

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ဧကနိပါတ် စာမျက်နှာ (၄၃) အပိုဒ် (၄၇၃)။ မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၅၃) ၌ -

(၁) ဗုဒ္ဓါနုဿတိ (၂) ဓမ္မာနုဿတိ (၃) သံယာနုဿတိ (၄) သီလာနုဿတိ (၅) စာဂါနုဿတိ (၆) ဒေဝတာနုဿတိ (၇) ဥပသမာနုဿတိ (၈) မရဏာ နုဿတိ (၉) ကာယဂတာသတိ (၁၀) အာနာပါနုဿတိ--ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ဤအနုဿတိတပါးပါးကို ပွားများနေခြင်းသည် ဒါန သီလတို့ထက်မွန်မြတ်၏။ ပို၍အကျိုးကြီးမားခြင်းကို သိတော်မူကြပါလေ။

ယခုသော် ဥပသမာနုဿတိအတွက် ရေးသားဖော်ပြပေအံ့။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ စတုတ္ထနိပါတ်၊ စက္ကဝဂ်၊ အဂ္ဂပ္ပသာဒသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၃၄၃) ၌ -

ယာဝတာ ဘိက္ခဝေ ဓမ္မာ
သင်္ခတာ ဝါ အသင်္ခတာ ဝါ
ဝိရာဂေါ တေသံ ဓမ္မာနံ
အဂ္ဂမက္ခာယတိ။

ရဟန်းတို့၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော အကြောင်းတရားတို့သည် ပြုပြင်အပ်ကုန်သော သင်္ခတလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အကြောင်းတရားတို့သည် မပြုပြင်အပ်ကုန်သော အသင်္ခတလည်း ဖြစ်ကုန်သောတရားတို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့တွင် ရာဂကင်းသော အကြင်ရာဂတည်းဟူသော ယစ်ခြင်း၏ကင်းရာဖြစ်သော ရာဂတည်းဟူသော မွတ်သိပ်ခြင်း၏ပယ်ဖျောက်ရာဖြစ်သော တောင့်တခြင်းအာသာကို ဖြတ်ရာဖြစ်သော ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ပြတ်ရာဖြစ်သော တဏှာ၏ကုန်ရာဖြစ်သော ရာဂကင်းရာဖြစ်သော ဒုက္ခခပ်သိမ်းချုပ်ရာ ဖြစ်သော အကြင်နိဗ္ဗာန်သည်ရှိ၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို မြတ်၏ဟုဆိုအပ်၏။

ယင်းပါဠိတော်၌ ဆက်လက်လာရှိပြန်သည်

မှာ-

ယေ ဘိက္ခဝေ ဝိရာဂေ ဓမ္မေ
ပသန္နာ၊ အဂ္ဂေ တေ ပသန္နာ
အဂ္ဂေ ခေါ ပန ပသန္နာနံ အဂ္ဂေါ
ဝိပါကော ဟောတိ။

ရဟန်းတို့၊ အကြင်သူတို့သည် နိဗ္ဗာန်တရား၌ ကြည်ညိုကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်သည်

၌ ကြည်ညိုသည်မည်ကုန်၏။ မြတ်သည်၌ ကြည်ညိုကြကုန်သောသူတို့အား မြတ်သောအကျိုးသည်ဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဥပသမာနုဿတိ

ဤဒေသနာတော်အရ နိဗ္ဗာန်သည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်ရကား နိဗ္ဗာန်၏ဂုဏ်ထူးကို အာရုံပြုလျက် “ဥပသမာနုဿတိ” ဘာဝနာကိုပွားများနေခြင်းသည် ဒါန သီလတို့ထက် မြတ်သည်သာမက ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ နိဗ္ဗာန်သို့ (သစ္စိကာတဗ္ဗ) အာရုံပြုသောအခါ ကြီးမားလှသော အထောက်အပံ့ကိုပေးလေသည်။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ ဧကောဒသကနိပါတ်၊ နိဿယဝဂ်၊ မနသိကာရ၌ ရှည်လျားစွာလာသည်၏ သဘောအတိုချုပ်မှာ -

အသျှင်အာနန္ဒာက အသျှင်ဘုရား ထိုထို ဤ ဧသေသတို့ကိုမစဉ်းစားမူ၍ အဘယ်သို့ နှလုံးသွင်းမှုသည် မွန်မြတ်ပါသနည်းဘုရား။

အာနန္ဒာ ဤလောက၌ (သဗ္ဗသင်္ခါရသမထော)

သင်္ခါရအားလုံးချုပ်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည် မြတ်၏ဟု နှလုံးသွင်းသူသည်မြတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

လက်လှမ်းမှီအလိုရှိသော် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ ပဌမတွဲ၊ အနုဿတိကမ္မဋ္ဌာနနိဒ္ဒေသပိုင်း၊ ဥပသမာနုဿတိကို ဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ။

**နိဗ္ဗာန်၏အနစ်သာရ
အကျိုးကျေးဇူးကြီးမားပုံ**

ဥဒါန်းပါဠိတော်၊ ပါဠိလိဂ်မိယဝဂ်၊ တတိယနိဗ္ဗာနပဋိသံယုတ္တသုတ်၊ အပိုဒ် (၇၃) ၌ ၎င်း -

ဣတိဝုတ်ပါဠိတော် ဒုကနိပါတ်၊ ဒုကဝဂ်၊ အဇာတသုတ်၊ အပိုဒ် (၄၃) ၌၎င်း ဟောတော်မူသည်မှာ-

အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ အဇာတံ အဘူတံ
အကတံ အသင်္ခတံ၊

နော စေတံ ဘိက္ခဝေ အဘဝိဿ
အဇာတံ အဘူတံ အကတံ အသင်္ခတံ
န ယိမ ဇာတဿ ဘူတဿ ကတဿ
သင်္ခတဿ နိဿရဏံ ပညာယေထ။

ယသ္မာ စ ခေါ ဘိက္ခဝေ အတ္ထိ
အဇာတံ အဘူတံ အကတံ အသင်္ခတံ
တသ္မာ ဇာတဿ ဘူတဿ
ကတဿ သင်္ခတဿ နိဿရဏံ
ပညာယတီတိ။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၁၆၂) ဒုတိယစာကြောင်း၌-

ရဟန်းတို့ဖြစ်ပေါ်မှုမရှိသော ထင်ရှားဖြစ်နေမှုမရှိသော ပြုလုပ်ထားမှုမရှိသော စီရင်ထားမှုမရှိသော နိဗ္ဗာန်သည်ရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ဖြစ်ပေါ်မှုမရှိသော ထင်ရှားဖြစ်နေမှုမရှိသော ပြုလုပ်ထားမှုမရှိသော စီရင်ထားမှုမရှိသောထိုနိဗ္ဗာန်သည် အကယ်၍မရှိပါမူ ဤလောက၌ ဖြစ်ပေါ်လာမှု ထင်ရှားဖြစ်နေမှုပြုလုပ်ထားမှု၊ စီရင်ထားမှုသဘောရှိသော ခန္ဓာပဉ္စကမှ ထွက်မြောက်ရာသည် မထင်ရှားရာ။

ရဟန်းတို့ အကြံကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမှုမရှိသော ထင်ရှားဖြစ်နေမှုမရှိသော ပြုလုပ်ထားမှုမရှိသော စီရင်ထားမှုမရှိသော ထိုနိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်လာမှု ထင်ရှားဖြစ်နေမှု ပြုလုပ်ထားမှု၊ စီရင်ထားမှု၊ ခန္ဓာပဉ္စကမှ ထွက်မြောက်ရာသည် ထင်ရှား၏ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

နိဗ္ဗာန်ရှိပေလိုသာ

ဤတွင် အတိုချုပ်သိရမည်မှာ နိဗ္ဗာန်ရှိပေလိုသာ နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုပေလိုသာ မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်ပေါ်နိုင်ခြင်း၊ အပါယ်တံခါးပိတ်ရခြင်း၊ ဒုက္ခအဝဝချုပ်ငြိမ်းရခြင်းကို စွဲမြဲသိထားရပေမည်။

တနည်းသော် ယောဂီသည် နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံမပြုပါက မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်ခြင်းကို ရှေးဦးစွာသိရှိထားရပေမည်။

ဤသို့လျှင် နိဗ္ဗာန်အရေးကြီးပုံ၊ နိဗ္ဗာန်၏အနှစ်သာရရှိပုံ၊ နိဗ္ဗာန်၏အကျိုးကျေးဇူးကြီးမားပုံကို သိရှိတော်မူကြပါလေ။

နိဗ္ဗာန်အတွက် ထပ်မံထင်ရှားလေးနက်စေဦးအံ့။ ပဉ္စဝဂ္ဂတို့အား ဟောတော်မူရာ၌ -

တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခနိရောဓံ
အရိယသစ္စံ သစ္စိကာတဗ္ဗန္တိမေ
ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနုနုဿုတေသု
ဓမ္မေသု စက္ခု ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ
ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ
ဥဒပါဒိ၊ အာလောကောဥဒပါဒိ။

ဤပါဠိတော်ကို မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် သစ္စသံယုတ်၊ ဓမ္မစက္ကပ္ပဝတ္ထနဝဂ်၊ ဓမ္မစက္ကပ္ပဝတ္ထနသုတ်၊ အပိုဒ် (၁၀၈၁)၌ ၎င်း၊ ဝိနည်းမဟာဝါပါဠိတော်မဟာခန္ဓက၊ ပဉ္စဝဂ္ဂိယကထာ၊ အပိုဒ် (၁၅)၌ ၎င်း လာရှိ၏။

ရဟန်းတို့- ငါဘုရားသည် ထိုဆင်းရဲခြင်း၏ ချုပ်ရာဖြစ်သော ဤအရိယာတို့၏အမှန်တရား “နိရောဓအရိယသစ္စာ” ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်၏ဟု -

ဘုရားမဖြစ်မီ ရှေးကမကြားဘူးကုန်သော နိရောဓသစ္စာတရားတို့၌ ငါဘုရား၏ပညာမျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ အသိဉာဏ်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ အပြားအားဖြင့် သိတတ်သော ဉာဏ်ပညာသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုးထွင်း၍သိသော ဉာဏ်ဝိဇ္ဇာသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ အချို့မြို့ကြီးရွာကြီးများတွင် ဝိပဿနာဘာဝနာကိုပွားများရာ၌ နိဗ္ဗာန်သို့အာရုံပြုရမည်ကိုပင်မသိရှာဘဲ ဟောပြောသင်ပြပေးနေခြင်းကို သိရှိရ၏။

တမဂ်တဖိုလ်ကိုအလိုရှိ၍ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်မည်ဆိုပါက ရှေးဦးစွာ “ဥပသမာနုဿတိ” သမထဘာဝနာကို ကြိုတင်ပွားများအားထုတ်အပ်သည်ကိုလည်း သတိပြုတော်မူကြပါလေ။

ဂေါတြဘူဉာဏ်

အဖွဲ့ဝင်တို့ ဉာဏ်စဉ် ၁၆ ပါးအနက် မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်မပေါ်မီ ဂေါတြဘူဉာဏ်သို့ရောက်

ရှိရ၏။ ဂေါတြဘူဉာဏ်သို့ရောက်ရှိရေးမှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်။

ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများမှုကို ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့်ကိုက်ညီစွာ ပွားများအားထုတ်မှသာ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်သို့ရောက်ရှိလာ၏။

ထို့နောက် ဉာဏ်စဉ်အတိုင်း ဆက်လက်ကျင့်ပြန်သော် ဂေါတြဘူဉာဏ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကိုးကားရန်ကျမ်းများမှာ ဂေါတြဘူအတွက် သင်္ဂြိုဟ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း၌ အနည်းငယ်လာရှိ၏။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ ဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ နိဒ္ဒေသပိုင်း၌ အသင့်အတင့်လာရှိ၏။

ဂေါတြဘူဉာဏ်သည် ဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိသို့လည်းမဝင် ပဋိပဒါဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိသို့လည်း မဝင် (အန္တရာအဗ္ဗောဟာရိက) အလယ်၌ ခေတ္တမခေါ်ဝေါ်လောက်သည်သာဖြစ်၏။

ယင်းသို့ တခဏမျှဖြစ်သော်လည်း ဂေါတြဘူဉာဏ်၌ ထူးသောသတ္တိရှိ၏။

ပါဠိတော်အရဆိုသော် ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော်၊ မဟာဝဂ်၊ ဉာဏကထာ၊ ဂေါတြဘူဉာဏနိဒ္ဒေသ၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူသည်တို့မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြရသော် -

ဥပ္ပါဒံ အဘိဘုယျိတွာ

အနုပ္ပါဒံ ပက္ခန္ဓတိတိ

ဂေါတြဘူ စသည်ဖြင့် လာရှိ၏။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၈၄)၊ အောက်ဆုံးအပိုင်း၌ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကိုလွှမ်းမိုး၍ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းသို့ ပြေးဝင်တတ်သောကြောင့် ဂေါတြဘူမည်၏။ ဖြစ်ပွားခြင်းကို လွှမ်းမိုး၍ မဖြစ်ပွားခြင်းသို့ ပြေးဝင်တတ်သောကြောင့် ဂေါတြဘူမည်၏။ သင်္ခါရ

နိမိတ်ကိုလွှမ်းမိုး၍ သင်္ခါရနိမိတ်မဟုတ်သည်သို့ ပြေးဝင်တတ်သောကြောင့် ဂေါတြဘူမည်၏။

ဤကား ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော်၌လာရှိသော ဂေါတြဘူဉာဏ်၏ သတ္တိထူးဖြစ်၏။

သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် အသင်္ခတသံယုတ် သုညတသမာဓိသုတ် စာမျက်နှာ (၅၃၆) အပိုင်း (၃၆၉)၌-

ကတမောစ ဘိက္ခဝေ အသင်္ခတ

ဂါမိမဂ္ဂေါ၊ သုညတော သမာဓိ

အနိမိတ္တော သမာဓိ အပ္ပဏိဟိတော

သမာဓိ။ အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ

အသင်္ခတဂါမိ မဂ္ဂေါ။ . . . ပ . . . ။

ရဟန်းတို့မပြုပြင်အပ်သော အသင်္ခတဓာတ်မြတ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းလမ်းဟူသည် အဘယ်နည်း။

ရဟန်းတို့ သုညတသမာဓိ၊ အနိမိတ္တသမာဓိ၊ အပ္ပဏိဟိတသမာဓိတို့ပင်တည်း။ ဤသည်ကို အသင်္ခတဓာတ် မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာလမ်းဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဤပါဠိတော်၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်မှာ အတ္တမှ ဆိတ်သုဉ်းနေသော သုညတသမာဓိကိုရရှိနေရ၏။

နိစ္စနိမိတ်၊ ဓုခနိမိတ်၊ သဿတနိမိတ်တို့မှ ကင်းစင်နေသော အနိမိတ္တသမာဓိကိုရရှိနေရ၏။

တဏှာ၊ ရာဂ၊ လောဘတို့ တောင့်တမှုလုံးဝ မရှိသော အပ္ပဏိဟိတသမာဓိကိုရရှိနေရ၏။

ယင်းသမာဓိများ လွန်စွာထက်သန်အားကောင်းလာမှ ဂေါတြဘူဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်နိုင်ခြင်းကို စွဲမြဲစွာသိရှိထားရ၏။

အဖွဲ့ဝင်အပေါင်းတို့ ဤအချက်ကို သဘောပေါက်အောင် ပြောဟောသင်ပြပေးကြရပေမည်။

နိဗ္ဗာန်အတွက် နိဂုံးချုပ်မှာ နိဗ္ဗာန်သာမရှိခဲ့လျှင် ဒုက္ခခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်းမှုမရရှိနိုင်ခြင်းကို သိစေလိုခြင်းဖြစ်၏။

တနည်းသော် ယောဂီသည် သမထဘာဝနာအားဖြင့် ဥပသမာနုဿတိကိုပွားများအပ်၏။

ဝိပဿနာဘာဝနာအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို (သစ္စိကာတဗ္ဗ) အာရုံပြုမှသာလျှင် မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ် ပေါ်နိုင်ခြင်းကို သိကြစေရန်ဖြစ်၏။

လယ်လုပ်မခက်

ဝိပဿနာဘာဝနာပညာရပ်သည် ကမ္ဘာတွင် ရှိရှိသမျှသောပညာရပ်တို့တွင် အခက်အခဲ အနက်အနဲဆုံးသော ပညာရပ်ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာပင်လျှင် အလောင်းတော်ဖြစ်စဉ်က ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရခြင်း၊ ထီးနန်းစည်းစိမ်နှင့်တကွ သားမယားစသည့် စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးကို စွန့်ခဲ့ပြီးလျှင် တော၌ (၆) နှစ်တိုင်တိုင် လေ့ကျင့်စုံစမ်းရှာဖွေမှရအပ်သော ပညာရပ်ဖြစ်၏။

အပါယ်လေးပါးတံခါးကိုပိတ်စေ၍ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးလျှင် ဘုံစဉ်စံလိုကစံနိုင်သော ပညာရပ်ဖြစ်၏။

လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာတို့ထက်မြက်သော “နိရောဓသမာပတ်” ချမ်းသာကို ခံစားနိုင်သောပညာရပ်ဖြစ်၏။

ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းစေ၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရှိနိုင်သော ပညာရပ်ဖြစ်၏။

ထိုမျှတန်ဖိုးရှိသောပညာရပ်ကို တတ်မြောက်ရန် မလွယ်ကူခြင်းကြောင့် ဝိနည်းကျော် “ရွှေဥမင်ဆရာတော်” သည် -

လယ်လုပ်မခက်

လယ်တည် ခက်၏။

အကျင့်မခက်

အသိခက်၏ ဟု

မိန့်ဟတော်မူခဲ့လေသည်။ ။ ထို့ကြောင့်နည်းမှန်လမ်းမှန်ရရှိရန် အထူးကြိုးစားတော်မူကြပါလေ။

ထို့ကြောင့် ဤမိန့်ခွန်းတွင် ဝိပဿနာဘာဝနာကိုမပွားများမီ ဝိပဿနာဘာဝနာနှင့် သက်ဆိုင်သောသိသင့်သိထိုက်သည်တို့ကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသိသင့် သိထိုက်လော အချက်အလက်များကို ပိုင်နိုင်စွာသဘောပေါက်ထားရန် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဖတ်ရှုလေ့လာထားတော်မူကြပါလေ။

သို့မှသာလျှင် လာရှိမည့်ဝိပဿနာဘာဝနာနည်းကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ အလွန်အကြူးအထူးလွယ်ကူလာပါလိမ့်မည် - သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။

ဝိပဿနာဘာဝနာ

စ ပါ ဖြ

မိန့်ခွန်း အစကနေပြီး စာမျက်နှာ (၆၃) အထိ ကြေညက်စွာဖတ်ရှုလေ့ကျင့်ထား ပါလေ။
သို့မှ ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီလျက် ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများ အားထုတ်ရာ၌
အထူးလွယ်ကူလာမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဉာဏ်စဉ် (၁၆) ပါး

- (၁) နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်
- (၂) ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်
- (၃) သမ္ပသနဉာဏ်
- (၄) ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်
- (၅) ဘင်္ဂဉာဏ်
- (၆) ဘယဉာဏ်
- (၇) အာဒိနဝဉာဏ်
- (၈) နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်
- (၉) မုဉ္ဇိတုကမျတာဉာဏ်
- (၁၀) ပဋိသင်္ခါဉာဏ်
- (၁၁) သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်
- (၁၂) အနုလောမဉာဏ်
- (၁၃) ဂေါတြဘူဉာဏ်
- (၁၄) မဂ်ဉာဏ်
- (၁၅) ဖိုလ်ဉာဏ်
- (၁၆) ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်

လက္ခဏာရေး (၃) ပါး

- (ရုပ်) သည် အနိစ္စ (မမြဲ)
- (ရုပ်) သည် ဒုက္ခ (ဆင်းရဲ၏)
- (ရုပ်) သည် အနတ္တ (အတ္တမဟုတ်)
- (ရုပ်) သည်

၁။ အနိစ္စံ ခယဌေန၊

၂။ ဒုက္ခံ ဘယဌေန၊

၃။ အနတ္တာ သာရကဌေန။

၁။ ကုန်ခမ်းတတ်သောသဘောကြောင့် အနိစ္စ။

၂။ ဘေးဒုက္ခဖြစ်တတ်သောသဘောကြောင့် ဒုက္ခ။

၃။ အနှစ်သာရမရှိသောသဘောကြောင့် အနတ္တ။

ရုပ်သည် -

အနိစ္စံ - မမြဲ။

သင်္ခတံ - ပြုပြင်အပ်၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ - အကြောင်းကိုစွဲ၍ဖြစ်၏။

ခယဓမ္မံ - ကုန်ခြင်းသဘောရှိ၏။

ဝယဓမ္မံ - ပျက်ခြင်းသဘောရှိ၏။

ဝိရာဂဓမ္မံ - ကင်းခြင်းသဘောရှိ၏။

နိရောဓဓမ္မံ - ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏။

စက္ခုဉ္စ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ

(ဥစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ)

ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများ အားထုတ်ရာ၌ ပါဠိတော်များတွင် အမျိုးမျိုးဟောတော်မူ၏။

မဟာဘုတ် (၄) ပါးကို ၎င်း၊ ခန္ဓာ (၅) ပါးကို ၎င်း၊ ဓာတ် (၆) ပါးကို ၎င်း၊ ဖဿ (၆) ပါးကို ၎င်း၊ ဓာတ် (၁၈) ပါး စသည်တို့ကို ၎င်း ပွားများ အားထုတ်နိုင်ခြင်းကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုမှတစ်ပါး သွားရင်းလာရင်း၊ နေရင်းထိုင်ရင်း၊ စားရင်းသောက်ရင်း၊ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း၊ (ဥစ္စာရ ပဿာဝကမ္မေ) ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ရင်း၊ အချိန် အခါနေရာမရွေး ပွားများနိုင်ခြင်းကို များစွာသော ပါဠိတော်များ၌ တွေ့ရှိရ၏။

ထို့ကြောင့် စာမျက်နှာ (၃၅) ၌ မြန်မာပြန်နှင့် တကွ ဖော်ပြခဲ့သော ပါဠိတော်ကိုမူတည်၍ ဖော်ပြပေအံ့။

စက္ခုဉ္စ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ ရူပေ စ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ၊ တိဏ္ဍံ
သင်္ဂတိ ဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ
ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ။ သော သုခါယ
ဝေဒနာယ ဖုဋ္ဌော သမာနော
အဘိနန္ဒတိ အဘိဝေဒတိ အဇ္ဈော
သာယ တိဋ္ဌတိ၊ တဿ ရာဂါနုသယော
အနုသေတိ။ (အလွတ်ကျက်ထားရန်)

စက္ခု ရူပါရုံ
စက္ခုဝိညာဏံ
ဖဿ
ဝေဒနာ
တဏှာ

ယင်းပါဠိတော်ကို အရကျက်ဆောင်လျက် ရွတ် ဆိုလေ့လာသောအခါ အထက်ပါပုံစံအတိုင်း မရှိသည့် နေရာမှထွက်ပေါ်ဖြစ်ပျက်ကြရကုန်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရမည်။

ယောဂီသည် ဤစာရွက်ပေါ်တွင်ရှိနေသော စာလုံး နာမည်ပညတ်ကို အာရုံမပြုရ။ အတ္တလုံးဝ မပါမရှိသော အနတ္တ၊ ပရမတ္ထ၊ ဓမ္မသဘာဝကို အနတ္တ၊ ပရမတ္ထဓမ္မ သဘာဝမျှသာဖြစ်သော စိတ် စေတသိက်တို့က ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုနေခြင်းကို ပညာ မျက်စိဖြင့် ထင်ရှားစွာသိရမည်။

အထက်ပါ ပါဠိတော်ပုံစံအရ တဏှာသည် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရပါသနည်းဆိုသော်-

စက္ခု၊ ရူပါရုံ၊ စက္ခုဝိညာဏံ၊ စက္ခုသမ္ပဿ၊ စက္ခုသမ္ပဿဇာဝေဒနာတို့ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် တဏှာဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်၏ ။ ဤဓမ္မ သဘာဝကို ဝိပဿနာဘာဝနာ ပညာမျက်စိဖြင့် စွဲမြဲလာအောင် ဆင်ခြင်ပွားများအားထုတ်တော် မူကြပါလေ။

အကယ်၍ စက္ခု၊ ရူပါရုံ၊ စက္ခုဝိညာဏံ၊ စက္ခုသမ္ပဿ၊ စက္ခုသမ္ပဿဇာဝေဒနာတို့တွင် တပါးပါးယုတ်လျော့ကာ မဖြစ်ပေါ်လာပါကတဏှာ သည်ဖြစ်ပေါ်၍ မလာနိုင်။

ထို့ကြောင့် အောက်ပါပုံစံအတိုင်း စက္ခု၊ ပဿာဒအကြည်ဓာတ်ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်တို့ဖြင့် ဝိပဿနာဘာဝနာကို လေ့ကျင့် ပွားများနေသောအခါ တဏှာသည် ဖြစ်ပေါ်၍ မလာနိုင်တော့ပြီ။

.

ရူပါရုံ

စက္ခုဝိညာဏ်

ဖဿ

ဝေဒနာ

တဏှာ

ယင်းသို့ စက္ခုပဿာဒအကြည်ဓာတ်၌ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်နေသော အခါတဏှာဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်သည်သာမကသေး -

ဒါန၊ သီလ၊ သမထတို့ထက် များစွာလွန်ကဲမြင့်မြတ်သောမဟာကုသိုလ်ဉာဏသမ္ပယုတ်ကုသိုလ်ကြီးဖြစ်၍နေ၏။ သောတာပန်ဖြစ်ရန် အပါယ်လေးပါးတံခါးပိတ်စေရန် ပဓာနသော့ချက်ကြီးဖြစ်လေသည်။

စက္ခု

.

စက္ခုဝိညာဏ်

ဖဿ

ဝေဒနာ

တဏှာ

ထို့အတူ အဆင်းဓာတ်ရူပါရုံကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်တို့ဖြင့် ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများနေသောအခါ “တဏှာ” ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်ပြီ။

စက္ခု

ရူပါရုံ

.

ဖဿ

ဝေဒနာ

တဏှာ

ထို့အတူ စက္ခုဝိညာဏ် မြင်သိစိတ်ဓာတ်ကို အထက်ပါအတိုင်း ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများအားထုတ်နေသောအခါ “တဏှာ” ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်တော့ပြီ။

ဤအတိုင်းပင် ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ တဏှာ တို့ကိုလည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်တို့ဖြင့် ဝိပဿနာဘာဝနာကို အားထုတ်ရလေသည်။

ဤကား “ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တံ ဘဝိဿတိ” အတွက် ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့်ကိုက်ညီစွာ ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများအားထုတ်နည်းဖြစ်၏။

ဤအတိုင်းပင် -

သုတေ သုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ။

မုတေ မုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ။

တို့၌လည်း ကြားလျှင်ကြားချင်း တွေ့ထိလျှင် တွေ့ထိခြင်းတို့၌ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများမှုကို ပြုလုပ်ရ၏။ ပွားများမှုကို မပြုလျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တပါးပါးဖြစ်ရတော့၏။

အဝိဇ္ဇာ နှင့် တဏှာ

အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကိုလည်း ဝိပဿနာရှုနိုင်ရန် နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် စာမျက်နှာ (၂၆၅) ၌

အဝိဇ္ဇာ ဘိက္ခဝေ အနိစ္စာ သင်္ခတာ

ပဋိစ္စ သမုပ္ပန္နာ ခယဓမ္မာ ဝယဓမ္မာ

ဝိရာဂဓမ္မာ နိရောဓဓမ္မာ . . . ။

မြန်မာပြန်စာ (၂၅၀) ။ ရဟန်းတို့ အဝိဇ္ဇာသည်မမြဲ၊ ပြုစီရင်ခံရ၏။ အကြောင်းတရားကို စွဲ၍ဖြစ်၏။ ကုန်ခြင်းသဘောရှိ၏။ ပျက်ခြင်းသဘောရှိ၏။ ကင်းပြတ်ခြင်း သဘောရှိ၏။ ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ဤတရားတို့ကိုအကြောင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်သောအကျိုး “ပဋိစ္စသမုပ္ပန္န” တရားဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

အလွယ်တကူဖတ်ရှုလိုသော် အသျှင်နန္ဒမာ
လာပြန်ဆိုတော်မူသော ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မြန်မာပြန်
တတိယတွဲ စာမျက်နှာ (၃) ၌ ရရှိနိုင်၏။

တဏှာအတွက်ကိုလည်း ယင်းနိဒါနဝဂ္ဂ
သံယုတ်ပါဠိတော် စာ (၂၆၄) အောက်ဆုံး ဒုတိယ
စာကြောင်း၌ -

တဏှာ ဘိက္ခဝေ အနိစ္စာ သင်္ခတာ
ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ ခယဓမ္မာ
ဝယဓမ္မာ ဝိရာဂဓမ္မာ နိရောဓဓမ္မာ...။

မြန်မာပြန်စာ (၂၅၀)။ ။ ရဟန်းတို့
တဏှာသည် မမြဲ။ ပြုစီရင်ခံရ၏။ အကြောင်း
တရားကိုစွဲ၍ဖြစ်၏။ ကုန်ခြင်းသဘောရှိ၏။
ပျက်ခြင်းသဘောရှိ၏။ ကင်းပြတ်ခြင်းသဘော
ရှိ၏။ ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ဤတရားတို့ကိုအကြောင်းကို
စွဲ၍ ဖြစ်သောအကျိုး “ပဋိစ္စသမုပ္ပန္န”တရားဟူ၍
ဆိုအပ်၏။

“သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာ”ဟု ဟောတော်
မူခြင်းကြောင့် အသင်္ခတဓာတ်မြတ်သော နိဗ္ဗာန်
မှလွဲ၍ သင်္ခါရနယ်အတွင်း၌ရှိသော အဝိဇ္ဇာတဏှာ
စသည်တို့မှာ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တမှ မလွတ်ကင်း
နိုင်ချေ။

ဝိညာဏေ ဝိညာတ မတ္တံ ဘဝိဿတိ

ယင်းဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ဆဆက္ကသုတ်
၌လာရှိသည်မှာ -

မနုဉ္ဇ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ ဓမ္မေ စ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ မနောဝိညာဏံ၊ တိဏ္ဍံ

သင်္ဂတိ ဖဿော၊ ဖဿ ပစ္စယာ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ
ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ။ သော
သုခါယ ဝေဒနာယ ဖုဋ္ဌော
သမာနော အဘိနန္ဒတိ အဘိဝေတိ
အဇ္ဈောသာယ တိဋ္ဌတိ၊ တဿ
ရာဂါနုသယော အနုသေတိ။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ ၃၃၈၊ စာကြောင်းရေ
(၅)၊ ရဟန်းတို့ မနောဒွါရနှင့် ဓမ္မာရုံကိုစွဲ၍ မနော
ဝိညာဏ်သည်ဖြစ်၏။ သုံးပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်း
ကြောင့် ဖဿသည်ဖြစ်၏။ ဖဿဟူသော အ
ကြောင်းကြောင့် သုခသော် ၎င်း၊ ဒုက္ခသော်၎င်း၊
ဥပေက္ခာသော်၎င်း ဖြစ်သောဝေဒနာသည်ဖြစ်၏။
ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သုခဝေဒနာဖြင့် တွေ့ထိသည်ရှိ
သော် နှစ်သက်၏။ တမ်းတပြောဆို၏။ မက်မော
၍တည်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ရာဂါနုသယသည်ကိန်း
၏။ (ကျမ်းရင်းကို ဆက်ဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ)

ဤပါဠိတော်၏လိုရင်းအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို
သိရှိနားလည်နိုင်ရန် ဖော်ပြရသော် -

စိတ်အစဉ်၌ဖြစ်ပေါ်လာသော ကုသိုလ်၊
အကုသိုလ်၊ အဗျာကတ တရားဟူသရွေ့တို့ကို
အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်ဖြင့် ဝိပဿနာဘာ
ဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရ၏။

မပွားများ အားမထုတ်သော် လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ စသည်တို့သည်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
(ဝါ-တနည်းကား) အနုသယ ၇ ပါးတို့အနက်
တပါးပါးသည်ကိန်း၏။

ကုသိုလ် မှ အကုသိုလ် သို့

ထို့ကြောင့် ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်၊ ကုသလတ္တိက၊ ပညာဝါရ၊ ဆဋ္ဌမူစာမျက်နှာ (၁၃၃)၊ အပိုဒ် ၄၀၅ ၌ -

ကုသလော ဓမ္မော အကုသလဿ
ဓမ္မဿ အာရမ္မဏပစ္စယေန
ပစ္စယော။ ဒါနံ ဒတွာ၊ သီလံ
သမာဒိယိတွာ၊ ဥပေါသထကမ္ပံ
ကတွာ တံ အဿာဒေတိ အဘိ
နန္ဒတိ၊ တံ အာရဗ္ဗ ရာဂေါ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဒိဋ္ဌိ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊
ဝိစိကိစ္ဆာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဥဒ္ဓစ္စံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊
ဒေါမနဿံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

ကုသိုလ်ဖြစ်သောတရားသည် အကုသိုလ် ဖြစ်သော တရားအား အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဖြစ်၏။ အလှူကိုပေးလှူ၍ သီလကိုကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်ပြီး၍ ထို ဒါန သီလကုသိုလ်ကို သာယာ၏။ အလွန်နှစ်သက်၏။ ထိုဒါန၊ သီလ၊ ကုသိုလ်ကို အာရုံပြု၍ ရာဂသည်ဖြစ်၏။ ဒိဋ္ဌိ သည်ဖြစ်၏။ ဝိစိကိစ္ဆာသည် ဖြစ်၏။ ဥဒ္ဓစ္စသည် ဖြစ်၏။ ဒေါမနဿသည် ဖြစ်၏။

ဤပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်အရ ယောဂီသည် ဒါန၊ သီလတို့ကိုပြုလုပ်ပါလျက် နောက်စိတ် အလိုက်မှားခြင်းကြောင့် တဏှာရာဂ စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းကို အထူးသတိပြုတော်မူကြပါလေ။

ကုသိုလ် မှ ကုသိုလ်သို့

ယင်းသို့ ဒါန၊ သီလ ကုသိုလ်ပြုပါလျက် တဏှာ၊ ရာဂ၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စသော စိတ်မျိုးမဖြစ်ပေါ်ရန် အဘယ်သို့ပြုရပါအံ့နည်း ဆိုသော် ယင်းပဋ္ဌာန်း ပါဠိတော်အပိုဒ် (၄၀၄) ၌ -

ကုသလော ဓမ္မော ကုသလဿ
ဓမ္မဿ အာရမ္မဏ ပစ္စယေန
ပစ္စယော။ ဒါနံ ဒတွာ၊ သီလံ
သမာဒိယိတွာ၊ ဥပေါသထကမ္ပံ
ကတွာ တံ ပစ္စဝေက္ခတိ။ . . .
သေက္ခာ ဝါ ပုထုဇ္ဇနာ ဝါ
ကုသလံ အနိစ္စတော ဒုက္ခတော
အနတ္တတော ဝိပဿန္တိ။

ကုသိုလ်ဖြစ်သောတရားသည် ကုသိုလ်ဖြစ် သော တရားအား အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဖြစ်၏။ အလှူကိုပေးလှူ၍ သီလကိုကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်ပြီး၍ ထိုဒါန သီလ ကုသိုလ်ကို ဆင် ခြင်၏။ . . . သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း၊ ပုထုဇ္ဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း ကုသိုလ်ကိုအနိစ္စဟူ ၍ ၎င်း၊ ဒုက္ခဟူ၍၎င်း၊ အနတ္တဟူ၍၎င်း ဝိပဿနာ ရှုကုန်၏။

ဤပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်အရ ယောဂီသည် ဒါန သီလ ကုသိုလ်တို့ကိုပြုလုပ်ပြီးသည့်နောက် ထိုကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ ပြန်လည်သတိရရှိသော အခါ ထိုသတိရသော စိတ်ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဟု ဆင်ခြင်ပွားများရမည်ကို အထူးသတိပြု တော်မူကြပါလေ။

အကုသိုလ် မှ ကုသိုလ် သို့

ယင်းပဋ္ဌာန်းပါဠိတော် အပိုဒ် (၄၀၈) ၌
လာရှိပြန်သည်မှာ -

အကုသလော ဓမ္မော ကုသလဿ
ဓမ္မဿ အာရမ္မဏပစ္စယေန
ပစ္စယော။ . . . သေက္ခာ ဝါ
ပုထုဇ္ဇနာ ဝါ အကုသလံ
အနိစ္စတော ဒုက္ခတော အနတ္တ
တော ဝိပဿန္တိ . . . ။

အကုသိုလ်ဖြစ်သောတရားသည် ကုသိုလ်ဖြစ်
သော တရားအား အာရမ္မဏပစ္စယသတ္တိဖြင့်
ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဖြစ်၏။ . . . သေက္ခ
ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း၊ ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ၎င်း၊
အကုသိုလ်ကို အနိစ္စဟူ၍၎င်း၊ ဒုက္ခဟူ၍၎င်း၊
အနတ္တဟူ၍၎င်း၊ ဝိပဿနာရှုကုန်၏။

ဤပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်အရ ဝိပဿနာဘာ
ဝနာပွားများရခြင်း၏ ထူးမြတ်သောအကျိုး
ကျေးဇူးကြီးတရပ်ကား -

မိမိပြုခဲ့ဘူးသောအကုသိုလ်ကို ပြန်လည်
သတိရသောအခါ ထိုသတိရသောစိတ်ကို အနိစ္စ၊
ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဟူ၍ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများ
ပါက အကုသိုလ်မှ ဒါန၊ သီလ၊ သမထဘာဝနာ
တို့ထက်မြတ်သော မဟာကုသိုလ် ဉာဏသမ္ပယုတ်
သည်ဖြစ်၏။ ဤမျှအကျိုးကျေးဇူးကြီးမား
လှပေသည်။

ဤပါဠိတော်များအရ ယောဂီသည် ၎င်း၊
ဘိက္ခုသည် ၎င်း၊ ယခင်ပြုခဲ့ဘူးသော ကုသိုလ်၊
အကုသိုလ်၊ စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုကုသိုလ်၊

အကုသိုလ်စိတ်ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်ဖြင့်
လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကို
ပွားများရမည်ကို သိတော်မူကြပါလေ။

ထိုမျှမကသေး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတခုခုကို
ပြုလုပ်အံ့ဟု စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုကုသိုလ်
ကောင်းမှုကို ထမြောက်အောင်မြင်အောင် ဆောင်
ရွက်ပါလေ။

ထိုကုသိုလ်တခုခုကို ပြုလုပ်အံ့ဟု ဖြစ်ပေါ်
လာသော စိတ်အစဉ်ကိုလည်း လက္ခဏာရေးသုံးပါး
တင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများတော်မူကြ
ပါလေ။ ရရှိမည့်အကျိုးကား အလျှူကိုမလျှူမီကပင်
သီလကိုမဆောက်တည်မီကပင် ဒါန၊ သီလတို့
ထက် မြတ်သော မဟာကုသိုလ် ဉာဏသမ္ပယုတ်
ဖြစ်ရ၏။

ထို့အတူ ရိုက်မည် နှက်မည် ဖျက်ဆီးမည်
စသော အကုသိုလ်ဒုစရိုက် စိတ်အစဉ်ဖြစ်ပေါ်လာ
သောအခါ ထိုအကုသိုလ်စိတ်အစဉ်ကို ချက်ချင်း
လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာ
ကို ပွားများတော်မူကြပါလေ။

ရရှိမည့် အကျိုးကား အပါယ်လေးပါးသို့
ကျရောက်ရမည့်အစား လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံ
သို့ ရောက်ရှိနိုင်သည်သာမက သောတာပန်ဖြစ်
ခြင်း၏ အစပင်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် -

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ - ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
၏ တရားဒေသနာတော်များကို ဖတ်ရှုနိုင်သ
လောက် ဖတ်ရှုပြီးလျှင် ထိုအတိုင်း လေ့ကျင့်တော်
မူကြပါလေ။

ထိုအခါ အလွန်ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ကောင်း
လှသော ဓမ္မအရသာကို တွေ့ရှိခံစားကြရပါလတ္တံ့။

အဝိဇ္ဇာ နှင့် ဝိဇ္ဇာ

အဝိဇ္ဇာ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗင်္ဂမာ
အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ သမာပတ္တိယာ။

ရဟန်းတို့ - မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ”သည်
အကုသိုလ်တရားတို့ဖြစ်ရန် ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်
ဖြစ်၏။

ဝိဇ္ဇာ စ ခေါ် ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗင်္ဂမာ
ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ သမာပတ္တိယာ။

ရဟန်းတို့ အသိဉာဏ် “ဝိဇ္ဇာ” သည်ကား
ကုသိုလ်တရားတို့ဖြစ်ရန် ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်
ဖြစ်၏။ မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ပဌမစာမျက်
နှာ၌ ဟောတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ နိဒါန
သံယုတ်၊ ဗုဒ္ဓဝဂ်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သုတ်၊ စာမျက်နှာ
၂၄၄ နှင့်တကွ ထိုထိုသောပါဠိတော်များတွင်
များစွာလာ ရှိသည်မှာ -

အဝိဇ္ဇာယ တွေဝ အသေသ
ဝိရာဂ နိရောဓာ သင်္ခါရ နိရောဓော၊
သင်္ခါရ နိရောဓာ ဝိညာဏ နိရောဓော၊
ဝိညာဏနိရောဓာ နာမရူပနိရောဓော၊
နာမရူပနိရောဓာ သဠာယတန နိရောဓော၊
သဠာယတန နိရောဓာ ဖဿနိရောဓော၊
ဖဿနိရောဓာ ဝေဒနာနိရောဓော၊
ဝေဒနာနိရောဓာ တဏှာနိရောဓော၊
တဏှာနိရောဓာ ဥပါဒါန နိရောဓော၊
ဥပါဒါနနိရောဓာ ဘဝနိရောဓော၊
ဘဝနိရောဓာ ဇာတိနိရောဓော၊
ဇာတိနိရောဓာ ဇရာ မရဏံ သောက

ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ ပါယာသာ
နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ဧဝမေ တဿ ကေဝလဿ
ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ နိရောဓော ဟောတိတိ။

မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ၏သာလျှင် အကြွင်းမဲ့
ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပြုစုစီရင်မှုသင်္ခါရချုပ်ရ၏။
“သင်္ခါရ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် သိမှုဝိညာဏ်ချုပ် ရ၏။
“ဝိညာဏ်” ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ချုပ်ရ၏။
“နာမ်ရုပ်” ချုပ်ခြင်းကြောင့် တည်ရာ
အာယတနခြောက်ပါးချုပ်ရ၏။ “အာယတန”
ခြောက်ပါး ချုပ်ခြင်းကြောင့် တွေ့ထိမှု ဖဿချုပ်
ရ၏။ “ဖဿ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှုဝေဒနာ
ချုပ်ရ၏။ “ဝေဒနာ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် တပ်မက်မှု
တဏှာချုပ်ရ၏။ “တဏှာ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပြင်း
စွာစွဲလမ်းမှု ဥပါဒ်ချုပ်ရ၏။ “ဥပါဒါန” ချုပ်
ခြင်းကြောင့် ဘဝချုပ်ရ၏။ “ဘဝ” ချုပ်ခြင်း ကြောင့်
ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိချုပ်ရ၏။ “ဇာတိ”
ချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုမှု - ဇရာ၊ သေမှု - မရဏ၊
စိုးရိမ်မှု - သောက၊ ငိုကြွေး မှု - ပရိဒေဝ၊ ဆင်းရဲ
မှု - ဒုက္ခ၊ နှလုံးမသာမှု - ဒေါမနဿပြင်းစွာ၊ ပင်
ပန်းမှု - ဥပါယာသတို့သည် ချုပ်ကြရကုန်၏။
ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ထို ဆင်းရဲအစု၏
ချုပ်ပျောက်ခြင်းဖြစ်၏ဟု ဤ တရားတော်ကို
မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြား တော်မူ၏။

ဤ၌ ပါဠိတော်ကို၎င်း၊ မြန်မာပြန်ကို၎င်း
လေ့လာသောအခါ “အဝိဇ္ဇာ”ချုပ်ခြင်းကြောင့်
‘တဏှာ’ ချုပ်၏။ “အဝိဇ္ဇာတဏှာ” ချုပ်ခြင်း
ကြောင့် “ဇာတိ” ချုပ်၏။

“ဇာတိချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုခြင်းဆင်းရဲ၊
နာရခြင်းဆင်းရဲ၊ သေခြင်းဆင်းရဲ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး

ငိုကြွေးခြင်း စသော ဆင်းရဲအပေါင်းတို့သည်
ချုပ်ငြိမ်းကြရကုန်၏။ အပါယ်လေးပါးတံခါး
သည်ပိတ်၏။

အဝိဇ္ဇာချုပ်ရန်

ယင်းသို့ဖြစ်မှု “အဝိဇ္ဇာ” ချုပ်ရန် အသို့ပြုရ
ပါအံ့နည်းဆိုသော် -

သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ အဝိဇ္ဇာ
ဝဂ်၊ အဝိဇ္ဇာပဟာနသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၂၅၉) ဌ-
ကထံ န ခေါ ဘန္တေ ဇာနတော
ကထံ ပဿတော အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊
ဝိဇ္ဇာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ- ၂၅၁၊ ပဌမစာ
ကြောင်း မြတ်စွာဘုရား အဘယ်သို့သိသူ၊ အဘယ်
သို့မြင်သူအား မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်း
နိုင်ပါသနည်း။ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက်နိုင်
ပါသနည်းဟု လျှောက်၏။

စက္ခု ခေါ ဘိက္ခု အနိစ္စတော ဇာနတော
ပဿတော အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊ ဝိဇ္ဇာ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

ရဟန်းမျက်စိကို မမြဲဟူ၍ သိသူ၊ မြင်သူအား
မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ”
ပေါ်ပေါက်နိုင်၏။

ရူပေ အနိစ္စတော ဇာနတော ပဿတော
အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

အဆင်းတို့ကို မမြဲဟူ၍ သိသူ၊ မြင်သူအား
မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ”
ပေါ်ပေါက် နိုင်၏။

စက္ခုဝိညာဏံ။ စက္ခုသမ္ပဿံ။
ယမ္ပိဒံ စက္ခုသမ္ပဿပစ္စယာ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ
ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တမ္ပိ
အနိစ္စတော ဇာနတော ပဿတော
အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

စက္ခုဝိညာဏ်ကို။ စက္ခုသမ္ပဿကို။ စက္ခု
သမ္ပဿဟူသောအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
သည့် ခံစားမှု သုခ ဒုက္ခ ဥပေက္ခာကို မမြဲဟုသိသူ၊
မြင်သူအား မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။
သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက်နိုင်၏။

သောတံ။ ဃာနံ။ ဇိဝှံ။ ကာယံ။
မနံ အနိစ္စတော ဇာနတော
ပဿတော အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊
ဝိဇ္ဇာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

နားကို၊ နှာကို၊ လျှာကို၊ ကိုယ်ကို၊ စိတ်ကို
(နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ကို) မမြဲဟူ၍ သိသူ၊
မြင်သူအား မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။
သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက်နိုင်၏။

မဓ္မေ။ မနောဝိညာဏံ၊ မနောသမ္ပဿံ
ယမ္ပိဒံ မနောသမ္ပဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ
ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခ
မသုခံ ဝါ၊ တမ္ပိ အနိစ္စတော ဇာနတော
ပဿတော အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊ ဝိဇ္ဇာ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

သဘောတရားတို့ကို။ မနောဝိညာဏ်ကို။
မနောသမ္ပဿကို။ မနောသမ္ပဿ ဟူသော အ
ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ခံစားမှု သုခ
ဒုက္ခ ဥပေက္ခာကိုမမြဲဟု သိသူမြင်သူအား မသိမှု

“အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက်နိုင်၏။

ဧဝံ ခေါ ဘိက္ခု ဇာနတော ဧဝံ
ပဿတော အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊
ဝိဇ္ဇာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့သိသူ ဤသို့မြင်သူအား မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက်နိုင်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အတိုချုပ်ကား မြင်သောအရာ၊ ကြားသောအရာ၊ တွေ့ထိသောအရာ၊ စိတ်ကူးမိသောအရာတို့၌ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်အားဖြင့် လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာပွားများခြင်းသည် အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကိုပယ်ဖြတ်ရာ၌ အကောင်းဆုံးနည်းဖြစ်၏။ ကုသိုလ်တကာတို့တွင်လည်း အကောင်းဆုံး မဟာကုသိုလ် ဉာဏသမ္ပယုတ်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအလိုတော် အကျဆုံးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာဘာဝနာကို အချိန်အခါ နေရာမရွေး ကြိုးစားတော်မူကြပါလေ။

မေတ္တာပို့ မှ ဝိပဿနာ သို့

မေတ္တာပို့ခြင်းသည် အလွန်လွယ်ကူသော သမထဘာဝနာဖြစ်၏။ အကျိုးပေးရာ၌ကား ဒါန၊ သီလတို့ထက်မြတ်၏။

နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ဩပဗ္ဗသံယုတ်၊ ဩက္ခာသုတ်၊ မြန်မာပြန်စာ (၄၄၄) မှ -

ရဟန်းတို့အကြင်သူသည် နံနက်တကြိမ်၊ နေ့လယ်တကြိမ်၊ ညနေတကြိမ်၊ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ပြည့်သော ထမင်းအိုးတရာဖြင့် အလှူကိုပေးလှူရာ၏။

အကြင်သူသည်ကား နံနက်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ နေ့လည်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ ညနေအခါ၌ဖြစ်စေ အယုတ်သဖြင့် နွားနို့တညစ်ခန့်ကာလမျှလည်း မေတ္တာစိတ်ကို ပွားများရာ၏။ ဤနွားနို့တညစ်ခန့်မျှ မေတ္တာစိတ်ကိုပွားများခြင်းသည် ထိုအလှူသုံးကြိမ်ထက် အထူးသဖြင့် အကျိုးကြီး၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

(ထို့ကြောင့် မေတ္တာပို့တော်မူကြပါလေ။)

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ဧကောဒသကနိပါတ်၊ အနုဿတိဝဂ်၊ မေတ္တာသုတ်၌ မေတ္တာဘာဝနာအကျိုး (၁၁)ပါးကို ဖော်ပြတော်မူခဲ့၏။

၁။ ချမ်းသာစွာအိပ်ရ၏။

၂။ ချမ်းသာစွာ နိုးရ၏။

၃။ အိပ်မက်ဆိုးကို မမြင်မက်။

၄။ လူတို့ ချစ်မြတ်နိုးကြ၏။

၅။ သားရဲဘီဘူးတို့ ချစ်မြတ်နိုးကြ၏။

၆။ နတ်တို့ စောင့်ရှောက်၏။

၇။ မီး၊ အဆိပ်၊ လက်နက်တို့ မဖျက်ဆီးနိုင်။

၈။ လျင်မြန်စွာ စိတ်တည်ကြည်၏။

၉။ မျက်နှာအဆင်း ကြည်လင်၏။

၁၀။ မတွေမဝေသေရ၏။

၁၁။ သေသော် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရ၏။

ထို့ကြောင့် ဒါနသီလတို့ထက် အကျိုးကြီးမားလှသော မေတ္တာဘာဝနာပို့ခြင်းကို အထူးကြိုးစားပွားများအားထုတ်ရာ၏။

အရပ် (၁၀) မျက်နှာ

သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ဂါမဏိသံယုတ်၊ ပါဠိလိယသုတ်၌ အရပ် (၄) မျက်နှာ၊

အရပ် (၈) မျက်နှာ၊ အရပ် (၁၀) မျက်နှာရှိ သတ္တဝါ သတည်း။
ဟူသမျှတို့ကို မေတ္တာပို့ရမည်ဖြစ်၏။

ခုဒ္ဒကပါဌပါဠိတော်၊ သုတ္တနိပါတ်၊ မေတ္တာ
သုတ်၌ဟောတော်မူသောနည်းမှာ -

မိခင်သည်ရင်၌ဖြစ်သော တဦးတည်းသော
သားကိုချစ်ခင်ဘိသကဲ့သို့ သတ္တဝါအလုံးစုံတို့၌
မေတ္တာစိတ်ကို ပွားများရမည်ဖြစ်၏။

ယင်းဒေသနာတော်၌ လာရှိသောမေတ္တာပို့
မှာ-

သုခိနော ဝ ခေမိနော ဟောန္တူ။

သဗ္ဗသတ္တာ ဘဝန္တူ သုခိတတ္တာ။

ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့သည် ချမ်းသာခြင်း
နှင့် ပြည့်စုံကုန်သည်၊ ဘေးကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍
ချမ်းသာသောကိုယ်စိတ်ရှိကြပါစေကုန်သတည်း။

ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့၌မေတ္တာ
စိတ်ပွားများရာ၏။

စူဠဝါပါဠိတော်၊ စာမျက်နှာ ၂၄၅ ၌လာရှိ
သောမေတ္တာပို့ကား -

သဗ္ဗေ သတ္တာ သဗ္ဗေ ပါဏာ

သဗ္ဗေ ဘူတာ စ ကေဝလာ။

သဗ္ဗေ ဘဒြာနိ ပဿန္တူ။

မာ ကိဉ္စိ ပါပ မာဂမာ။

မြန်မာပြန်စာ- ၂၄၄ သတ္တဝါအားလုံးတို့
သည်၎င်း၊ ထွက်သက်ဝင်သက်ရှိသော သတ္တဝါ
အားလုံးတို့သည်၎င်း အကြွင်းမဲ့ဥပပါတ်သတ္တဝါ
အားလုံးတို့သည်၎င်း ကောင်းသောအာရုံတို့ကို
မြင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ တဦးတယောက်သို့မျှ
မကောင်းသောအရာတို့သည် မရောက်ပါစေကုန်

ယင်းသို့ မေတ္တာပို့ခြင်းသည် သမထဘာဝနာ
၄၀ တွင် တပါးအပါအဝင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်
လောကီရေးတွင် အကောင်းဆုံးလုပ်ငန်းတရပ်
ဖြစ်၏။

ဤမေတ္တာဘာဝနာသည် လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်
ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာကို ရရှိနိုင်၏။ ပညတ်ကို
အာရုံပြုလျက် အတ္တနှင့်သွားရသော လုပ်ငန်း
ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပွင့်တော်မမူမီကပင်ရှိပြီးဖြစ်
၏။ ဤသမထဘာဝနာနည်းသည် သောတာပန်
မဖြစ်နိုင်၊ အပါယ် ၄ ပါးတံခါးကို မပိတ်စေနိုင်။

လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာကို
ရရှိလျက် သောတာပန်ဖြစ်၍ အပါယ် ၄ ပါး တံခါး
ကိုပိတ်စေလိုပါက ထိုသမထဘာဝနာကို ဝိပဿ
နာဘာဝနာခဏ်းများတွင် ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း
အရပ် ၄ မျက်နှာ၊ အရပ် ၈ မျက်နှာ၊ အရပ် ၁၀
မျက်နှာတို့၌ရှိကြကုန်သော ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့သည်
အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တစသည်ဖြင့် ပွားများအား
ထုတ်ရ၏။

ထို့နောက်တဖန် ယင်းသို့ပွားများအားထုတ်
နေသောစိတ်ကိုပင် -

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်ဖြင့်ပွားများ
အားထုတ်ရပြန်၏။

ထို့နောက် နိဗ္ဗာန်သို့ အာရုံပြုရလေသည်။

ဤကား ဒါန၊ သီလ၊ သမထတို့ ထက်မြတ်
သော ဝိပဿနာဘာဝနာသို့တက်သောနည်းဖြစ်
၏။

လက္ခဏာရေးသုံးပါးမပါလျှင်

အထူးကား အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာ ရေးသုံးပါးမပါလျှင် ဝိပဿနာဘာ ဝနာမဖြစ်၊ သောတာပန်ပင်မဖြစ်၊ အပါယ် ၄ ပါး တံခါး မပိတ်နိုင်။

ပွားများနည်း အမှန်

အထက်၌ဖော်ပြခဲ့သော ဝိပဿနာပွားများ နည်းတို့ကို သဘောပေါက်လာသောအခါ လွယ်ကူ စွာဖြင့် အချိန်အခါ နေရာမရွေး ပါဠိတော်အရပ် ရပ်တို့နှင့်ကိုက်ညီစွာ ပွားများနိုင်လေသည်။

ဥပမာ- မေတ္တာပို့ရာမှ ဝိပဿနာသို့တက် သောအခါ အရပ် ၁၀ မျက်နှာ၌ရှိသော ရုပ်နာမ် ခန္ဓာအပေါင်းတို့သည်

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ။

အနိစ္စံ ခယဌေန၊ ဒုက္ခံ ဘယဌေန၊

အနတ္တာ အသာရကဌေန။

အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ

ခယဓမ္မံ ဝယဓမ္မံ

ဝိရာဂဓမ္မံ နိရောဓဓမ္မန္တိ။

(မြန်မာပြန်ကို ရှေ့စာမျက်နှာ၌ ဖော်ပြ ထား၏)။

ထို့နောက်တဖန် ယင်းသို့ ဝိပဿနာပွားများ သောစိတ်ကို -

စိတ်သည် -

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်ဖြင့် အထက်ပါ အတိုင်းပွားများရပြန်၏။

ဤအတိုင်းပင် ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာ သောအခါ ထိုကုသိုလ်စိတ်ကို -

ကုသိုလ်စိတ်သည် -

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်ဖြင့် အထက်ပါ အတိုင်း ပွားများရပြန်၏။

အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထို အကုသိုလ်စိတ်ကို -

အကုသိုလ်စိတ်သည် -

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်ဖြင့် အထက်ပါ အတိုင်း ပွားများရပြန်၏။

ယင်းသို့ အကုသိုလ်စိတ်ကို လက်မခံဘဲ ထို အကုသိုလ်စိတ်ကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးတို့ဖြင့် ဆင်ခြင်ပွားများလိုက်ခြင်းသည် အပါယ်လေးပါး သို့ ကျရောက်စေမည့်အစား ဒါန၊ သီလ၊ သမထ တို့ထက် မြတ်သောကုသိုလ်ကြီးကိုရရှိခြင်းသည် ဝိပဿနာဘာဝနာ၏ အကျိုးကြီးမားခြင်းကို သိရှိတော်မူကြပါလေ။

ပန်းချီဆရာသည် ဆေးစက်ကျရာ အရုပ် ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ယောဂီသည် ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပွားများရာ၌ သဘောပေါက်သွားသောအခါ အချိန် အခါ နေရာမရွေးကြိုက်ရာကို ကြိုက်သလို ပွားများ နိုင်၏။

ငှက်ပျောသီး စသော စားဖွယ်သောက် ဖွယ်တို့ကိုမြင်သောအခါ -

စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ် သည်ရုပ်တရား

ရုပ်တရားသည် -

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ

စသည်ဖြင့် ပွားများအားထုတ်ရ၏။

မျက်စိပသာဒ အကြည်ဓာတ်သည် ရုပ်တရား-

ရုပ်တရားသည် -

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်ဖြင့် ပွားများ
အားထုတ်ရ၏။

စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ်ဟု သိခြင်းမှာ ငါမဟုတ်
အတ္တမဟုတ် စက္ခု ဝိညာဏ်မြင်သိစိတ် ဖြစ်၏။

မြင်သိစိတ်သည် -

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်ဖြင့် ပွားများအား
ထုတ်ရ၏။

ဥစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ
သမ္မဇာနကာရီ ဟောတိ။
သုတ်မဟာဝါ ပါဠိတော်
မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်။

ဥစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ- ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်
ကို ပြုသည်ရှိသော်၊ သမ္မဇာနကာရီ- ပညာဖြင့်
ဆင်ခြင်၍ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို ပြုလေ့ရှိသည်။
ဟောတိ- ဖြစ်၏။

ကျင်ကြီးကျင်ငယ် သူ့ ရုပ်တရား၊
မျက်စိသည် ရုပ်တရား၊ ရုပ်တရားဟုသိသည်မှာ
စိတ် နာမ် တရား

ရုပ်သည် -

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ

ရုပ်သည် -

အနိစ္စ ခယဋ္ဌေန၊ ဒုက္ခံ ဘယဋ္ဌေန၊
အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေနာတိ။

ရုပ်သည် -

အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ
ခယဓမ္မံ ဝယဓမ္မံ ဝိရာဂဓမ္မံ
နိရောဓဓမ္မန္တိ။

စိတ်သည် -

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်ဖြင့် အထက်
ပါအတိုင်း ပွားများအားထုတ်ရ၏။

**ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း
ငြုပ်သီးထောင်းရင်း**

ဝိပဿနာဘာဝနာဆိုသည်မှာ ပါဠိတော်အ
ရပ်ရပ်တို့၌ ဟောတော်မူသောသဘောကို သိရှိ
လာသောအခါ အလွန်လွယ်ကူ၍ အချိန်အခါ
နေရာမရွေး ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်စွန့်ရင်းပင် ပွား
များအားထုတ်နိုင်၏။ ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်း ငြုပ်သီး
ထောင်းရင်း ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအား
ထုတ်နိုင်၏။

ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ခြင်း
သည် ဒါန၊ သီလ၊ သမထ တို့ထက် အကျိုးအာနိ
သင်ကြီးမား၏။ သောတာပန်ဖြစ်၍ အပါယ်
လေးပါးတံခါးတို့ကို ပိတ်စေ၏။

ငြုပ်သီးထောင်းရာ၌

ငြုပ်သီးထောင်းရာ၌ ဆင်ခြင်ပွားများပုံမှာ -
သမ္မုတိသစ္စာအားဖြင့် ငြုပ်ဆုံ၊ ငြုပ်ကျည်ပွေ၊
ငြုပ်သီးစသည်တို့ရှိ၏။

ပရမတ္ထသစ္စာအားဖြင့် ငြုပ်ဆုံ စသည်တို့သည်
မရှိ။ အနတ္တ၊ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝဖြစ်သော ရုပ်
ဓာတ်မျှသာရှိ၏။

ရုပ်ဓာတ်ပရမတ်ဟူသည် အမှူအမွှားသဏ္ဌာန်
မရှိ၊ ကိုင်တွယ်ချီမ၍မရ။

ဝိပဿနာပညာကို ဇောက်ချကာ ရှာဖွေ
လိုက်စားသူတို့သာ ဝိပဿနာပညာမျက်စိဖြင့်

၇၆

ဦးပရိသိုဓိ ၏ ဝိပဿနာ ပညာ စိန်ခွန်း

သိမြင်ရ၏။ ပရိယတ္တိစာမေးပွဲအောင်ရုံမျှဖြင့် အနတ္တ၊ ပရမတ္ထ ဓမ္မ သဘာဝတို့ကို မသိမမြင်နိုင်။

စက္ခုဉ္စ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ ရူပေ စ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ။

ဟူသော ပါဠိတော်အရ ရုပ်ဓာတ် ၂ ပါးကို အစွဲပြု၍ စက္ခုဝိညာဏဓာတ် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။

အနတ္တ၊ ပရမတ္ထ၊ ဓမ္မသဘာဝ ဆိုသည်မှာ ကမ္ဘာဦးကစ၍ ယခုတိုင် ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် ၂ ပါး သာရှိ၏။ နောင်၌လည်း ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် ၂ ပါး သာရှိပေမည်။

ထိုရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရပါသနည်းဆိုသော် အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ကံ စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။

ဤကဲ့သို့ ယခုဆင်ခြင်သုံးသပ်နေခြင်းသည် ငါ က ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေသောသဘော လုံးဝ မပါမရှိရ။

ထို့ကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ဒုတိယတွဲ စာမျက်နှာ ၂၆၃၊ စာကြောင်းရေ ၁၂ ၌ -

သင်္ခါရာဝ သင်္ခါရေ
ဝိပဿန္တိ သမ္ပသန္တိ။

သင်္ခါရတို့သည်သာလျှင် သင်္ခါရတို့ကိုရှုကုန်၏။ သုံးသပ်ကုန်၏ဟု လာရှိ၏။

သဘောကား စိတ်နှင့် စေတသိက် ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝတို့က ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေသည်ကို သိစေလိုခြင်းဖြစ်၏။

သမ္မုတိသစ္စာအားဖြင့် ငြိမ်ဆုံနှင့် မျက်စိ ဆိုသည်မှာ ပရမတ္ထသစ္စာအားဖြင့် ရုပ်ဓာတ် ၂ ပါး

ဖြစ်၏။ မြင်စိတ် စက္ခုဝိညာဏ်ဆိုသည်မှာ နာမ်ဓာတ်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သမ္မုတိသစ္စာ ပညတ်မျှသာဖြစ်သော ငြိမ်ဆုံ စသည်တို့ကို ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ အားဖြင့် လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပွားများသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

သတိပြုရန်

လွန်ခဲ့သည့်စာမျက်နှာများ၌ “ရုပ်သည် စိတ်သည်” အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဟု ရေးရိုး ရေးစဉ်ရေးသားခဲ့ရာ ယခုသော် ပို၍ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝသို့ဆိုက်ရန် “ရုပ်ဓာတ်သည်၊ စိတ်ဓာတ်သည်” ဟု ရေးသားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်ဓာတ်သည် -

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ။

ရုပ်ဓာတ်သည် -

အနိစ္စံ ခယဌေန၊ ဒုက္ခံ ဘယဌေန၊
အနတ္တာ အသာကဌေန။ (မြန်မာပြန်
စာမျက်နှာ - ၅၂ ၌ ဖော်ပြထား၏။)

ရုပ်ဓာတ်သည် -

အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္တံ
ခယ ဓမ္မံ ဝယဓမ္မံ ဝိရာဂဓမ္မံ
နိရောဓ ဓမ္မန္တိ။

စိတ်ဓာတ်သည် -

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ။

စိတ်ဓာတ်သည် -

အနိစ္စံ ခယဌေန၊ ဒုက္ခံ ဘယဌေန
အနတ္တာ အသာရကဌေန။

စိတ်ဓာတ်သည် -

အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ
ဓယဓမ္မံ ဝယဓမ္မံ ဝိရာဂဓမ္မံ
နိရောဓ ဓမ္မန္တိ။

ဤပြင်သီးထောင်းရာ၌ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများဘိသကဲ့သို့ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်ပွားများရလေသည်။

ထို့အတူ အသျှင်မာလုကျ ပုတ္တနှင့် အသျှင် ဗဟိယဒါရုစိတို့အား ဟောတော်မူသော -
ဒိဌေ ဒိဌ မတ္တံ ဘဝိဿတိ၊
သုတေ သုတ မတ္တံ ဘဝိဿတိ၊
မုတေ မုတ မတ္တံ ဘဝိဿတိ၊
ဝိညာတေ ဝိညာတ မတ္တံ ဘဝိဿတိ။
အတွက်လည်း အထက်ပါနည်းအတိုင်းပင် ပွားများရလေသည်။

ဧဝံ အာစိနတော ဒုက္ခံ . . . ။

အသျှင်မာလုကျပုတ္တအား ဟောတော်မူရာ၌ ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများမှုမှ လွတ်သွားသည် ရှိသော် “ဧဝံ အာစိနတော ဒုက္ခံ။ အာရာနိဗ္ဗာန ဝုစ္စတိ” ဤသို့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို တိုးတက်ပွားများစေသောသူအား နိဗ္ဗာန်နှင့်ဝေးကွာ၏ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ။ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားသော် နိဗ္ဗာန်နှင့်နီး၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ယင်းသို့ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ စိတ်ကူးအောက်မေ့မိတိုင်းတို့၌ ဝိပဿနာဘာဝနာကိုပွားများသော် -

သုညတ သမာဓိ၊ အနိမိတ္တ သမာဓိ၊ အပ္ပဏိဟိတ သမာဓိ အားကောင်းလာ၏။ အား ကောင်းလာသော် ဂေါတြဘူညာဏ်သည် ဖြစ်ပေါ် လာ၏။

ဂေါတြဘူညာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာသော် မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာပေတော့၏။

မဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသော် “သောတာပန်” ဖြစ်၏။

“သောတာပန်”ဖြစ်သော် အပါယ်လေးပါး တံခါးပိတ်စေတော့၏။

ခက်၍လွယ်၏

ယခုအခါ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးတွင် ပညာရပ်အမျိုးမျိုးရှိရာ အဘယ်ပညာရပ်သည် အခက်ခဲအနက်နဲဆုံးပညာရပ်ဖြစ်ပါသနည်းဟု ရှာဖွေစုံစမ်းသော် “ဝိပဿနာပညာရပ်”သည် အခက်ခဲအနက်နဲဆုံးသော ပညာရပ်ဖြစ်၏။

တဖန် တဆင့်တက်ပြန်သော် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ ပဉ္စကနိပါတ်၊ တိကဏ္ဍကီဝဂ်၊ သာရန္တဒသုတ်စာမျက်နှာ (၁၄၉) ဒုလ္လဘတရားငါးပါးကို ဟောတော်မူရာ၌ -

တတာဂတပ္ပ ဝေဒိတဿ

ဓမ္မဝိနယဿ ဒေသေတာ

ပုဂ္ဂလော ဒုလ္လဘော လောကသ္မိံ။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၁၈၇) အောက်ဆုံးစာ ၂ ကြောင်း၌ -

လောက၌ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယကို ဟောပြောတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုရခဲ၏ဟု မိန့်တော်မူခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာပညာရပ်သည် အခက်ခဲဆုံးသောပညာရပ်ဖြစ်ခြင်းကို သိရှိတော်မူရစ်ခဲ့ကြပါလေ။

သို့ရာတွင် မဟာပဒေသလေးပါးအရ ပါဠိ
တော် အရပ်ရပ်တို့နှင့်ကိုက်ညီစွာ သင်ပြပေးနိုင်
သော ဆရာကောင်းကိုရရှိပါက အထက်တွင်ဖော်ပြ
ခဲ့သည့်အတိုင်း -

သွားရင်း လာရင်း၊ နေရင်း ထိုင်ရင်း၊ စားရင်း
သောက်ရင်း၊ ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်း၊ ကျင်ကြီး ကျင်
ငယ်စွန့်ရင်း၊ အချိန်အခါ နေရာမရွေး၊ တိကျ
မှန်ကန်စွာ ပွားများအားထုတ်နိုင်သည်အထိ
လွယ်ကူလာသော ပညာရပ်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာပညာရပ်သည် “ခက်
၍ လွယ်၏”ဟူသော “ခေါင်းစီး” ကို တပ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

မိန့်ခွန်း အစ မှ အဆုံး

ဤမိန့်ခွန်းအစ၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း
ဝိပဿနာသင်တန်းတက်ကြကုန်သော လူ ရှင်
ရဟန်းတော်များအနက် ဓမ္မကထိကလုပ်လိုသူ
အချို့တို့က ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများနည်းကို
မိမိတို့နားလည်သော်လည်း သူတပါးအား ဟော
ပြောသင်ပြပေးရာ၌ မလွယ်ကူခြင်းကြောင့် -

တိကျမှန်ကန်သော ဝိပဿနာ “ဓမ္မကထိက
ဖြစ်လိုသူတို့ သိအပ်သည်တို့ကို အစီအစဉ်နှင့်
တကွ သက်ဆိုင်ရာကျမ်းအကိုးအကားများကို
ရေးသားပေးရန် တောင်းဆိုစေခိုင်းတော်မူကြ
ခြင်းကြောင့် ရေးသားခဲ့ရာ ယခုသော် အသင့်
အတင့်ရေးသားပြီးခဲ့လေပြီ။

နောက်ဆုံး ထပ်ကာ မှာကြားခဲ့ပြန်လိုသည်မှာ

“သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ”ဟု ဟောတော်မူ
သည် အရ ထပ်လောင်း၍မှာကြားခဲ့ပြန်လိုသည်
မှာ-

ယထာဝါဒီ တထာကာရီ

ယထာကာရီ တထာဝါရီ

ဟူသည်နှင့်အညီ မိမိဟောပြောသင်ပြပေး
သည့်အတိုင်း မိမိကလေ့ကျင့်လျက် မိမိလေ့ကျင့်
သည့်အတိုင်း ဟောပြောသင်ပြပေးကြပါလေ။

လေ့ကျင့်သည်ကို ဟောပြောသင်ပြပေးခြင်း
နှင့် မလေ့ကျင့်ဘဲ ဟောပြောသင်ပြပေးခြင်းတို့၏
အလေးအနက် အနှစ်သာရရှိခြင်းတို့မှာ များစွာ
ကွာခြားခြင်းကို အထူးသတိပြုတော်မူရန်ကြပါ
လေ သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။ ။

ဒုတိယမှာ ဤမိန့်ခွန်းစာမျက်နှာ (၇) ၌
ဖော်ပြခဲ့သော -

ကိံ မေ ဧကေန တိဇ္ဈေန၊

ပုရိသေန ထာမ ဒဿိနာ။

သဗ္ဗညုတံ ပါပုဏိတွာ၊

သန္တာရေဿ သဒေဝကံ။

မြန်မာပြန်ကို စာမျက်နှာ (၇) ၌ဖော်ပြခဲ့ပြီ။

ဤတွင် သိရှိစေလိုသောအချက်မှာ ငါသိ
သကဲ့သို့ မြန်မာပြည်မျှသာမက ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာ
သားတို့အား အပါယ်လေးပါးတံခါးကို ပိတ်စေ
သောဒုက္ခအဝဝကို ကင်းငြိမ်းစေသောနည်းကို

ပေးကမ်းလှူဒါန်းအံ့ဟူသော စေတနာကိုထား
တော်မူကြလျက် ကမ္ဘာသို့ဝိပဿနာဘာဝနာပညာ
ရပ်ကို ပေးဝေလှူဒါန်းနိုင်ရန် အလောင်းတော်
သုမေဓာသျှင်ရသေ့ ကြိုးစားတော်မူဘိသကဲ့သို့
ကြိုးစားတော်မူကြပါလေ။

ဥရောပနှင့် အမေရိကတိုက်များက ဤ
ပညာရပ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ အလိုရှိနေကြ
ခြင်းကို မိမိ ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရပါသည်။

တတိယနောက်ဆုံးကား စာမျက်နှာ (၈) ၌
ဖော်ပြ ခဲ့သော -

စိတ္တုပ္ပါဒ်မှ ခေါ် အဟံ စုန္တု
ကုသလေသု ဓမ္မေသု ဗဟုကာရံ
ဝဒါမိ။ ကော ပန ဝါဒေါ ကာယေန
ဝါစာယ အနုဝိဓိယနာသု။

မြန်မာပြန်ကို စာမျက်နှာ (၈) ၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီ။
ဤတွင် အနှစ်သာရကို အတိုချုပ်အားဖြင့်
ဖော်ပြရသော် လောကီရေးတွင်သော်၎င်း၊ လော
ကုတ္တရာရေးတွင်သော် ၎င်း -

ငါသည် အများကောင်းရန် ဤသည် ဤ
သည်တို့ကို ဆောင်ရွက်အံ့ဟု စိတ်၌အကြံဖြစ်
ပေါ်လာခြင်းသည်ပင် အလွန်ကျေးဇူးများသည်
ဖြစ်ရကား အကောင်းဆုံးပညာရပ်ကို မြန်မာပြည်
တွင်း၌သာမက ကမ္ဘာသို့ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ပေးဝေလှူဒါန်းလိုက်ပါက မိမိရရှိမည့် အကျိုးကို
အဘယ်လျှင် အဘိုးဖြတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

ဤသည်ကား မိန့်ခွန်း၏အဆုံးသတ် ဓမ္မဒါန
ပြုလိုက်ခြင်းပေတည်း။

သစ္စာပြုပါ၏

မိမိသည် မိမိလေ့ကျင့်သည့်အတိုင်း ဟော
ပြော သင်ပြရေးသား၍ မိမိဟောပြောသင်ပြရေး
သားသည်အတိုင်းလည်း လေ့ကျင့်လျက်ရှိပါ၏။

ဤမှန်သော သစ္စာစကားကိုဆိုခြင်းဖြင့် ဝိ
ပဿနာဘာဝနာပွားများနည်းကို ပါဠိတော်အရပ်
ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီမှန်ကန်စွာ ဟောပြောရေးသား
သင်ပြပေးတော်မူနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များစွာ
ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါစေသတည်း။

ပဏ္ဍိတ

(၁၂၅၉ ခုနှစ်ဖွား)

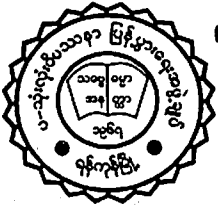
ဆွမ်းခရီးတော်

ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းပါအံ့

မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်တွင် မဟာပဒေသ တရား
လေးပါးအရ ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီစွာ
ဟောပြော သင်ပြပေးနိုင်တော်မူသော ရဟန်းတော် အသျှင်
သူမြတ်တို့ကို အလိုရှိ နေခြင်းကို သိရှိရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မာစရိယအောင်မြင်ပြီးလျက်
ဝါတော် ၂၀ အစိပ် မျှရရှိပြီးဖြစ်တော်မူသော အသျှင်
သူမြတ်တို့သည် ပရိယတ္တိမှ ပဋိပတ္တိသို့ တက်ရောက်ရန်
ဝိပဿနာပညာရပ်ကို သင်ယူတော်မူကြလိုသော
အသျှင်သူမြတ်တို့အား လစဉ် ဆွမ်းခရီးတော်ကို ထောက်ပံ့
လှူဒါန်း မည်ဖြစ်ပါကြောင်း ရှိသေစွာ လျှောက်ထားဝံ့
ပါသည် အသျှင်သူမြတ်တို့ဘုရား။

ပ-သုံးလုံး အမှုဆောင်အဖွဲ့

ပ - သုံးလုံး ဝိပဿနာ ပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ချုပ် ဝိပဿနာပညာတက္ကသိုလ်

ရွှေတိဂုံအရှေ့ဘက်မုခ်ဦး၊ ကြားတောရလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗုဒ္ဓ - ၃၇၇၇၁

“သင့်အတွက်အကျိုးထူးမည် ဤသင်တန်းတက်ကြည့်ပါ”

ဝိပဿနာပညာသင်တန်းများကို မဟာပဒေသတရား-၄-ပါးနှင့် အညီ မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားခဲ့သော ကျင့်စဉ်အတိုင်းပို့ချလျက်ရှိသည့် သင်တန်းများမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါ၍ မည်သူမဆို ကြွရောက်သင်ယူနိုင်ပါကြောင်း၊

	အချိန်	ပို့ချခြင်း
စနေနေ့တိုင်း	နံနက်-၈နာရီမှ ၉-နာရီ	စာတွေ့ပို့ချခြင်း
စနေနေ့တိုင်း	နံနက်-၉နာရီမှ ၁၀-နာရီ	လက်တွေ့တရားထိုင်
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း	နံနက်-၈နာရီမှ ၁၀-နာရီ	စာတွေ့ပို့ချခြင်း

(မိတ္တင်း) ရဟန်းတော်များသင်တန်းများ

နှစ်စဉ် ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၈-ရက်နေ့မှစ၍	} အပတ်စဉ် ဥပုသ်နေ့တိုင်း
သီတင်းကျွန်လဆန်း ၈- ရက်နေ့ထိ	
	မွန်းလွဲ ၁-နာရီမှ ၃-နာရီထိ

ရဟန်းတော်များ (ဆရာဖြစ်) သင်တန်း

နှစ်စဉ် ဒီဇင်ဘာလ (၃၆) ရက်တိုင်တိုင် ရဟန်းတော်များ ဆရာဖြစ်သင်တန်းကိုသင်ကြားပို့ချပေးလျက်ရှိပါသည်။

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ခင်ဗျား

ပ-သုံးလုံးဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ချုပ် မွှာရုံတွင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး စနေ-တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း နံနက် ၈:၀၀ မှ ၁၀:၀၀ နာရီအထိ ဝိပဿနာပညာ အားထုတ် ပွားများနည်းများကို ပါမီနာယက ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဇောတိကနှင့် ဓမ္မကထိက ဆရာတော်များမှ အလှည့်ကျဟောပြော သင်ကြား ပေးလျက်ရှိကြောင်းနှင့် မည်သူမဆို တက်ရောက်နာယူ အားထုတ်နိုင်ကြောင်း လေးစားစွာ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

အက္ခရာစဉ်

(က)

(ဂ)

က ကြီးမှ အ-အထိ
 ကတမော စ ဘိက္ခုဝေ အသင်္ခတ ငါမိမဂ္ဂေါ
 ကတမော ဝေဒနာ သမုဒယော
 ကထိနုခေါ ဘန္တေ ဇာနတော
 ကာယ သမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
 ကုသလာ ဓမ္မာ
 ကုသလော ဓမ္မော ကုသလဿ ဓမ္မဿ
 ကုသလော ဓမ္မော အကုသလဿ
 ကုသိုလ်စိတ်သည် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ
 ကုသိုလ်ပြုရန် အကြံ
 ကုသိုလ်မှ ကုသိုလ်သို့
 ကုသိုလ်မှ အကုသိုလ်သို့
 ကြီးပွားခြင်းတကာတို့ထက်
 ကျင်ကြီးကျင်ငယ်သည် ရုပ်တရား
 ကြိုက်ရာပွားများနိုင်၏
 ကြိုက်လျှင် လောဘဖြစ်၏။
 ကိဉ္စ ဘိက္ခုဝေ ဝေဒနံ ဝဒေထ
 ကိဉ္စ ဝေဒယတိ။ သုခဗ္ဗိ ဝေဒယတိ
 ကိံ ဇီရတိ ကိံ န ဇီရတိ
 ကိသ္ဿိ လောကော ပတိဋ္ဌိတောတိ
 ကိံ မေ ဧကေန တိဇ္ဈေန
 ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်း

(ခ)

ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်နှစ်
 ၇-ရက်၊ ၇-လ၊ ၇-နှစ်
 ခက်၍လွယ်၏
 ခန္ဓာ - ၅ ပါးသာရှိ၏။
 ခုဒ္ဒကနိကာယ်
 ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း ငြိတ်သီးထောင်းရင်း
 ချမ်းသာစွာအိပ်ရ၏
 ချိန်ခွင်ဘာကံတွင်

၁၈ ဂဏနာနည်း (ရေတွက်ခြင်း)
 ၆၂ ဂတိမန္တ
 ၄၀ ဂေါတြဘူဉာဏ်
 ၇၁ ဂေါတြဘူဉာဏ် (နိဗ္ဗာန်)
 ၄၉ ဂေါတြဘူဉာဏ်သည် သာမန်မဟုတ်
 ၃၄ ဂွတ် ဘတ်တား ဘက်စ်ထ်

၄၅-၆၈

၆၈

၇၄

၁၀

၆၈

၆၈

၂

၇၅

၅၄

၄၀

၃၉

၃၉

၂၈

၃၆

၈-၇၈

၁၅

၃၁

၃၁

၇၇

၃၅

၃၁

၇၇

၇၇

၃၅

၂၉

၇၅

၇၅

၃၂

၃၂

၃၂

ဂဏနာနည်း (ရေတွက်ခြင်း)
 ဂတိမန္တ
 ဂေါတြဘူဉာဏ်
 ဂေါတြဘူဉာဏ် (နိဗ္ဗာန်)
 ဂေါတြဘူဉာဏ်သည် သာမန်မဟုတ်
 ဂွတ် ဘတ်တား ဘက်စ်ထ်

၁၇

၅၂

၃၁-၆၁

၅၉

၃၂

၄၅

(ဃ)

ဃာန သမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ

၄၉

(င)

ငှက်ပျောသီး စသောစားဘွယ်

၇၄

ငြိတ်သီးထောင်းရသ့်

၇၅

(စ)

စပါပြို။ (ဝိပဿနာ)

၆၄

စကြံ သွားရင်း

၅၄

စရိုက် ၄ မျိုး

၁၃

စေတနာဟံ ဘိက္ခုဝေ

၉

စည်းစိမ်ဥစ္စာဆုတ်ယုတ်ခြင်း

၃

စက္ခုနာ ရုပ် ဒိသ္မာ

၂၉-၅၃

စက္ခူ စက္ခူပိညာဏ်

၆၆

စက္ခူ ရူပါရုံ

၆၆

စက္ခူ ရူပါရုံ စက္ခူပိညာဏ်

၆၅

စက္ခူ ပိညာဏ် အနိစ္စတော

၇၁

စက္ခူ သမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ

၄၉

စက္ခူ ဘိက္ခုဝေ ပဋိစ္စ

၄၃-၆၅-၇၆

စက္ခူ ခေါ ဘိက္ခု အနိစ္စတော

၇၁

စိတ္တာ လင်္ကာရ

၁၁

စိတ္တုပ္ပါဒ်မို့ ခေါ

၁၀-၇၉

စိတ်သည် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ

၇၄

စိတ်ဓာတ်သည် အနိစ္စ ခယဋ္ဌေန ဒုက္ခံ

၇၆

စိတ်ဓာတ်သည် အနိစ္စ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ

၇၇

၈၂

ဦးပရိသိဒ္ဓိ ၏ ဝိပဿနာ ပညာ မိန့်ခွန်း

(ဆ)		ဒုစရိုက် ၁၀ ပါး	၁၅
ဆွေမျိုးဆုတ်ယုတ်ခြင်း	၃	ဒုက္ခမရှိခဲ့လျှင်	၁
(ဇ)		ဒုက္ခမေဝတိ သမ္ဘောတိ	၃၆
ဇာတိချုပ်ခြင်းကြောင့်	၇၀	ဒုက္ခမေဝ ဥပဇ္ဇမာနံ	၃၇
ဇိဟ္ဋာသမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ	၄၉	ဒုက္ခသာရှိ၏။	၃၆
(ည)		ဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံစားရခြင်း	၃၇
ဉာဏ်စဉ် ၁၆ ပါး	၆၄	ဒုက္ခေလောကော ပတိဋ္ဌိတောတိ	၃၆
ဉာဏ်စဉ် ပညာကောင်းခြင်း	၁၂	ဒုက္ခံ ဘယဋ္ဌေန	၆၄
ဉာတပရိညာ	၅၀	ဒုက္ခံ သမ္ဘောတိ (ယံကိဋ္ဌိ)	၄၁
(တ)		(ခ)	
တဏှာဘိက္ခဝေ အနိစ္စာ သင်္ခတာ	၆၇	ဓမ္မ ဒါန	၅
တဿ ရာဂါနုသယော အနုသေတိ	၄၃	ဓမ္မာနုဂ္ဂဟ	၅
တတ္ထ ကတမံ နာမံ	၃၅	ဓမ္မေ မနောဝိညာဏံ အနိစ္စတော	၇၁
တတာဂတပ္ပ ဝေဒိတဿ	၂၅-၇၇	ဓာတ်သဘာဝ (၈၁-၈၂)	၃၁
တရားတော်၏တန်ဖိုး	၂	(န)	
တာသဗ္ဗာပိ မဂ္ဂါ ဝရဏာ	၂၅	နတာဝတာ ဓမ္မဓရော	၂၄
တိဿော ဣမာ ဘိက္ခဝေ ဝေဒနာ	၄၃	နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်	၄၅
တိရဏာ ပရိညာ	၅၁	နာမည်ပင်မပါမရှိချေ (ပရမတ္ထ)	၃၁
တော သ တော	၅၅	နာသိကဋ္ဌေ ဝါ မုခ နိမိတ္တေဝါ	၁၇
တော (၄၀)	၅၆	နတ္ထိ ခန္ဓသမာဒုက္ခာ	၃၇
တံ ခေါ် ပနိဒံ ဒုက္ခ နိရောဓံ	၆၁	နိကာယံ (ဒိဃ)	၂၉
(ထ)		နိမိတ်ကိုပယ်ရမည်	၂၉
ထမင်းအိုးတရာဖြင့် အလှူကို	၇၂	နိရောဓ သမာပတ်	၅၀
(ဒ)		နိဗ္ဗာပါရဋ္ဌေန အနတ္တာ	၂၀
ဒီနမဟပ္ပလသုတ်	၁၀	နာသီးပျား	၁၇
ဒိဃနိကာယ်	၂၉	နည်းမှန်လမ်းမှန်ရရှိရန်	၁၂
ဒိဃံ ဝါ အဿသန္တော	၂၂	(နာသီးပျား) နှုတ်ခမ်းပျား	၁၇
ဒွေမေ ဘိက္ခဝေ အန္တော	၁၅ - ၃၀	နိဗ္ဗာန်	၅၉
ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တိခက်ပုံ	၅၁	နိဗ္ဗာန်ရှိပေလိုသာ	၆၁
ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တိ ဘဝိဿတိ	၄၉ - ၇၇	နိဗ္ဗာန်သည် နာမ်တရား	၃၄
ဒိဋ္ဌိ ဒိဋ္ဌတော သဗ္ဗာနာတိ	၅၀ - ၅၂	နိဗ္ဗာန်၏ အနှစ်သာရ	၆၀
ဒိဋ္ဌိ ဒိဋ္ဌတော အဘိဇာနာတိ	၅၀	နောက်ဆုံးမှာကြားခဲ့ပြန်လိုသည်မှာ	၇၀

အက္ခရာ စဉ်

၈၃

(ပ)

ပ-ပ-လုံး
 ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်
 ပညာအလှူ ပေးဝေမှုက
 ပညတ် - ပရမတ်ကွဲရ၏။
 ပဋိပတ္တိ
 ပဋိဝေဓ
 ပရမတ္ထတော အဝိဇ္ဇာမာနာပိ
 ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝတို့၌ အမှီအခွား
 ပရိညာ ၃ ပါး
 ပရိယတ္တိ
 ပဿန္တယံ ကာယသင်္ခါရံ
 ပဟာန ပရိညာ
 ပွားများနည်းအမှန်
 ပွားများနည်း (အာနာပါန)
 ပန်းချီဆရာသည်
 ပေါက်ပင် ဥပမာ

မေတ္တာပို့မှု ဝိပဿနာသို့
 မေတ္တာအကျိုး ၁၁ ပါး
 မြင်လျှင်မြင်ခြင်း
 မြင်သိစိတ်သည် အနိစ္စ
 မြစ်ကြီး ၅ သွယ်
 မိန့်ခွန်းအစမှ အဆုံး
 မျိုးစေ့အတိုင်း အသီးသီး၏

၇
 ၇
 ၅၃
 ၇၅
 ၃၄
 ၇၈
 ၈

(ယ)

ယထာဝီဒိ တထာကာရီ
 ယာ ကာမိ ဝေဒနာ
 ယာဒိသံ ဝပတေ ဗိဇ္ဇံ
 ယာဝတာ ဘိက္ခဝေ ဓမ္မာ
 ယုဂနန္ဒနည်း
 ယေ ဘိက္ခဝေ ဝိရာဂေ ဓမ္မေ
 ယော ဝေါ အာနန္ဒ
 ယံ ကိပ္ပိ ဒုက္ခံ သမ္ဘောတိ
 ယံ ကိပ္ပိ ဘိက္ခဝေ ရူပံ

၂၃ - ၇၈
 ၃၅
 ၈
 ၅၉
 ၁၃
 ၅၉
 ၄
 ၁၁ - ၄၁
 ၃၅

(ဗ)

ဗဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ ဝေဒနာ ပစ္စယာ
 ဗဿ သမုဒယာ ဝေဒနာ

၄၁ ရသံ ဝါ အဿသန္တော
 ၄၁ ရာဂါနုသယော အနုသေတိ (တဿ)

၂၂

(ဈ)

ဇါဟိယ ဒါရုပိ (အသျှင်)
 ဗုဒ္ဓစန္ဒေ အနုပ္ပန္ဒေ

..... ရူပါရုံ၊ စက္ခုဝိညာဏ်
 ၅၂ ရူပေ ခေါ် ဘိက္ခဝေ သတိ
 ၂၇ ရူပေ အနိစ္စတော ဇာနတော

၄၃
 ၆၆
 ၅၆
 ၇၁

(ဍ)

မကြိုက်လျှင် အိသ
 မဇ္ဈိမ နိကာယ်
 မနုဉ္ဇ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ
 မနောသမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
 မဟာကပ္ပိန (အသျှင်)
 မဟာပဒေသတရား ၄ ပါး
 မာလုကျုပ္ပတ္တိ (အသျှင်)
 မိခင်သည် ရင်၌ဖြစ်သော
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ (အတ္တိဒိဋ္ဌိ.....) တူခြင်း
 မိမိနှင့်တကွ တိုင်းပြည်
 မုတေ မုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ

ရူပံ ဒိသ္မာ သတိမုဋ္ဌာ
 ရူပံ အတိတာ နာဂတ (ယံ ကိပ္ပိ)
 ရေတွက်ခြင်း ဂဏနာနည်း
 ရေဒိယင့် အင်နာဂျီ
 ရဲရဲတောက်လျက်ရှိသော
 ရုပ်တရားသည် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ
 ရုပ်ဓာတ်သည် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ
 ရုပ်သည် အနိစ္စံ ခယဋ္ဌေနဒုက္ခံ
 ရုပ်သည် အနိစ္စံ သစ်တံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ
 ရှစ်ဆယ့်တစ် (၈၁-၈၂)
 (လူပြန်နှင့် ယောဂီ)
 လူ့ဘော်ဌာန

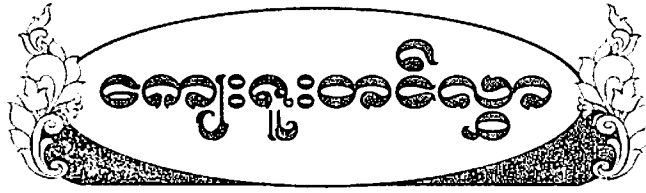
၅၂
 ၃၅
 ၂၀
 ၄၇
 ၃၀
 ၇၄
 ၇၆
 ၆၄ - ၇၅
 ၃၁
 ၃၉
 ၄

(လ)		သင်္ခါရာဝ သင်္ခါရေ ဝိပဿန္တိ	၇၆
လွှနှင့် သစ်တုံး ဥပမာ	၁၇	သစ္စာပြုပါ၏	၇၉
လက္ခဏာရေး ၃ ပါး	၆၄	သဗ္ဗာနာတိ	၄၉
လက္ခဏာရေး ၃ ပါး မပါလျှင်	၇၄	သတိ မန္တ	၅၂
လာဘ်နှင့် နိဗ္ဗာန်	၇	သတိပြုရန်	၇၆
လာဘ်ရရှိခြင်း	၅	သတိရှိရ၏။	၁၄
လာဘ်လာဘကို မရှာမှီးရ	၆	သဗ္ဗကာယ ပဋိသံဝေဒိ	၂၃
လာဘ်လာဘကို မမျှော်ရ	၆	သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ	၄ - ၅
လာဘ်လာဘ၏ အပြစ်	၆	သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ ဒုက္ခာတိ	၃၆
လယ်လုပ် မခက်	၆၃	သဗ္ဗေသတ္တာ သဗ္ဗေပါဏာ	၇၃
		သမထနှင့် ဝိပဿနာ	၁၈
(ဝ)		သမထ ယာနိကနည်း	၁၃
ဝိဇ္ဇာ စ ခေါ် ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗင်္ဂမာ	၇၀	သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာဒိဋ္ဌိတိ	၃၇
ဝိဇ္ဇာ မာနပညတ်	၂၇	သမ္မုတိသစ္စာ ပရမတ္ထသစ္စာ ကွဲရ၏။	၂၆
ဝိညာတေ ဝိညာတမတ္တံ	၆၇	သုခဝေဒနာကိုခံစားသော် နိဗ္ဗာန်နှင့်ဝေး၏။	၄၂
ဝိပဿနာ ဘာဝနာ စပါပြီ	၆၄	သုခါဘိက္ခဝေ ဝေဒနာဒုက္ခတော	၃၉
ဝိပဿနာ ဂုဏ်ထူး	၂	သုခိနောဝ ခေမိနော ဟောန္တု	၇၃
ဝိပဿနာ ဆိုင်ရာအချက်အလက်များ	၄၅	သုညတ ဝိမောက္ခ	၃၁
ဝိပဿနာ ပညာ	၂	သုညတ သမာဓိ၊ အနိမိတ္တ သမာဓိ	၇၇
ဝိပဿနာပညာတက္ကသိုလ်	၃	သုတဝါ အရိယ သာဝကော	၅၁
ဝိပဿနာ ယာနိက	၁၃	သုတေ သုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ	၆၆
ဝိပဿနာသို့မတက်မီ	၂၅	သောတ သမ္ပဿဇာ ဝေဒနာ	၄၉
ဝိမောက္ခ	၃၀	သောတာပန်	၅၅
ဝေဒနာကြောင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြ၏။	၄၂	သောတံ၊ ဃာနံ၊ ဇိဝံ အနိစ္စတော ဇာနတော	၇၁
ဝေဒနာကို ပိုင်သော်	၃၉	သောဝတ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု	၇၅
ဝေဒနာ ခံစားသူ	၄၁	သောဝေဒနာ ပရိညာယ	၄၀
ဝေဒနာကိုမခံစားရ	၃၈	သော သတောဝ အဿသတိ	၂၂
ဝေဒနာ ပစ္စယာ တဏှာ	၄၁ - ၄၈	သံယုတ္တ နိကာယ်	၂၉
ဝေဒနာဖြစ်ရခြင်း	၄၀		
ဝေဒနာသမုဒယော (ကတမော)	၄၀	(အ)	
ဝေဒနာသည် အဘယ်နည်း	၃၈ - ၃၉	“အက္ခရ” ပညတ်	၂၈
ဝေဒနာသုံးပါး၌ ဝိပဿနာရှုရန်	၄၃	အကုသလာ ဓမ္မာ	၃၄
ဝေဒနာအတိတာ နာဂတ (ယာကာစိ)	၃၅	အကုသလော ဓမ္မော	၆၉
		အကုသိုလ်စိတ်သည် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ	၇၄
(သ)		အကုသိုလ်စိတ်မှ ကုသိုလ်သို့	၆၉
သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ (အတ္တဒိဋ္ဌိ) တူခြင်း	၅၆	အခြံအရံဆုတ်ယုတ်ခြင်း	၂

အက္ခရာ စဉ်

၈၅

အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်	၂၉	အဝိဇ္ဇာ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗင်္ဂမာ	၇၀
အဆိုအဆဲ အရိုက်အနှက်	၃၇	အဝိဇ္ဇာဘိက္ခဝေ အနိစ္စာ၊ သင်္ခတာ	၆၆
အဆုတ်ယုတ်ဆုံး	၂	အဝိဇ္ဇာ နှင့် တဏှာ	၆၆
အညာဟိ လာဘူပနိသာ	၇	အဝိဇ္ဇာနှင့် ဝိဇ္ဇာ (ပုဗ္ဗင်္ဂမာ)	၇၀
အဋ္ဌသာလိနီ	၂၅	အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သင်္ခါရော	၄၈
အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတူ၏	၅၆	အဝိဇ္ဇာဖြစ်ပေါ်လာခြင်း	၄၈
အတ္တနှင့် အနတ္တ	၁၈	အဝိဇ္ဇာယ တွေဝ အသေသ	၇၀
အတ္တနှင့် အနတ္တကွဲရ၏။	၂၅	အဝိဇ္ဇာ သမုဒယာ အာသဝ သမုဒယော	၄၇
အတ္တာန မေဝ ပဋ္ဌမံ	၂၄	အသာမိ ကဋ္ဌေန အနတ္တာ	၂၈
အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ အဇာတံ	၆၀	အသာရ ကဋ္ဌေန အနတ္တာ	၂၈
အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ	၇၆	သျှင်ဒေဝဒတ်	၇
အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေန	၆၄	သျှင်ဗာဟိယဒီရဝိ	၅၁
အနိစ္စတော ဒုက္ခတော ရောဂတော	၅၅	သျှင်မဟာကပ္ပိန	၁၆
အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ အနိစ္စံ ခယဋ္ဌေန	၇၄	သျှင်မာလုကျုပ္ပတ္တ	၅၁
အနိစ္စာ သင်္ခတာ ပဋိစ္စ သမုပ္ပန္နာ	၅၆	သျှင်ယမက	၂၆
အနိစ္စံ ခယဋ္ဌေန	၆၄	သျှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၅၆
အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ	၆၅	အာနာပါန (၁)	၁၂
အနိမိတ္တ ဝိမောက္ခ	၃၀	အာနာပါန (၂)	၂၀
အနိမိတ္တ သမာဓိ (သုညတ)	၇၇	အာနာပါနသတ္တိ	၁၃
အနုဿတိ ၁၀ ပါး	၅၉	အာမိသဒါန	၅
အပ္ပဏီ ဟိတ ဝိမောက္ခ	၃၁	အာသဝ သမုဒယာ အဝိဇ္ဇာ	၄၇
အပ္ပဏီ ဟိတ သမာဓိ (သုညတ)	၇၇	ဣဇ္ဈတိ ဘိက္ခဝေ	၂၄
အဗျာကတာဓမ္မာ	၃၄	ဣဓိနာ ပန ဉာဏေန	၄၉
အဘိဇာနာတိ	၅၀	ဥစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ	၆၅ - ၇၅
အမှတ်မဲ့နေလျှင် မောဟ	၄၀	ဥပသမာနုဿတိ (နိဗ္ဗာန်)	၅၉ - ၆၀
အယုတ်တရား ၂ ပါး	၁၅	ဥပ္ပါဒ် အဘိဘုယျိတ္တာ	၃၂ - ၆၂
အရဟတ္တ မဂ္ဂဿ	၁	ဥရောပနှင့် အမေရိကတိုက်များသို့	၇၉
အရေပါး အရေထူကို ဖြတ်၏။	၈	ဧဝံ ခေါ် ဘိက္ခု ဇာနတော	၇၂
အရပ် ၁၀ မျက်နှာသို့ (မေတ္တာပို့ရန်)	၇၂	ဧဝံ အာဝိနတော ဒုက္ခံ	၄၇ - ၇၇
အလှူခံ တကျိပ်လေး	၄	Good, Better, Best	၄၅
အလှူဒါန	၄	The Laws of Nature	၂၈
အဝသ ဝတ္တနဋ္ဌေန အနတ္တာ	၂၈	Philosopher	၃၄
အလောင်းတော် သုမေဓါ	၈	Radiant Energy	၄၇
အဝိဇ္ဇာမာနပညတ်	၂၇	Scientist	၃၄
အဝိဇ္ဇာချုပ်ရန်	၇၁	X - Ray	၂၈

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ခင်ဗျား -

အာဒိကမ္ပိက ဆရာကြီး ဦးပင်္ဂိုဇိ၏ ဝိပဿနာပညာမိန့်ခွန်း ဤစာအုပ် ဤမျှ ကောင်းမွန်စွာ ထွက်ရှိလာသည်မှာ ပြန်ကြားရေးအဖွဲ့တာဝန်ခံ အမှုဆောင်-ဦးစိုးမြင့် ၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြစ်ကြောင်း ကျေးဇူးဖော်ပြ ဒုလ္လဘဆိုတဲ့အတိုင်း ဖော်ညွှန်းလိုပါသည်။ စာမူသန့်အောင်ကြိုးပမ်းရုံသာမက ဤစာအုပ်၏ ကုန်ကျစရိတ်မှာ ယနေ့ခေတ် အခြေအနေနှင့် တွက်ဆပါက အဖွဲ့အနေဖြင့် ထုတ်ဝေရန် အခက်အခဲ များစွာရှိပါသည်။

ထိုအခက်အခဲများကိုလည်း အမှုဆောင် ဦးစိုးမြင့် ၏ နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်ဆောင်မှုဖြင့် ပ-သုံးလုံး ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီးအား အစဉ်သဖြင့် လိုအပ်သလို လှူဒါန်းလျှက်ရှိသော အလှူရှင် ဦးကျော်ဝင်းမောင် နှင့် ဇနီး ဒေါ်မြမြစန်း၊ မြမြစန်းလက်ဘက်ခြောက်၊ မိသားစု မှ ကျပ် ၂,၀၀,၀၀၀/- မတည်ပြီး လှူဒါန်းခြင်းအပြင် ပူးတွဲပါ အလှူရှင်အသီးသီးမှ လှူဒါန်းကြသဖြင့် ဂုဏ်ပြုကျေးဇူး အထူးတင် ရှိကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

အမှုဆောင်အဖွဲ့

ပ-သုံးလုံး ဝိပဿနာ ပြန့်ပွားရေး အဖွဲ့ချုပ်

ပ-သုံးလုံး ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ချုပ်

အာဒိကမ္မိက ဆရာကြီး ဦးပရိသီ အါ ရေးသားခဲ့သော

ဝိပဿနာပညာမိန့်ခွန်း (မတည်အလှူရှင်များစာရင်း)

- ၁။ ဦးကျော်ဝင်းမောင်+ဒေါ်မြမြစန်း (မြမြစန်းလွှတ်ခြောက်)
အမှတ် (V-3)၊ ၄၀၁ ၅-လမ်း၊ မြကန်သာ၊ လှိုင်မြို့နယ်။ ၂၀၀၀၀၀/-
- ၂။ ဦးသိန်းထိုက်ဦး၊ ဦးအေးသိန်းထွန်း(တိုင်ရင်းမေဆောက်လုပ်ရေး)
အမှတ် (၅၄၂)၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။ ၄၀၀၀၀၀/-
- ၃။ ဦးခင်စိန်+ဒေါ်ကြည်မြ သား-မောင်ဟိန်းမင်းသူ (သော်တာမိတ္တူ)
အမှတ် (၆၇၉)၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ ၃-ရပ်ကွက်၊ လသာမြို့နယ်။ ၂၀၀၀၀၀/-
- ၄။ ဦးအောင်ထင်ကျော်+ဒေါ်ချောခင်ခင် (ကျံဟွာရွှေဆိုင်)
အမှတ် (၆၄၇)၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။ ၁၀၀၀၀၀/-
- ၅။ ဦးကျော်ဝင်း + ဒေါ်နွယ်မာခိုင်၊ သား သီဟကျော်၊ သမီး မပွင့်ဖြူဝင်း
အမှတ် (၆၂)၊ (၃) ထပ်၊ (၂၃) လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။ ၁၀၀၀၀၀/-

သတ္တဝါ စာပေါင်း ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ။

ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာတော်မြတ်ကြီး

သန့်ရှင်းစွာတည်ရှိရေး

ရဟန်းရှင်လူ သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ -

ကဿပ အတုအယောင်များ ပေါ်ပေါက်လာသော သာသနာတော်မြတ်ကြီး ကွယ်လွန်ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဖြေဆိုတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် သာသနာတော်မြတ်ကြီး အခွန်ရှည်စွာ တည်ရှိရေးအတွက် မဂ်တု၊ ဖိုလ်တု၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတုများကို ဖယ်ရှားသုတ်သင်ပေးရပေမည်။ ပါဠိတော်များတွင် သူတစ်ပါး အပြစ်ကိုမပြောရ၊ သူတစ်ပါးအား မကဲ့ရဲ့ရဟု များစွာလာရှိ၏။ ထို့အတူ ဘုရား တရား သံဃာ သာသနာ ရေးတွင် အကျင့်ဆိုးရှိသူများကို ကဲ့ရဲ့ဖိနှိပ်သုတ်သင်ဖယ်ရှင်းပေးရန် “ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ခါပေါင်း များစွာ ဟောတော်မူခဲ့လေသည်။” ပ-သုံးလုံး ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ချုပ်၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ နှစ်စောင်တွဲတွင် ရေးသားဖော်ပြထားသော စာမျက်နှာ ၁၆၈၊ အမှတ် ၈-၌ ပညာရှိသူတော် ကောင်းသည် ကဲ့ရဲ့ထိုက်သူကို ကဲ့ရဲ့၏။ ချီးမွမ်းထိုက်သူကို ချီးမွမ်း၏။ အပြစ်မရှိသူဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။ အမှတ် ၁၀-၌ ဤတရားကားမှား၏။ ဤတရားကားမှန်၏ဟု ပြကုန်၏။ ထိုသူသည် ချမ်းသာခြင်းကိုပြုသည် မည်၏။ သာသနာတော်မြတ်ကြီးကို တည်စေသည်မည်၏။ အမှတ် ၁၅-၌ မှားသောတရားများ ဖြစ်ပါက ဆရာကိုလည်း ကဲ့ရဲ့အပ်၏။ တရားကိုလည်း ကဲ့ရဲ့အပ်၏။ တပည့်ကိုလည်း ကဲ့ရဲ့အပ်၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောတော်မူခဲ့၏။ အတိုချုပ်ကား မှားသောအယူရှိ သူများအား “ဗြဟ္မဒဏ်” ပေးအပ်၏။ “ပကာသနိယကံ” ပြုရမည်ဟု ဟောတော်မူခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သာသနာတော်မြတ်ကြီး အခွန်ရှည်စွာ တည်ရှိရေးအတွက် မဂ်တု၊ ဖိုလ်တု၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတု များကို ရဲရင့်စွာ ကဲ့ရဲ့ဖိနှိပ်ရှင်းလင်း ပေးတော်မူ ကြကုန်ရာ၏။

အာဒိကမ္ပိကဆရာကြီး ဦးပရီဝို

၁၃၃၆ - ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်

